

กายเกษม

อาร์แซนลูปอง ตอนใหม่

มีกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

สิงหาคม

พ.ศ. ๒๔๖๙

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน “ไทยเชชม”

กำหนดเวลาออกของ “ไทยเชชม”

หนังสือ “ไทยเชชม” จะออกในวันที่ ๑๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลาดเคลื่อนไปบ้างโดยอุปสรรคต่าง ๆ คณะกิตติ์จะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

คนที่ท่านผู้ใดได้ขอยกขัณฑ์หนังสือ “ไทยเชชม” ยังไม่ได้รับหนังสือ “ไทยเชชม” ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอให้ไปรับเดือนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี (๑๒ เล่ม) เป็นเงิน ๑๐ บาท

๒ ปี (๒๔ เล่ม) เป็นเงิน ๒๐ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวกที่จะส่งคนไปขอยกขัณฑ์ สำนักงาน “ไทยเชชม” เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร ไปรษณีย์หมายแจ้งความประสงค์, นามและคำยลที่อยู่ ให้ ชักเจนส่งไปยังบรรณาธิการ ณ สำนักงานที่ ได้กล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์

ส่วนเงินค่าบำรุง ไปรษณีย์ส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกับจดหมายขอยกขัณฑ์ด้วย ถ้าท่านอยู่ในกรุงเทพฯ จะให้ ไปรษณีย์บ้าน พร้อมกันนำหนังสือส่งท่านที่เดียวกันจะเป็นพระคุณที่สุด

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังปก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สออยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

หลวงสรรพากร บวรณาธิการ
โรงพิมพ์ ไทยเชชมเป็นเจ้าของและผู้พิมพ์
สำนักงาน เลขที่ ๑๒๒๑ ถนนเฟื่องนคร

ภาพหน้า

“เชิญคุณตรวจเสียบตัว — — ตรวจซิกะ”

(ปีที่ ๓ เล่ม ๔ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๙)

มาศานุสร	ส. บุญเสนอ	หน้า ๕๒๘
สมิทธบริตตชบถเบบต	บุศราคัม	„ ๕๓๐
เงาในกระจก	ฉน	„ ๕๔๐
นอกครุ	ศรีประทีป	„ ๕๔๔
หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ	ช่อม่าลี	„ ๕๔๖
คำให้การฝรั่งเศส	จิตต์เสนะ	„ ๕๖๐
รูปคนโบราณ	ดินสอ	„ ๕๖๔
เทวทเล (ตอนขบ)	มรกต	„ ๕๗๐
สิ่งที่น่าสนใจของนก	พิรุณรัตน์	„ ๕๘๖
นิยายสี่สกลต	อินทวงศ์	„ ๕๙๑
เรื่องสั้น ๆ	นายพล ข้างพลาย	„ ๕๙๕
เรื่องฝนอย่างปลาด	อุดมเดช	„ ๕๙๗
พงษาวดารหิงห้อยของประเทศญุ่น	อินทรา	„ ๖๐๑
กฤษณเจปนเหตุ	สุข. ทิมศิลป์	„ ๖๐๕
ละคอนพูดเรีงมณ	ป.ส. อรรถยุกติ	„ ๖๑๖
การทำนายลักษณะคนจากริมฝีปาก	พ. ช.	„ ๖๒๕
ปรโลก (ต่อ)	นายเทพ มหาเปารยะ	„ ๖๓๒
ครัวของไทยเขมม	„	„ ๖๔๒
อาแซนลูปง	ถ. บำรุงพงศ์	„ ๖๔๘
วิชานาร	นางสาว แฝง พหุลรัตน์	„ ๖๗๑
อัสมาเทว (ต่อ)	โกศลโรหิต	„ ๖๗๕
สารเขมม	ช่อม่าลี	„ ๖๘๓
อันตวาท	วิณา	„ ๖๘๗

มาศานุสสร

สังหาคม

โกธั มตุวา สุขั เสติ

ขัขัวทาฉันท

๑๑ ทุสะเรติฉิระอุบติ นัวิติฉิ

กัฉเลระะระปลอยหทยะไป มิฉินมิฉัก

กมลระจิตร กัระมิสุข ระกุกัฉมนัส

ฉิระะฉากตุสะสลัก กัสุขฉิวิมย ๑

ส. ขุณฺณเสนอ

จากฉบับของ อีริก.อาร์.วีสัน.

ผู้แต่ง *Phae Suea* ปรียง.

ปฐมการณ์

ชนทั่วโลกได้พากันตื่นตื่นเป็นอันมากเมื่อให้สตรีที่เขา ปองแล้วต้อง หลงรักเขา ทุกนาง. คราวที่ประหลาด — คดีฆาฏกรรมและทำตาย. แต่ไม่ปรากฏว่า นางใดได้รอกันจากบ่วงของ ความบริสุทธิ์ของสตรี, ปรากฏในศาลอาญารุง เขาไปให้. ลังกรุได้ทำให้สตรีหลงเล่ห์ของ ปาฐิส บุรุษผู้เป็นจำเลยมีความประพฤติเต็ม เขาเป็นจำนวน ตามที่กล่าวกันไว้ ถึง ๒๘๓ นาง. ไปด้วยความอหังการมาก โดยอเนกปริยาย เขา ซึ่งสตรีเหล่านั้นได้ถูกฆ่าบ้าง และทำลายความ ฝันนั้นนามเต็มว่า “อังริเคชเลลังกรุ.” เป็น บริสุทธิ์บ้างตามความพอใจของเขา. แล้ว เจ้าชู้ หนึ่งชื่อเสียงที่สุดในฝรั่งเศส, อาจทำ ลังกรุก็หาอุบายขโมยเอาสมบัติของหญิงเหล่า

พ.ศ. ๒๔

สมิข บริบทที่ขบถเบียด

นั้นมาเป็นของคนเสีย

แต่จริงลัทธิยังหาเป็น เจ้าของเรื่องเช่นนี้ คนเดียวไม่ สมิขชาวอังกฤษก็เป็นผู้ประพฤติ เช่นเหมือนกันและ นี่ยาประพฤติ ก่อนลัทธิ เสียหรือมีคนคนใดเป็นยุคเดียวกัน. แต่

เพราะเรื่องของสมิขเล็กน้อยกว่าของลัทธิมาก นัก และปรากฏในหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์ ภายหลัง. จึงเป็นอันว่าสมิขเป็นผู้เกิดตามรอย ของ ลัทธิ. ก็มี พยานให้เห็น คือนาย

อิรัก, ฮาร์, วิทสันได้ ให้ฉายาสมิขว่า “บริบทที่ขบถเบียด.” แต่นามจริงของเขานั้นคือ ‘ยอร์ช ไซแซฟสมิข’

สมิขเป็น บุรุษไม่คงาม. หน้าเกือบสี่ เหลี่ยมทวนท่อนอิมผปากบนตกค้ำคักโง่งเป็น รูปกระเจี. แต่มั่นหันหลัง, สายตาทั้งสองของ เขามิประกายวาววาม. ด้วยประการฉะนี้สมิข จึงทรงไว้ซึ่งอำนาจเหนือสตรี ทั้งหลาย สมิข ได้ถูก ศาล พระราช อาญากรุง อังกฤษ ตัดสิน ประหารชีวิตเมื่อ เดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๔๔๘ โดยเขาได้ฆ่าเจ้าสาวตายถึง ๓ นางในทำนอง เดียวกันในถังอาบนํ้าเป็นกระทงหนึ่ง; และ กระทงที่สอง เขาได้ ทำลาย ความบริสุทธิ์ของ สตรีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย. คิดกันเป็นคดี

สำคัญ เรื่องหนึ่งที่เคยปรากฏใน ศาลพระราช อาญาอังกฤษ, ในวันที่ผู้พิพากษา—มิลเตอร์ จัสติซ สกรัทสันอ่านคำพิพากษามีประชาชน ทั้งชายหญิงแก่เฒ่าไปฟังกันมาก. และเมื่อ ศาลได้ ตัดสินประหารชีวิต. ผู้คนต่างพากัน แสวง อาการ สม น้ำหน้าสมิข อย่าง เกรี้ยว กรว่ง ซึ่งเวลานั้น เขาได้ ถูกกักตัว อยู่ใน คอก จำเลย.

ไซของสมิขไม่เท่าของลัทธิเขาจึงถูก จับได้เร็ว มิฉะนั้นเขาก็จะทำยาทั่วหนกมือขึ้น ต่อไปอีก. สมิข ทำการ รบคอยไม่ผิดกับ ลัทธิเหมือนกัน และมี วิชแปลก กว่าของ ลัทธิด้วย. สมิขกระทำคนของคนสภาพราย เรียบ ที่สด คำพูดกึก หรือ เป็น หนังสือ กัดซึ่งเป็นเครื่อง โนมใจ สตรีที่เขาประสงค์ให้ หลงรักเขานั้นมิไความว่าถึงนั้นเสมอ “ฉัน รักเธอจริง ๆ. ความรักของฉันเท่ากับความรักของชนชาติสเปนยู่ สิ่งใดที่เธอประสงค์ฉัน จะพยายามนำมาให้เธอทุกอย่าง เว้นเสีย แต่ของที่ไม่ได้ อยู่ใน พิลพณ ฉันเป็นคน เรียบ ร้อยมิมรรยาที่ที่สุด.” คำวิงวอนกล่อมใจ ชะนิกันนั้นน้อยน้อยหนาที่สตรีคนใดจะไม่เคลิบเคลิ้ม แต่แปลกที่สตรีในขณะที่สมิขพาสาวรัก ของเขาไปสู่ละคอนกัหรือไปตามมกิดคารา

บุศราคัม

สิงห์

ก็หรือที่แห่งใดแห่งหนึ่งสัก เจ้ามักเรียก
สาวรักของเขาว่า “กมลมิตร” หรือไม่ว่า “มิล” เท่านั้น. ปรากฏว่าสตรีทุกคนชอบสรรพนามที่เขาเรียกเป็นนักเป็นหนา. หญิงทั้งสามที่ถูกสมิข ทำร้ายนั้น. ล้วนเป็นผู้มีฐานะสูงกว่าเขา. คนหนึ่งเป็นยศของทำนแสนยศ. ภรรยาที่คอย ด้วย กฎหมายของสมิขมีนามว่า “คาโรลิน บิโตรส ซอรนฮิล” ซึ่งเขาได้ ทำการ สมรส กับ นาง ที่ไลเซิลเคอร์เมื่อปี พ. ศ. ๒๔๔๓. เวลานั้นสมิขมิได้ คิดล่อลวงจะ เข้าพัน ภรรยา ของเขาเลย. แต่อย่างที่ จะเป็นด้วย บิโตรส ซอรนฮิล จะ เห็นอาการกิริยา ของสมิข ไม่ดี หรือ ประการใดไม่ปรากฏสัก นางจึงทิ้งสมิขสามคนไปคานาตาเลีย

สตรีผู้นั้นเมื่อเข้ามาชมรมยังได้หลายหทัยแล้ว ก็ออกไป ในลำคายนั้สมิขจึงถือโอกาสตามไปจนถึงบ้านของนาง. เคหะสถานของหญิงผู้นั้นให้สมิขเห็นว่าไม่ใช่คนร่ำรวยนัก. นางมีนามว่า อิกิเย็คเลอส์ สมิข ได้ ใช้ ความพยายาม ผ่านมา ทางบ้านนางบ่อย ๆ. จนในที่สุดถึงกับ เชื่อมความสามัคคีได้ ซึ่งในไม่ช้า อิกิเย็คเลอส์ก็ยอมแต่งงานกับเขา. สมิขอยู่กับนางเป็นเวลานาน รายจ่ายของเขาล้วนเป็นของอิกิเย็คเลอส์. แต่เคราะห์ที่แม่ ว่าอิกิเย็คเลอส์เป็นภรรยาที่ถูกล่อลวงแต่มิได้ถูกสมิขประหาร. อิกิเย็คเลอส์เห็นว่าตลอดเวลา หลากปี ที่สมิข อยู่ด้วย นางได้เห็นสมิขชายน่าเห็นก็ด้วยเท่านั้น โดยเขาอ้างว่า เขาไม่ชอบการ อย่าน้ำในบ้าน เบียงคนทั้งหลาย

◎ ◎ ◎

เจ้าสาวในถ้ำน้ำ.

เมืองบริสตอล—วันหนึ่งในเดือนกรกฎาคม พ. ศ. ๒๔๕๓. เป็นเวลาเช้า อากาศค่อนข้างเย็นมาก. เวลานั้น สมิขมิได้ อยู่กินกับ คาโรลิน บิโตรส ซอรนฮิลภรรยาอันต้อง ด้วยกฎหมายของคนแล้ว เขากำลังดื่มกาแฟอยู่ในร้านแห่งหนึ่ง. ขณะนั้นมัสตอร์สาวรูปร่างงดงามพอควรได้เข้ามาในร้าน. พอสมิขเห็นเข้าก็รู้สึก รัก ใคร่

ต่อมาในวันหนึ่ง สมิขไปทะเลคอนแต่โดยลำพัง. เขาได้พบสตรีสาวคนหนึ่งซึ่งมีนามว่า เบสซมันท์ นางเป็นยศของผู้จัดการธนาคารที่ถูกล่อลวงหลาย นางมีอายุถึง ๓๓ ปีแล้ว สมิขทอดสนิทกับนางด้วยกิริยาเจ้าชู้อย่างหาตัวจับได้ยาก ในระหว่าง เวลาที่กำลังนั่งทะเลคอนครั้นละ คอนเล็กแล้ว สมิขพานางไปริบรี่ ประทานอาหารว่างที่ ภัตตาคาร มีสมันต์ก็ถูกสมิขรักใคร่สมิขโดยรวดเร็วเหมือนกัน ทั้งนี้เพราะนาง

พ.ศ. ๒๔๗

สมิธิ บริพัตรขับเบียด

เห็นมรรยาทอนาม. และถ้อยคำอันมีสำนวนไพเราะของเขา เมื่อรับประทานอาหารว่างแล้ว สมิธิ นางไปส่ง จนถึงบ้าน ซึ่ง นางยอมอนุญาตให้สมิธิ จมพิก ก่อน จากกัน ในคืนนั้นฐานเป็นคู่รักที่ร่วมใจกันแล้ว. สมิธิพอใจในอุบายของเขามาก ที่นำไป โดยเรียบร้อยเกินความภาคเคเห, สมิธิก็มิส มั่นกักเนนความรักคืนคร่ำครือเป็นเวลาหลายเดือน ซึ่งในที่สุดก็มิส มั่นกักกการเป็นสาว โดยยอมทำการสมรสกับสมิธิเพื่อหวังความสุขอย่างเต็มเปี่ยม, และดังแต่นั้นมาสมิธิก็ได้สละกักขะเค็ดเลอระเลียงเลย ๆ โดยไม่มีสาเหตุ.

มิส มั่นกักเป็นภรรยาของคนแรกที่ถูกระหารโดยฝีมือเขา. เมื่อได้ กักใหม่ ๆ นั้น สมิธิยังแสดงกิริยาเป็นคนสัพภาพอยู่ จนบิดาของนางก็เห็นว่าสมิธิเป็นคนที่ดีจริง. แต่อนิจจา! ต่อมาสมิธิ ก็เริ่มเป็นผู้ มี อำนาจ เขาอ้างผลาญเบียดขึ้นหมดกักตัวแทบจะพันกักก็ไม่มีอา! ความรัก, นางได้ ลมรสแล้วแลแล้ว ลักว่ามันเช่นไรเมื่อรักผิด เมื่อเงินทองเข้าของหมดกักแล้วสมิธิก็ละทิ้งนางเสียแลเขาก็จะเห็นเห็นไปทางทิศอื่นต่อไป.

๒ ปีต่อ, สมิธิ ถูก คำรวง ส่งลัษฐาน มี ภรรยาผิด กักกฏหมาย เขาทราบ ระแคะระ

คายเสียก่อน จึงหนีกลับไป อยู่กับเบสชมนกอก ซึ่ง เวลานั้น นางไปอยู่ ที่บ้าน เจ้าพระ เวสดินชเบชรเมวย์ และสมิธิได้เปลี่ยนนามของเขาเป็น วิสเลียมส์. เบสชชยรักแรงแข่งชอบก มีได้คิดกการที่ลวงมาแล้วซึ่ง เขาทำให้นางถึงนาคาเซ็กหัวเขา. บัดนั้นสมิธิทราบว่าเบสชชยมีเงินอยู่กักตัวถึง ๕๐๐ ปอนต์ เขาอยากได้เป็น กักดัง แลคิดอุบาย ที่ จะ เอาเงินจำนวนนี้ให้ไว้.

เขาออกอุบายชวนเบสชชช ไปเที่ยวเซ็นเบย์ ใน เวลานั้นสมิธิ ไม่มีเงินกักตัวเลยแม้แต่เพนนกียส่วน เงินที่ เขาใช้ ง่าย อยู่ ที่เงิน ของเบสชชชนั้นเอง เป็นชะกาคันลามกของสมิธิจะบังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เขาตั้งใจจะฆ่านางเสียก่อน ที่นางจะรู้ ลักตัวในเรื่อง ทรพิยสมยิต ซึ่งเกรงว่านางที่นาง จะ มอຍให้ผู้อื่น เสีย ก่อน ก็ได้. สมิธิให้เบสชชช อยน้ำ วันรุ่งขึ้นเขาพานางไปให้แพทย์ตรวจ โดย อ้างว่า นางมี อาการไม่สบาย. นี่เป็นความไม่จริง — แต่เนื่องด้วยอำนาจแห่ง สายตา ของเขา เบสชชช ผู้ตกอยู่ใต้ อำนาจมิได้ปรีปากักันเลย นางมีกิริยาเชอมชมมิกกิจหน้าสามีเสมอ ๆ แพทย์ตรวจกักแล้วออกกักสมิธิว่า นางเป็นโรคอ่อนเพลีย เพราะ ไม่สบายใจ นางคงมีทุกข์มาก สมิธิ

บุศราคัม

สิงห์

มิได้ ได้คอยประการใดเมื่อเสร็จธุระแล้วก็พา
ภรรยากลับ.

ในวันศุกร์นายแพทย์ฉกเชิญให้ไปตรวจ
อาการของเบสชที่ขานอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเขาก็
ลงความเห็นเหมือนอย่างเดิม และให้ยาไว้
บ้าง ตามธรรมเนียม. รุ่งขึ้นวันเสาร์เวลาเช้า
เบสช อายุน่าอก. และในเวลานั้นเอง — สมิข
ตามนายแพทย์ไปโดยเร็ว เพราะว่าภรรยาเขา
ตายเสียแล้ว สมิขแสดงสีหน้าประจักษ์ว่าเสีย
ใจอย่างพินประมาท ในขณะที่นายแพทย์
ซักประวัติศพ, สมิขถามว่าภรรยาเขาเป็นอะไร
ตายและจะคืนชีวิตได้หรือไม่? แต่กระนั้น
ที่เกิคนย่อมน่าเป็นไปไม่ได้, นายแพทย์ จึงตอบ
ว่าเสียใจ. ซึ่งเขาเลยร้องไห้ใหญ่โต. นาย
แพทย์ ตรวจ พยาเศษ สบ์ ถูก กำแน่น อยู่ในมือ
ขวาของศพการที่นางกำสับไว้แน่นเช่นเหมือน
กับคนรมน้ำตายคว่ำลงใต้ท้องหนึ่งได้เมื่อคราว
จะซากใจ. หรือจะเป็นด้วยผู้ฆ่าเขาเศษสับมา
ใส่ ในมือนางเมื่อตายแล้วเพื่อกันความสงสัยก็
ไม่ได้ หรือนางใช้มือทำสับนั้นต่อสู้
กับผู้ฆ่าที่มากลางกว่าเพื่อชีวิตของนางซึ่ง
เมื่อนางตายแล้ว จึงเลยกำสับไว้ อย่างนั้น ก็หา
แน่ไม่ใคร่จะยักกัน

หญิง ทั้งสาม ซึ่งถูกฆ่าตายโดยสมิขนั้น.

ทุกคนต้องตาย เวลากลางคืน วันศุกร์ หรือ ไม่ก็
เช้าวันเสาร์ และทุกคราวเมื่อเห็นอุบัตินั้น
ประตห้อง อายุน่า เป็นต้องเปิด หรือมิฉะนั้นก็ปิด
ไม่ได้เลยเพราะมี บางสิ่งบางอย่าง ซ้ำรึกซึ่งจำ
ต้อง ปิด ไม่ได้ อย่างเอง สมิข ทำการ รอยคอย
ทุกสิ่ง ซึ่งแพทย์ ก็คิดำรวกึกเมื่อมาพิเคราะห์
ศพแล้วจะไม่สงสัยในส่วนตัวเขาเลย. และ
ในคราวนั้นเมื่อพวกญาติพี่น้องของเบสชมาเยี่ยม
ศพ สมิขก็แสดงอาการ ร้องไห้ ร้องไห้เต็มที่โดย
ศพาย, ซึ่งทำให้ญาติของผู้ตายหมดความ
สนใจในความ ซ้ำรึก ลามก ของเขา ความ
เห็นของตำรวจและของใคร ๆ ก็ยกถึงว่า นาง
ตายโดยเป็นลมหรือมิฉะนั้นก็ด้วยความเพล
ลือของนางเอง.

เหยื่อที่สอง

ภายหลังเบสชขึ้นค้ายแล้วราว ๓-๔ เดือน
สมิข รวบรวมเงินทองและขายข้าวของทรัพย์สินม
บัติ ของนาง ซึ่ง เขาได้ เงินยัดเสร็จรวมทังสิน
ราว ๓๐๐๐ ปอนด์. แล้วหวลกลับไปที่อกซิกของ
นางที่มีได้กินแหว่งแกล้งใจประการใด อติช
เห็นว่าคราวนี้ เขาพิชมนมาก. และชอของ
เพื่อเป็นสินน้ำใจ ให้นาง ๒-๓ สิ่งคือ รมแพร,
หมวก, แลเครื่องแต่งกายอีกบ้างเล็กน้อย. แต่

พ.ศ. ๒๔

สมัย บริทที่ขับดูเบียด

แล้วไม่นานเขาก็สลัดจากนางพร้อมด้วยจำนวน
เงินก้อนใหญ่ที่ได้มา ออกเดินทางไปทางทะเล
ภาคใต้. และไปพักอยู่ณภัตตาคารแห่งหนึ่ง
ซึ่งใกล้กับแยกพล เขาพักอยู่ที่นั่นประมาณ
สัปดาห์เศษ. เย็นวันหนึ่งสมัยเดินเที่ยวตาก
อากาศตามชายทะเล ขณะนั้นเขาเห็น หญิง
สาวคนหนึ่งแต่งตัวดีงามดูน่าอัศจรรย์ยิ่ง
ห็น ความประหลาดซึ่งมีต่อหญิงนั้นได้ผุด
ขึ้นในกมลของเขา. สมัยฉวยโอกาสเข้าใกล้
วิสาสะ กับนาง นางสาวผู้นั้นซึ่งมีนามว่าอลิศ
เบอรันแฮม มีชันษา ๒๕ ปีกำลังเป็นสาวเต็ม
ตัว นางเป็นคนเลี้ยงเด็กของท่านผู้ใดคนหนึ่ง
สมัย แสวง ภิวิทยา สุภาพ แลสนิทสนมกับนาง อยู่
นาน จนพระอาทิตย์เกือบลับลงในน้ำ เขาจึงขอ
อนุญาตพานางไปส่งบ้าน. ซึ่งอลิศก็ยิน
ยอม. นับแต่นั้น มาอลิศก็สนิทสนมกับ
ปราสยกันที่ซึ่งอนทิมริมทะเลนั้นเสมอ จน
กระทั่งอลิศติดบ่วง ของเขาโดยปริยาย แลยอม
ให้เรียก นางว่า “แม่ยอกชีวิต.” สมัย
ซื่อซื่อคอกไม่จาม ๆ ให้ อลิศ เสมอ แทบทุก
เวลาเช้า ไม่ต้องสงสัย, ไม่นานเท่าใด
นัก อลิศ เบอรันแฮม ก็ทำการ สมรส กับเขา.
สมัยลงนามในบัตรสัญญาการแต่งงาน โดยใช้
นามจริง.

๖ สัปดาห์ล่วงไป. ในปลายเดือน ธันวาคม
พ. ศ. ๒๔๕๖ เมื่อตรุษสงกรานต์ล่วงพ้นไปแล้ว. สมัย
เริ่มคิดจะทำลายชีวิตนาง. เขาไปที่แยกพล
และว่าเข้าบ้านหลังหนึ่งซึ่งเป็นที่ขายของอลิศ
เมื่อถึงเคหะสถาน เรียบร้อยแล้วจึง พาอลิศมา
อยู่ที่นั่นซึ่งในวันเดียวกันนั้นเอง โดยอำนาจสาย
จักษุของเขาได้นำอลิศไปให้แพทย์ตรวจและ
อ้างว่า นางมีอาการปวดศีรษะ นาย
แพทย์ ได้ให้ยามาขี้ขี้ชีวิตคราวก่อน.

วันรุ่งขึ้น — วันศุกร์ตอนเย็น, ด้วยความ
รู้สึกลึกลับประหลาด อลิศได้ ขอร้อง ให้สมัยพา
นางไปขายน้ำ ซึ่งสมัย ก็รีบนำไปและชั่วเวลา
ครู่เดียวอลิศเบอรันแฮมก็ถึงแก่กรรมในดงน้ำ
นั้นเอง. ในคราวนี้สมัยซาลากมาก มิได้ยอก
ตำรวจ, แพทย์, หรือญาติของภรรยาให้ทราบ
เรื่องภรรยาตายเลย. เก็บเงินที่มียกแต่สมัยที่
ที่เหลือขายจนหมด ครั้นแล้ว ก็หนี ไปจาก
แยกพล โดยปริยาย.

๐ ๐ ๐

เจ้าสาวคนสุดท้าย

๓๒ เดือนล่วงไปพระพุทธรูปที่สร้างขึ้นใหม่
เช่น ๒๔๕๗. สมัยนำคนมาปรากฏอยู่ที่นิวบอร์ค
เขามีเงิน ติดตัวอยู่ยังไม่ถึง ๓๐๐ ปอนด์. เมื่อ
เย็นถึงสมัยรู้ สักอึดใจก็เป็นอันมาก ไป

รับเงินขายของเขากลับมามันไม่รู้จักหยก
smith ต้องคอย หลบหน้าไม่ให้พบบนกับเงิน.
และตกลงว่าจะต้องหาเหยื่อเพื่อเป็นการหาเงิน
อีกซึ่งคราวนี้ตั้งใจ โดย แน่วแน่ว่า จะเลือกตก
เหยื่อเอาตัวใหญ่ ๆ, ให้สำคัญกว่าที่แลแล้วมา

smith เวลาอันใช้นามว่าเรนอลอยล์ และ
ประกาศ ตนว่าเป็นผู้ศึกษาวิชาการศึกษาเร้ามา
แล้ว หาเลี้ยงชีพในทางเป็นนักประพันธ์ ถ้า
ผู้หนึ่งผู้ใดประสงค์ จะให้เขียน เรื่อง อันมีรูป
ความอย่างไรก็ดี. และสมมติสถานที่ประเทศ
หนึ่งประเทศใดก็ช่างเป็น สถานที่ ๆ เรื่อยอยู่
ขึ้น เขาสามารถเขียนให้ ต้องกับเนื้อเรื่องท
ประสงค์ ได้ทุก อย่าง. การ ประกาศ ภูมิวิ
ของsmith มีผลดีมาก. เพราะวันต่อมานั้น
สาวคนหนึ่งไปหา นางเป็นพรหมจารีอายุ ๓๗ ปี
มีนามว่ามาร์กาเรต เอลิ ชาเบธ ลีฟฟี. เป็น
บุตรของเสนาบดีคนหนึ่ง เมื่อsmith ใจว่านาง
เป็นใครแล้ว ก็รู้สึกกระหายใจเป็นดินพินเพราะ
เขายอมรู้ ทั่วอย่างใดเสีย นางก็ทิ้งจรรยาว่า
เหยื่อที่เขาเคยประสพมาแล้ว. smith คือนับ
นางอย่างแข็งแรง และขอว่าแม่เขารจะเป็น
กวีใหม่ก็จริง แต่สามารถจะทำให้สมความ
ปรารถนาได้ อย่างไร มาร์กาเรต แจ้ง ความ
ประสงค์ ว่า นางจะให้เขาเขียนเรื่องทเถว

ด้วยความพิศวง, น่ากลัว ซึ่งสมมติสถานที่ ๆ
เรื่องจะดำเนินขึ้นอยู่ในประเทศอันอริวและขอ
ให้ตัวพระเอกของเรื่องเป็นชาวอังกฤษ. smith
รับรองด้วย กิวิยาว่าเขาอย่างส่อให้เห็นว่า เขา
สามารถประพันธ์ ได้สำเร็จสม มโนระของมาร์
กาเรตทุกประการ. แลก็ตรากำคำข่มขู่การ
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น. กับ ขอ ร้อง ให้มา
เรื่องในวันต่อไปว่าจะเหมาะหรือไม่? ถ้าหาก
ไม่เหมาะจะได้แก้ไข มาร์กาเรตตกลงและลา
กลับบ้าน.

smith ฉลาดมากในวิธีเป็นนักประพันธ์ เพราะ
เรื่องทมาร์กาเรต ใจให้เขียน นั้น เขายัง มิได้
เขียนเลย คงเขียนแต่ใจความไว้เท่านั้น แล
เมื่อมาร์กาเรตมาทักเอาใจความให้ดู และ
ทำอธิบายเป็นน้ำท่วมทุ่งให้ มาร์กาเรตฟังเพื่อ
จะให้หลงเชื่อ ซึ่งถ้าตอนใดไม่เหมาะก็ขอ
ให้บอก ใจความเรื่องทsmith เขียนนั้นจะดีหรือไม่
มิได้แจ้ง และ ใน ลำดับนี้ smith ก็พูดท
ตามแถวพาราสิทด้วย ถ้อยคำ อย่าง อ่อนหวาน
กลบ ไปด้วย สายตา บังคับ มาร์กาเรต ซึ่งตง
แต่วันนั้น นางก็ให้ มิจิตต์ เคลิบเคลิ้ม ผิดจนถึง
smith มีว้าย ลืบละเวลาพาราไปหาข่อย ๆ.
smith ก็คง นำเอาใจ ความ ของ เรือง เท่านั้นให้
มาร์กาเรตททุกครั้งพลาบยกแก้ตัวว่าได้แก้

พ.ศ. ๒๔๗

สมิธ บริพัตรชัย

ไขใหม่หากสำเร็จ ได้จะค่ามากทีเดียว และถ้า
นางยังเห็นไม่ก็อย่าเกรงใจเลย, ขอให้ติ
เถิดยินดีจะแก้ ไขให้ ในเวลาเดียวกันสมิธ
ก็หว่านล้อมสร้างรั้วโอ้ โลมโน้มน้ำมารการเรต
ให้รักคนโดยเร็ว. แน่นนอนไม่เข้ามารการเรต
ก็ปลง ใจ อย่าง ครึ่ง ครา ยอม อยู่ ใน วง แขน
ของเขา

แต่การที่นางหลงรักสมิธนี้ พวกญาติพี่น้อง
มิได้เห็นด้วย เขาพากันห้ามปรามนางให้เลิก
รักกับสมิธ แต่ ด้วยคำ ที่ห้าม นั้นรู้สึก ว่าไร
ประโยชน์ เพราะนางรักสมิธจนเข้ากระดูก
ทำลายแล้วทั้ง ความ รัก ได้ ถึง ชีต ที่สุดด้วย
ฉะนั้นมารการเรตจึงตกลงแต่งงานกับสมิธ และ
เพราะความกลัวญาติพี่น้องจะว่ากล่าว นางจึง
เก็บรวบรวมเงิน แลเข้าของ ทองรูปพรรณหลาย
สิ่งหนีตามสมิธไป.

สมิธเห็น หมายของคนเดินเท้าได้เปรียบ
เช่นนั้น ก็มีความยินดี เขาพาภรรยาใหม่
ไปยัง พระนครหลวง — ลอนดอน, พัก อยู่ ที่
โฮกเกท. ในวันไปถึง นั้นเอง สมิธได้ตาม
นายแพทย์ มาตรวจ อาการ มารการเรต ซึ่ง
นายแพทย์ ลงความเห็น ว่า นางอ่อนเพลียมาก
ไม่สบาย เพราะ มีพิษ ซึ่ง สมิธไม่ ว่า กระ ไร
นายแพทย์ ได้กล่าวว่าสามีภรรยาคุณ, วางท่า

ราวกับเป็น ท่านตลอดแลเล็ก ชับสูง. ในคืน
วันศุกร์มารการเรตได้ เขียนหนังสือ พินัยกรรม
โอนทรัพย์สมบัติซึ่งนาง มีอยู่กับตัวนั้น ให้สมิธ
สามี จนหมด. รุ่งขึ้น วันเสาร์มารการเรตผู้
สังสารเพราะเป็นกรรมของนาง, ก็ถูกชาว
กรรมในตึงบ้ำโดยทำนองเดียวกันกับสตรีที่สิ้น
ชีพมาแล้วด้วยฝีมือสมิธ

ในครั้งนั้นสมิธมีเงิน ภายหลังที่ได้ขายข้าว
ของทอง รูปพรรณ ของ มารการเรต เติล วิชาเข
ดัดแล้วเป็นจำนวนหมื่นปอนด์เศษรวมทั้งตัว
เงิน ที่มอยู่ เก่า นับว่า สมิธ รวย ที่สุด คน หนึ่ง.
เพราะเงินจำนวนนี้มากมายก่ายกอง. ซึ่ง
สมิธอาจคิดกิจการตั้ง หลักฐานได้ อย่างสะดวก
กายทีเดียว. โชคของเขาครั้นเสมือนสมิธ
โก ชน ไปอยู่ บน เมืองฟ้า แดงไฟชนต์วิมาน
พระอินทร์ ก็ปานกัน.

๐ ๐ ๐

ผลกรรม — ของยอร์ช, โจเซฟสมิธ

สมิธหาว่า ไม่ว่าได้ถูก สังเกตอย่างซัด
เจน โดย มิส เคอร์ ชาร์ล เบธรันแฮม บิดา ของ
อาลิสเบธรันแฮมเจ้าสาวคนที่สองของเขา. เมื่อ
มิสเคอร์เบธรันแฮมทราบภาระจางแล้ว จึงไป
ชี้แจงกับตำรวจแลนำมาจับตัวได้ ที่โฮกเกทซึ่ง
สมิธหมดทางที่จะหลบหนีได้ อีก.

บุศราคัม

ถึงที่

สมัยนั้นสินธุรวิกรม. ถึงนั้นเมื่อครั้ง
เขาพาภรรยา เยสซ มินท์นั้น เขาซื้อจาก
ห้างโกบ เงินติด. ครั้นเขา ทำประ โยชน
แล้วส่งคนถึงนั้นไป. อีกทั้งค่าชกฟอก
เสื้อผ้าเขาไม่ต้องเสีย เมื่อเขาล้างตัวเยสซ
แล้ว คนชกเสื้อ นำเสื้อผ้าของเขา แล ของ
เยสซที่เขาไปชกมาส่งให้ และของเงิน. สมิข
ฝากให้มารยเงินในวันหลัง แต่ครั้นแล้วก็
ขายเสื้อผ้าของเยสซเสียแลหลายหน้าไป. สมิข
เป็นคนจวกตัว, เขาได้บอกกับภรรยาของเขา
ทุกคนว่า เขามั่นสลับ ซอยบทยโคลง แล เรื่อง
กวด่าง ๆ ที่มันลำนวน เพราะ ๆ ความ ที่สิ่งเกิด
สมิขมิได้ ภรรยาหลายคน โดยเวลากระชั้นกัน
เลย เพราะปรากฏว่าเขาเป็นคนหนึ่งแล้ว คอ
ไปนัยถึง หลาย เดือน ข้างที่ ถึงบยจะ ะ มี อีก
และ ในระหว่างที่เขาอยู่ โดยลำนงานนี้ ก็ใช้เงิน
ซึ่งปลอกลอก มาจาก ภรรยา นั้นเอง เขาคง
ใช้เงินไม่สู้ ฟ้าเพื่อยนกิจ สามารถ มีเวลาขน
ยาวได้นัย และ ไม่ปรากฏว่าสมิขทำงาน
ในที่แห่งใด. ความเห็นของเจ้าสาวที่กล่าว
คำ สรรเสริญในเรื่องส่วนตัวสมิขนั้น มารัก
เรตลือฟักเขียนไว้ว่า “เขาเป็นสุภาพบุรุษ
กฤตไย่นไทยแท้.” อลิสเบอรันแฮมอ้าง
ว่า “กิดพิมสามภักตึกเหมือนสามภักตึก

ของหญิง ทั้ง หลายในโลก.” เยสซ มินท์
กล่าวว่า “กิดนัยุ กิดสามภักตึกกิดนัยุ
แต่ก่อน กิดนัยุ ได้รับความสบาย อย่าง ทา
เปรียบมิได้ ” เยสซ เขียนถึง นั้นแสดง ว่า
เขียนเมื่อสมัยชกด้วยไปยอกับนางอีกเป็นครั้งที่ ๒.
จดหมายของ สมิขที่เขียนไปยังญาติ ของเยสซ
เมื่อนางตายแล้วมีใจความตอนหนึ่งว่า “คำ
พูดไม่อาจจำแนกแยกแยะถึงความระทมใจของ
ฉันได้เนื่องจากการที่ภรรยาที่รักของฉันมาด่วน
สูญเสียลงครั้น.”
เมื่อ สมิข ได้ ฟัง คำ พิพากษา ของเขา
แล้ว และ ขณะที่ผู้คนเกรี้ยวกราว กำลัง แสดง
กิริยาซ้ง หน้าหน้าเขา. สมิข สรรวมอิริยาบ
แลพุดอย่าง สุภาพกอบรับทวย อาการ อย่างมิได้
สับสนสับสนใจเลย คุ้งกึ่ง เขาแสดง ปรากฏตาใน
สภา คำพูดมิว่าดังนี้—
“ท่านทั้งหลาย, แม่มสเคอร์จิสทช
สกรัททันทัก บังทารู้จริงไม่ว่า ข้าพเจ้า
ทำลายข้าพภรรยา ข้าพเจ้าอย่างไร ?” ซอน
จริงไหม ? ฟัง ! ข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังเคย
นั้นแหละ เมื่อ ภรรยา ข้าพเจ้าอยู่ใน ถิ่นนี้.
ข้าพเจ้าได้เข้าไปใกล้นาง ซึ่งเวลานั้น—ตาม
ความจริง, นางถือ สยั อยู่ใน มือ ครั้น
นางเห็นข้าพเจ้าออกอาจเขาไปถึงนั้น นางมี

พ.ศ. ๒๔๗

สมัย บริบทที่ขับดูเบียด

นิสัยรักข้าพเจ้า แต่ไม่แสดง กิริยาหลบหนี มีได้ ชักขึ้น แต่ก่อนนางจะสิ้นใจ นางคืน
หรือร้องขออย่างหนึ่งอย่างใด นางจึงอุทาน เพื่อชีวิตแต่ไม่ร้อง นางมีกำลังน้อยคงทราบ
ข้าพเจ้ากลัวสายตา อันอ่อนทวิสันนัย ๆ และ สักครู่ นางก็ถูกกักน้ำตาย. ฉะนั้นนางจึงกำ
หน้าเศร้า. กิริยาแลสายตาของนางเหมือน สยไฉนในมือ. ในที่สุดข้าพเจ้าหวังว่า,
โคชฉะเมื่อก่อนจะถูกฆ่า. แต่ข้าพเจ้า ชาวเรา อังฤษคงจะไม่มีใครประพฤติชั่ว
มิได้สังสารเลย — ทั้งนี้เป็นความทราบของข้า อย่างข้าพเจ้าอีกเป็นแน่. อย่า — ท่านสหาย
พเจ้าอย่างเอก. ข้าพเจ้ารู้สึกภายหลังว่า เป็นการขายหน้าตกอยู่ในอายภูมิชั้นเจ้า. ขอ
การที่ ข้าพเจ้า ทำลงไปนั้นโดย ความโลภ แล นามชาวอังฤษอย่าได้เกี่ยวกับคดีเช่นนั้น ให้เป็น
ดวงใจ ของ ข้าพเจ้าอยู่ ใต้ อำนาจ บัศรา นรก ที่มีหม่อมมงคล นามว่า 'อังฤษ' อีกเลย.
เหมือนกัน. ข้าพเจ้าขียนางก่น้ำซึ่งนางก็ นอกจากข้าพเจ้า — ยอร์ช โวแซฟสมัย."

๑๔๘.

เกิดกายกายกอบปรัก

นอนนั่งนกก้นม้าน

จิตต์ ใจจ้องจ้ำ

ลู่ล่งแล้วล้น

กองกรรม

โน่น

เจียนจอต

หลาถันเหลือเหลว.

ของ ผ. ล. พิชญาคี

เงาในกระจก

ของ

“ฉงน”

เวลาค่ำคืนคนตกดินมากแล้ว ในบ้านเงียบดี แสงดวงไฟในมือคนคนหนึ่ง
ไม่มีเสียงอันใดกระโถกกระตาก ผู้คนต่าง
พากันหลับนอนหมด เหลืออยู่แต่เธอผู้เป็น
นางสาวเศรษฐีคนเดียว กำลังนั่งเขียน
จดหมายอยู่ที่โต๊ะในห้องนอน นวลขาวนวล ๆ
น่ารักทั้งหน้าและตัว เธอกำลังเขียน
รูปโฉมโน้มน้าวพระมหากษัตริย์มาหลายครั้งแล้ว
คือ เขียนข่าวการศึกต่าง ๆ ที่เธอซุกซนมา
กล่าวไปให้สหายของเธอฟัง ตามนิสัยชอบคุย
ตลกหลายน่ากระหาย เธอหยิบจดหมายของ
สหายที่มามีมาดู เธออ่านซ้ำอีกหลายครั้ง ยม
น้อยมีใหญ่ในข่าวคราวอะไรก็อะไรที่สหาย
เธอเขียนมาอย่างขบขัน กลับมาอ่าน ทวน
จดหมายของเธอที่จะคอยไป เห็นว่าไม่สั้น
ไม่ยาวถูกต้องดีทั้งหมดแล้ว ก็คิดหาเรื่อง
ที่จะลงเอย แต่เธอยังอยากจะได้ข่าวอะไร
แปลก ๆ แซ่กล่งในบท ขยี้เนื้อสักรักน้อย
จึงยังหยิบดินนกกตรอกอยู่ในใจ
ก้านทางโน้น มีเตียงนอน ตั้งอยู่ซีกติดกับ
กำแพง มั่งอันขาวสะอาด ผูกไว้กับท่อน
ทองเหลืองอันแวววาว ใต้เตียงไว้เสื่อเรียบ
ร้อยแล้วคานาเตียงมีมาน สักมวญวญ เรียบ
แขวนอยู่สำหรับรับแขกคนหนึ่ง ตอน
กลางรวบผูกไว้เป็นสองตอนเย็บช่อง ให้แลเห็น
เตียงได้ถนัด เธอจึงให้หลังเตียงอยู่ใต้
เขียนหนังสือซึ่งตรงกับฉากรหน้าเธอตั้งชิดฝา
ทางคานานมกระเจกเจายานใหญ่บานหนึ่งแขวน
อยู่ข้างนั้น แม่น้อยสี่เท้าตัวโปรดของเธอ
กำลังนอนสบายอยู่ที่เขารัดเกล้า
เธอนั่งเหม่อลอยแนบควาย ความบรรเทิงเอา
คำปากกาจ้อจรรคมใส่ปากเรารายพัน ขาว ๆ
สรว ๆ ไปพลาง ๆ ปลอ่ยอารมณ์รำพึงไป

เงาในกระจก

แน่นอนที่เขาย้ายคนที่ซ่อนอยู่นั้นมันต้อง
การมาฆ่าเขาในเวลาหลังเที่ยง เพื่อจะได้ทำ
โจรกรรมได้อย่างสะดวก เขารู้สึกว่าอันตราย
เป็นอันมาก ปานประหนึ่งหัวโหมดยกยัด
เขื่อมความ กระวนกระวาย กลัวเป็นกำลัง
เลื่องไม่เห็นว่าควรจะทำประการใด จึงจะ
พ้นอันตรายได้จริง ๆ เพราะการที่นางซ่อน
ตลอดคืนนั้น ก็อยู่ในเขตอันตรายเหมือนกัน
เวลาล่วงไปแล้วหลายนาที ซึ่งระหว่างความ
หวาดกลัว เขารู้สึกว่านานกว่าร้อย
ขณะนั้น นาฬิกาตีบอก เวลา ถึง เสียงใส
เข้า ๆ เขาแมวน้อยก็ตั้งออกไปงอมายืน
ที่นอนของมัน ความกลัวก็คลายลงเล็กน้อย
อยู่คิดกันแก่เขื่อนที่
เขื่อนน้อย ๆ พับ จกหมาย สอดส่อง ยึดคน
เรียบร้อยก็เข็นจ่านำเสร็จแล้ว ลุกจากที่นั่ง
ประคองก็ไถ่ ๆ นั้นเองแต่ ก็ตกถูกเงาเสียแล้ว
ลูกถูกแย่งคงตกอยู่ที่ช่องวกรูญแน่นเอง เขา
จะตรงไปตีประตูก็กลัวกลัวไม่ไว้ใจเกรงว่าอย่า
คนร้ายมันจะสงสัย จึงแสร้งเงยหน้าขึ้น
นาฬิกาแล้วพกยัดตนเองทั้ง ๆ ว่า ๑๓ นาฬิกา
เท่านั้น ต้องทิ้งจดหมายนี้ให้ ตนไขคดีพจน
เขาแล้วเขอยืมมือไปจะส่งกระดิ่งเรียกคน แต่
คงกลัวหกล้มเสียทันที สึกคิดว่าเกือบเสีย

ฉนวน

สิ่งนี้

นัก เพราะถ้าเธอเรียกคนมา เคียวชาย
คนร้ายมันกลัวจะจับมันได้ มันจะผลุนผลัน
เข้าทำร้ายเธอเสียก่อน

ความกลัวทำให้เธอหมดแรง ชักตัวลง
นั่งตึงเค็ม เหงื่อไทมไปทั่วตัว ยังเกิดมเสีย
ของเขยอนท ก็มากระทยโลศรเขอ แน่แล้ว
อ้ายมนนยอชวาทคงออกมากระทำร้าย เธอ
หมดสติอ้ายปากจะร้องให้เต็มสคเสียง แต่
หาร้องออกมาได้ ไม่แม้แต่คำเดียว คอหอย
ตันไปด้วยความกลัว สักครู่หนึ่งพอได้สติ
รีบวิ่งเส้นประสาทได้ เธอแกล้งกล่าวถึงก
ครู่ก่อนว่า มันจะหลบกระซ่อนกันอย่างกวน
เลย เธอไปวางไว้ที่ห้องรับแขกก็ได้ พุ่งขึ้น
เข้าเจ้าสงวนคนคงเอาไปทั้งทีนโซดึเหมือนกัน
เธอรู้สึกว้างว้างเวียนศีรษะคืออยู่มาก หัวใจ
เต้นแรงกึ่งตึก ๆ โลศรแลนยชาคอยระวังคแล
ฟังเสียงทก ๆ อย่างที่จะตึงกรอຍกรอยชนออก
แต่เมื่อสนเสียงของเธอแล้ว ภายในห้องก็
ยังคงเงียบอยู่อย่างเดิม อ้ายคนร้ายไม่ระแวง

ความมองอาภักถกลับมาสื่อออก จังถอ
จกหมายเค็นตรงไปทีประต ยังมืทนได้เบค
ออกไปเลย ความมืคอกอย่างหนึ่งก็ทวน
ยังเกิดชนแก่เขาวของเธอ อ้ายคนร้ายมัน
อาทตามไปกระทำอันตรายแก่เธอในห้องโถง

ก็เกิด ฉนวนเมื่อออกจากห้องไปแล้ว ภาระอีก
อย่างหนึ่งซึ่งสำคัญก็ต้อง ถอดกุญแจจากช่อง
ข้างนคคมือไปด้วย แล้วกลับยักประตั้น
กุญแจเสียบอย่างเดิมเพื่อชิงอ้ายคนร้าย ทั้งนี้
จึงจะพ้นภัยได้ตลอด

เมื่อไขประตึเปิดออกแล้ว เธอพยายาม
รีบจับตนเป็น กำลัง เพื่จะมีพรวทพรวท วังจาก
ห้องร้องเฮะอะ ให้คนช่วยโดยเร็ว แลยัง
อสาห์เหลยวหลัง มาคนัวท้าวท โส่อยู่สักคร
น่ว่าจะยังอยู่หรือไม่ แต่เธอยังมีทนมองค
อะไรก็ได้ยินเสียงย่องเข้ามาข้างหลัง แลมัน
สิ่งหนึ่งมาถูกเท้าเธอ ทำให้เธอสั่นทั้งหน้าซึก
ใจผ้อจะเป็นลมเสียให้ได้ มองไปจึงรู้ว่า
แมวมันตามมาเคล้าแข้งเคล้าขา เธอโล่งใจ
ขึ้นถนค รีบยักประตั้นกุญแจจกแกวจ ๆ ทุ
ข้างกึ่งวาลหนัก

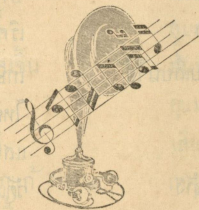
เป็นอันว่าเธอได้ ญค ประตได้ ตาม ความ
ประสงค์แล้ว เธอพนอย้อย่างเรยบรอย อ้าย
คนร้ายถูกชิงอยู่ในห้องนอน จะหนีไปไหน
ไม่ได้ เธอวิ่งผ่านห้องรับแขกไปโดยเร็ว
ประตั้นลม รีบปลุก บ่าวไพร่คน ทั้ง ยาน
แล้วเล่าเหตุการณ์ให้ ฟังโดยเสียงละล้าละลัก
ทวงหน้าซึกเลศคมากชน หัวใจเธอเต้นแรง
มากกว่าเดิม เพราะหวั่นหวาดตกใจกระทำ

พ.ศ. ๒๔

เงาในกระจก

ให้เธอหมดแรง แต่ใจหิวตะเหี้ยพลายเป็น เพื่อนมนุษย์ แล่ทาง อันมัน ควร ล้ำลึก คือ
กำลังพอเล่าเรื่องยบเชือกกลมสลบแน่นไป โยเคิลหลวง อนันต์นริยสารภาพการที่มันจะ
เมื่อได้ ได้รับความ แก่ ใจ จาก คนใน บ้าน กระทำอย่างรวบ ค้อมคชยทมิฬพกมานันท์
เชือกก็ค่อย ๆ พันโคศคิงเก่า พอที่คนก็ไป เพาะ จะ ประหาร เชือกโดย หวัง จะ ช โมย ทรัพย์
เชิญตำรวพระนครมาดั่ง จังพรอมกัน เท่านั้น เช่นเคียวกับที่ปรากฏขึ้นภายหลังว่า
จักแจ้ง เชือกประค เข้าไปในห้อง เพาะ รยอ้ายคน มันได้ กระทำการ โจรกรรม ชั่วเจ้าทรัพย์ ตาย
ร้ายไปทำโทษตามระเบียบกระบิลเมือง มัน ถึงแก่ชีวิต โดยชยานมาหลายรายแล้ว
ไม่ต่อสู้ยอมจำนนให้เจ้านาที่จับตัวลากคอออก นั้น และ ผลที่สุดเชือกเลย ไม่ ต้อง ล้ำยาก ล้ำน
จากที่ซ่อนโดยลุ่มม หน้าตาลักษณะของ ในการที่จะค้นเรื่องแปลกละลาแล้วสหายของ
มันทุก ๆ ส่วนประกอยกับเครื่องแต่งกายล้วน เชือก เพราะเหตุการณ์เท่าที่เกกชนครั้น
แล้วแต่เป็นการแสดงช้อยว่า มันคือยบคด กระทำให้เชือกสู้กว่าง่ายลาท ซึ่งเชือก
ทุจริตซึ่งไม่สมควรจะ ได้ ได้รับความ กรณา จาก ภาพนาไม่ยอมขอพบขอเห็นอีกเลยในชีวิต

๑๔๕. ท่านจงประกอบตัวหลักอุปสัคอันตรรายแห่งโลก ด้วยอุบายวิธีจนเต็มสามารถ
เพื่อประสพอิฏฐวิบูลยผล แม้เมื่อไม่สมหมาย ก็ยังได้ชื่อว่าเหลียวแล
สุภาสิตว่า 'รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง' อยู่บัง.

ของ น. ถ. พิษณุธานี

❀- นอ ก คุ รุ -❀

กระวี พากย์ นิยาย

ของ

“ศรีประทีป”

คนใดแนะนำชองให้	แดงสาร
ควรมันเป็นอาจารย์	กอดปรัก
เช่นมีแบบโบราณ	ท่านกล่าว สอนนา
อย่าคิดนอกคอกครู	ตุจถ้อยนิทานมี
ยังมีชายหนึ่งเนื้อ	ขบขัน
หัวเลี่ยนจนเป็นมัน	วิบคว้าง
วันหนึ่งนึกอศักรรย์	บ้าจิตต์
โดยที่หัวเรศร้าง	เรศไร้ไร้ผม
ตรมหยัลบล่ยนไอ้	เกยี่
ไฉนจะได้มีหัว	ไหย่งบ้าง
กูเอียงข้างอปรีย์	แสนเทวด
พลางนึกเติรมาข้าง	วัดแล้วแถมอง
สมปองพบท่านผู้	สมภาร
กัมราบลงกราบกราน	ผาเท่า
สมภารจึงแดงการ	ถึงกิจ มานา
ชายบอกตามเหตุเค้า	ทแค้นรำคาญ

สมการจึงบอกให้
ในระสามผู้ทํา
ชายยืนประจำอํา
ลงสระฤทนต์ไค
จำนงทรงไผ่ลั่น

มืออุบตุมมี
สองผู้เกือบจะหวั
สามผู้ตึงไคแก้ว
พลางชมนี้กว่าไค

สี่ผู้คงจะยาว
บางที่จะยาวราว
ทริเสรีดำไผ่ลั่น
ทายกรับต่วนขึ้น

เปล่งสัจจาจิ
ว่าพรรณนังไค
เลยมตมอบอกแก้
ตัวผู้กล่าวขี

ใช้กล่าวหาอุบาย
แก้สุเหล่าหมู่ชาย
หวังจักขีของฮ้อ

ไปดำ
หนตให้
มฤตส เอมเฮย
ครันคร้ามลงดำ
หนึ่งที่

มากแล้ว
ไคละ พ่อเฮย
จิตต์แผ้วมีผม
เปนควา กูเฮย

กว่านี้
องค์สี่แฮ
อุบลันใจหาย
ทันที่
อุแม่

เสียท่า ละพ่อ
เหตุลั่นเลยครู
มาขยาย

หลอกลือ
เงาวิบ พ่อเฮย
ถึงลั่นควาจร ๓

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดย ลีกลับ

๒๐๑

ชื่อหนังสือ

[เป็นเรื่องจริงที่นายตำรวจ ฟาห์มีย์ แห่ง
กรมตำรวจนครบาลกรุงไคโร นครหลวงประเทศ
อียิปต์ เขียนลงในหนังสือ 'The Finger Print
And Identification Magazine' ให้ชื่อใน
พจนานุกรมว่า 'The Unknown Murder
Woman']

การกระทำของผู้ร้ายในประเทศอียิปต์
นั้น เป็นที่ทราบกันว่ามีผลและโหดเหี้ยม
กันนัก ไม่มีประเทศอื่น ๆ ในพื้นพิภพที่
เทียมได้เลย แต่ข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้อง
จำแนกว่ามันก็อย่าง ผู้ร้ายในอียิปต์มีความ

จงรักภักดีต่อสหราชอาณาจักรเป็นอย่างยิ่ง และเมื่อ
ผู้หนึ่งผู้ใดถูกจับได้ ก็ไม่มีการซักทอถึงกัน
เลย ทั้งไม่ยอมเปิดเผยความเป็นอยู่ของสห
าณแก่ใครด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อผู้ร้ายรายใด
ได้กระทำการลึกลับให้เกิดขึ้นแล้ว พวกเรา
ตำรวจก็หาวิธีที่จะสืบจับได้ยากเต็มที.

การจับผู้ร้ายในอียิปต์นั้นเป็นการลำบาก
ไม่ใช่เล่น เพราะถ้าเราสังเกตแต่เพียงเดิน ๆ
อ้ายผู้ร้ายนั้นก็คือผู้ประกอบกิจโดยทางสุจริต
นั่นเอง แต่เราทราบดีว่างานสุจริตและงาน
ทุจริตมันเดินปนกันไปไม่ ถิ่นนี้จึงเป็นการ

พ.ศ. ๒๔๗

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยสัตว์

ยากที่พวกเราจะรู้ได้ว่า ผู้ใดเป็นผู้ฆา และ ผู้ใดเป็นผู้ถูก จนกว่าเราจะจับมันได้คาหลัง คาเขา ข้าพเจ้าจะเล่าให้ท่านฟังสักเรื่อง หนึ่ง เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าได้ทำการสืบสวน มาแล้วด้วยตนเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องฆาตกรรม พวกเราตำรวจถือกันว่า เป็นคดีที่ยกย่อง ชื่อนั่นอย่างหาเปรียบยาก เสมอด้วยการ ฆาตกรรมอย่างร้ายกาจ ซึ่งปรากฏใน พงษา วิจารณ์การฆาตกรรมของอัยยัดมาแล้วนั้น.

เรื่อง นี้ เกิด ขึ้น ใน ชนบท เล็ก ๆ จังหวัด เป็นฮาระยะทางห่างจากกรุงโคโรราว ๕๐ ไมล์ เป็นเวลาราว ๒ ก.ท. วันหนึ่ง ขณะ ที่ ตำรวจ ยามกำลังรักษาสถานที่ตามแถบถนนในจังหวัด นั้น ได้ สดก หย เข้า โย หนึ่ง มี ขนาด ยาว ประมาณ ๓ ฟุต สูง ๔ ฟุต และกว้าง ๑๗ นิ้ว ถนนนั้นเป็นถนนที่ใช้เดินระหว่างบ้านฮากัยโคโร เป็นถนนที่ฝังชนเคินคัยคัง บรรดาสินค้า ต่าง ๆ ได้บรรทุกอยู่ เกวียนและบรรทุกยานอื่นๆ อีกมากมาย.

หย โยนั้นหนักเกินกำลังตำรวจ ที่เขาจะแบก โยได้ เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องเรียกรถบรรทุก ของ ที่ ขยี่ ผ่าน มา ใน เวลานี้ ขอ ให้ คน รถ ช่วย กัน ยก ขึ้น รถ ขยี่ โย ยัง สดก ตำรวจ ใน จังหวัด นั้น โย เขา หย โย ที่ สดก ตั้ง ๓ วัน ก็ ไม่ ปรากฏ

ว่ามีผู้ไปร้องเรียกคน ที่นั้นนายวิเตอววจ โท คาห์เล็ค ผู้บังคับการตำรวจที่นั่นจึงได้ออก คำสั่งให้เบ็คหีย เพราะคิดว่าคงจะมีเครื่อง หมายอะไร พอที่จะเขาได้ ว่า หย โย เป็น ของ ผู้ใดหรือหิงโท.

พอเบ็คหียออก นายตำรวจ ถึง กับ คัดลง เพราะภายในหยนั้น มีศพหญิงสาว สวมผู้หนึ่ง มีแผลรอยถูกแทงที่ราวบริเวณกลางหัวใจ ๓ แผล ที่คอ ๓ แผล และที่คอหอย ๓ แผล รวมเป็น ๘ แผลด้วยกัน พอเหลียวเห็น เขาก็รู้ได้ ทันทีว่าหญิงสาวผู้นี้ ไม่ใช่เป็นชาวฮัยบีต และ จาก เครื่องแต่งตัวที่หล่อหลอมสวมอยู่นั้น เห็น ได้ ว่า หล่อนเป็นหญิงที่ไม่ร่ำรวยเลย ที่มแต่ค เล็บไวเรียบเรียบ แต่ปรากฏว่ามว ๓ นิ้ว คือ ๓ นิ้ว ขว ๓ นิ้ว นิ้วซ้าย ๒ นิ้ว แตกออกไป เล็บก็แตกด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าคงจะเกิดการต่อสู้กันอย่างทรหดก่อน ที่ผู้ร้ายจะทำการ ฆาตกรรมหล่อนได้.

นายตำรวจ คาห์เล็ค วิบ แจ้ง ข่าว มา ให้ ข้าพเจ้าทราบ ที่โคโร ข้าพเจ้า จึง มี คำสั่ง ให้ส่งหยพร้อมกับศพมายังข้าพเจ้าทันที.

ข้าพเจ้าจึงโจระสืบสวนการฆาตกรรมร้าย การยานนี้ให้จงได้ มีคนนั้นข้าพเจ้าจะขอลา ออกเสียจากตำแหน่งตำรวจ แต่ข้าพเจ้าขอ

ออกวิ่งเสียก่อนว่าข้าพเจ้าหาใช้นักสืบไม่ ข้อแรกข้าพเจ้าจะ ต้อง ทรูปรพพรรณ สัตว์ฐาน ของหญิงสาวผู้^๑นั้นไว้ก่อน ทั้งนี้ข้าพเจ้าจึงถ่ายรูปและลายมือของหล่อน ส่งไปยัง ผู้ใหญ่บ้านทุก ๆ ตำบล ในบริเวณ ๓๐๐ ไมล์ จาก ไคโร และยื่นสาปพร้อมทั้งรายละเอียดอื่น ๆ อีก ถ้าใครนำหลักฐานที่เกี่ยวข้องแก่หญิง^๑ผู้นั้น มาแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้า จะ ให้รางวัลอย่างพอใจ ส่วนข้าพเจ้าก็ออกสืบสวนไปทั่วทุกแห่งด้วยตนเอง ข้าพเจ้าได้ ไปถามเจ้าของบ้าน^๑ที่^๑บ้านให้เข้าที่^๑บ้าน ถามเขาว่ามีใครมาเข้าอยู่ที่^๑บ้านของเขาบ้าง ในระหว่าง ๖ เดือนหรือหลาย ๆ ปีมาแล้ว เมื่อเขาบอกให้ ข้าพเจ้าก็ส่งผู้ช่วยของข้าพเจ้าให้ ไปสืบสวนผู้เข้าที่^๑หลายเหล่านั้นจนกว่าจะ ได้เรื่องราว และโดยวิธี^๑ตนเอง ในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้เงื่อนไขแรกของการ ฆาตกรรม ราย นี.

ผู้ใหญ่บ้าน ตำบล บียู เบล บาร์ ใน ไคโร บอกข้าพเจ้าว่าเขาได้เห็นผู้หญิง เหมือน กับรูปที่ข้าพเจ้าก็ส่งไปให้ หลาย คราวใน ตำบล นั้นเป็นเวลาราว ๖ เดือน เขามักเคยเห็นหล่อนในเวลาเช้าราว ๗ ก.ท. และ เวลาเย็นราว ๖ ก.ท. ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจดังนี้: หญิงผู้นั้นคงทำงาน ที่ใดที่^๑หนึ่งในไคโร มีดังนี้

หล่อนคงไม่ไปไหนในเวลาเหล่านั้น และต่อไป^๑ข้าพเจ้าจะต้องสืบสวน ว่าบ้าน ของ หล่อนอยู่ที่ไหน.

ข้าพเจ้าได้ ไปถามเจ้าของบ้าน^๑ทุกแห่งในตำบลนั้น คงได้ความจากชายเจ้าของบ้าน^๑ผู้หนึ่งว่า มีหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งเข้าบ้านเขาอยู่^๑นับเป็นเวลา ๖—๗ เดือนมาแล้วได้สูญหายไปโดยไม่มีใครทราบร่องรอย เขาบอกว่าหญิงผู้นั้นเป็นชาวอิตาลีเล่นชื่อเฟอรานา ข้าพเจ้าจึงส่งรูปถ่ายหญิงสาวผู้ถูกฆ่าให้เขา^๑ดู พอเห็นรูปเขาก็นึกขึ้นว่า :

“ท่านสาววิค ! นั่นแหละ คือเฟอรานา คือโก เข้าบ้านผมอยู่^๑ที่ถนนพักจาลาห์ บ้านเลขที่ ๓๐๓ ประมาณ ๖ เดือน”

ข้าพเจ้ารู้สึก ยิน ใจ ที่ ได้ พย ะจน ใหญ่ เข้าแล้ว !

ข้าพเจ้า “ท่านรู้ไหมว่าหล่อน ทำงานที่^๑ไหน ?”

เจ้าของบ้าน “เสียใจครับ, ท่านสาววิค, ผมไม่ทราบจริงๆ”

ข้าพเจ้า “งั้นท่านรู้จักใคร ที่^๑เป็นสหายของหล่อนบ้าง ?”

เจ้าของบ้าน “ไม่มีรู้จักเลยเลยครับ.”

ข้าพเจ้า “ไม่เคยเห็นใคร มาหา หล่อน

พ.ศ. ๒๔

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ

ข้างเลขที่ ๑”

การที่ข้าพเจ้าถามดังนี้ เพราะเชื่อว่าในระหว่างที่หล่อนอยู่บ้านเลขที่ ๓๖๓, ถนนพญาสาห์ ต. ๖ เคียน นน คงจะมีใครมาหาหล่อนบ้างแน่นอน.

“คุณหมอนเคย, อ้อ ! เกยควบี. เกยเห็นคนหนึ่งมาหาหล่อน” เขากล่าว พยายามระวังคำพูดที่สุด “เป็นผู้ชายควบี” แล้วเขานิ่ง คุณหมอน เขา คึก อะ ไร อยู่ อย่าง เอง งานเขาการ.

ข้าพเจ้า “ลองคิดดู, คิดดูให้คิดว่าเขามิรูปร่างอย่างไร ?”

เจ้าของบ้าน “ผมนึกออกละ อ้อ, ผมเห็นผู้ชาย ๒ คน แต่มาถนัดคนละเวลา คนหนึ่งมรูปร่างเคย, ใบหน้าคงาม และ มีหนวดคึก ผมจำคนใด ก็ เพราะผมเห็นเขามาย้อยกว่าอีกคนหนึ่ง. อีกคนหนึ่งเคยเห็น ๒ หรือ ๓ ครั้งเท่านั้น, เขา — —” หยุดครุ่นคิด “เขาเป็นชาวอิตาลีเลยน, ผอมบางมาก. ขนาคสูง & พัด ๘ นิ้วเห็นจะได้ ถ้าผมเห็นเขาทิ้งสิ่งอีก คงบอกได้ทันที.”

ครั้นแล้วข้าพเจ้าพร้อมด้วยเจ้าของบ้านก็ตรงไปที่บ้านเลขที่ ๓๖๓ ถนนพญาสาห์ เพื่อรณาคีเอโกเคยอยู่ และ ในวาระเคย

กันข้าพเจ้าได้ส่งคนของข้าพเจ้าไปสถานทคิตาลเพื่อจะทราบละเอียดของหญิงผู้ถูกฆ่าว่าหล่อนมาจากแคว้นใดในประเทศอิตาลี, มาเมื่อไร, และอื่น ๆ ที่เกี่ยวแก่หล่อนอีก.

เจ้าของบ้าน และ ข้าพเจ้าได้พยายามฟังประวัติบ้าน — ประวัติใส่กุญแจ — จนหักออกแล้วพากันเข้าไป ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจมากที่สังเกตเห็นทุกสิ่งเป็นอยู่เรียบร้อย ทุกประการไม่มีเหตุที่ จะชี้ให้เห็นว่าใดเกิดการ ค่อสู้ หรือการฆาตกรรมขึ้นทันทีจริง ๆ.

มีรูปนางสาวเพอรานาแขวนอยู่ที่ฝาผนังรูปหนึ่ง จกหมายสามฉยี่วางอยู่บนโต๊ะ เป็นจกหมายว่าคัวยเรอริงรักใคร่กัน. มีลายเซ็น “ทีวพิค” ทั้งสามฉยี่ เมื่อทำการควรวจค่อไปจึงทราบได้ว่าในห้องนั้นไม่มีเคยงนอน.

ข้าพเจ้าจึงถามเจ้าของบ้านว่า “ท่านไม่ให้เคยงนอน ด้วย หรือ เมื่อ หล่อน มา เข้าบ้านท่าน ?”

เขารอช่นว่า “อะไรควบี, ทำไมจะไม่ให้.”

“ยังลึกลับ, ออกจะลึกลับใหญ่เสียแล้ว”

ข้าพเจ้าคึก. แต่แล้วพลคึกไปอีกที เข้าใจว่าภรรยาเจ้าของบ้านจะเอาเคยงออกไปเสียกระมัง ข้า

ต่อมา

ถึง

พเจ้าจึงให้ ไปเรียกตัวมา แต่แก้ก็ไม่อยู่เสีย.

การที่เตียงหายไป เขาใจว่าผู้ร้าย คงใช้เตียงนอนเป็นที่ลี้ภัยซ่อนเร้น จนที่นอนชุ่มไปด้วยโลหิต มันจึงเกรงว่าถ้าใครมาพบเข้าก็จะทราบความเท็จจริงของมันได้ มันจึงคิดการกลบเกลื่อนเรื่องรอยโดยเขาไปทำลายเสีย หรืออย่างหนึ่งอย่างใด แต่ข้าพเจ้ามาคิดว่า การที่มันจะเอาเตียงและ ที่นอน ออก จาก บ้าน โดยไม่ให้ ใครเห็นนั้นจะไปได้อย่างไร? นี่เป็นสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าอดคิดในใจ คิดไปเรื่องก็สงสัยสับสนขึ้นทุกที.

ข้าพเจ้าได้ให้คนอื่น ๆ ออก ไปนอก ห้อง แล้วบอกประตูลับ ลงมาตรวจข้อไปอีก และได้พยายามเลิกพรมพนักทองขึ้น. เห็นมรรยปะอยู่บนพื้นใหม่ ๆ เขาใจว่าเจ้าของบ้านคงทำการซ่อมแซม ข้าพเจ้าจึงออกไปหาเขาและถามว่า:

“ท่านเคย ซ่อมแซม พนักทอง นี้อย่างไรหรือเปล่าเมื่อไม่นานมานี้?” เจ้าของบ้านตอบว่า “ผมเพิ่งสร้างบ้านใหม่สองปีเท่านั้น ยังไม่เคยซ่อมแซมหรือเปลี่ยนแปลงที่ไหนเลย.”

ข้าพเจ้า “งั้นเข้ามาข้างในด้วยกันซิ” ข้าพเจ้าพาเขาเข้าไปในห้อง “มองคนนั้น!” ข้าพเจ้าชี้มือไปที่พนักมรรยปะใหม่ ๆ “แน่ใจ

หรือว่าไม่ได้ทำอะไรในห้องนี้เลย”

เขาทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่น ว่าเขาไม่ได้ทำอะไรในห้องเลยในห้องนั้นแน่นอนความสับสน เพราะฉนั้นรอยปะใหม่ ๆ นั้นจึงเป็น ความสงสัยของข้าพเจ้ามากขึ้น.

“ไปหาชะแลงมา, เร็วเข้า!” ข้าพเจ้าบัญชาคนของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีความมุ่งหวังว่า อย่างไรก็ตาม เราคงได้เงื่อนไขหรือจากการกระทำบางอย่าง และเรารู้ได้จริงๆ!

ห้องล่างลงไปมีเตียงนอนที่เฟอร์นิเจอร์ถูกฆ่าด้วยโลหิตประปราย และม้ามืดมัว ๆ เป็นกลุ่มอยู่บนเตียง บน ที่นอน มีมดเต็มห้องกบฏหรือหรือสลัก ‘พระลัก’ เมื่อได้พิจารณาจนใกล้ จึงเห็นได้ว่าบนที่นอนมรรยปะหัวแม่มือก็อยู่ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะ มีโลหิต ทั่ว ตาม ขริวเรือนมมมมโลหิตกระเซ็นอยู่ทุกหนทุกแห่ง. ข้าพเจ้าได้จัดการถ่ายรูปไว้ ซึ่งแท้จริงก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไรเลย.

แต่กลับหยาบหรือกระด้างหนึ่ง ซึ่งพอหวังว่าคงจะ ทำความ มีก่ให้กลับสว่างขึ้นได้บ้าง. “ถ้าเจ้ายังไม่ทำให้เราได้รู้เรื่องรอยของคนร้าย” ข้าพเจ้านึก “เราก็เห็นจะความ

พ.ศ. ๒๔๗

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ

เหลวเป็นแน่”

ถึงข้าพเจ้าจะได้อำนาจถึงปานนั้นแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังอยู่ห่างจากความสำเร็จอันนั้น

ข้อนี้คงเป็นเพราะข้าพเจ้าไม่รู้ถึงอาการเคลื่อนไหวของคนที่ชั่วเพื่อรบกวนใจคนอื่นเอง ถึงนั้นข้าพเจ้าจึงพยายามสืบสวนหาคนเสียก่อน ก่อนที่จะทำการเลยขงเกินไป.

เมื่อข้าพเจ้าออกจากบ้านซึ่งใช้เป็นที่มากรรมมาแล้ว ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะต้องไปตรวจที่หีบบรรจุศพหญิงสาวซึ่งพบที่ถนนในเย็นเช้าให้ละเอียดถี่ถ้วน.

ข้าพเจ้าส่งผู้ช่วยสองคนไปสืบสวนพวกพ่อค้าทั้งหลายในไคโร. พวกขี้บอรรทุก, พวกขี้เบี่ยนและห้างรับของต่างเมืองเข้ามาขาย. เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าหีบนั้นคงจะทำไมโรนั่นเอง ที่ข้าพเจ้าเชื่อกันเป็นเพราะหีบนั้นได้ถูกบอรรทุกโดยยานชนิดหนึ่งจากบ้านเลขที่ ๗๒ ถนนฟักลาห์มายังถนนในเย็นเช้า ซึ่งเป็นจังหวัดหนึ่งในไคโร.

“จะไปสืบสวน” ข้าพเจ้าบอกคนของข้าพเจ้า “ว่าหีบนั้นส่งมาจากไหน และคนขี้บอรรทุกไหนเป็นผู้บอรรทุกหีบออกจากถนน

ฟักลาห์.”

และในวาระที่คนของข้าพเจ้าไปทำการสืบสวน ข้าพเจ้าก็ไปหาพวกช่างทองในกรุงเพื่อทราบว่าหีบหรือหีบนั้น ช่างทองผู้ใดได้ขายให้แก่ใครไป?

ในระหว่างที่ทำการสืบสวนอยู่นั้น อธิบดีกรมสาธารณสุขได้โทรศัพท์บอกข้าพเจ้าในเช้าวันหนึ่งเวลา ๘ ก.ท. ว่าให้ไปสืบสวนคดีอีกรายหนึ่ง.

“ฉันเพิ่งได้รับรายงาน” ท่านอธิบดีพูดมาตามสาย “จากเจ้าของบ้านเช่าแห่งหนึ่งว่า ที่บ้านเลขที่ ๒๔๕, ถนนยันดาฟาโน มีกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจ ออกมาจากบ้านนั้นทั้งชายผู้เช่าก็หายไปตั้ง ๕ วันแล้ว คาดกันว่าคงเกิดการฆาตกรรมขึ้นอีก” เสียงอธิบดีสิ้นขึ้น “ขอให้ท่านมาหาฉันเดี๋ยวนี้.”

ข้าพเจ้ารีบจะวิ่งจะวาทไปยังที่ทำการของท่านอธิบดีร้อน แล้วเราก็กสมทบพากันไปยังบ้านถนนยันดาฟาโน และก็เป็นตามที่เราคาดไว้ เพราะพอใกล้เข้าไปบ้าน เราก็กได้พบศพชายผู้นอนตายอยู่ มีมือขวาของเขากำกัศพมายังมือหนึ่ง เปรอะเปื้อนไปด้วยโลหิต ความว่า:

“จะไปคอยเพื่อรอนาที่ประตูหน้าเล็กด้วย” ลายมือในจดหมายเป็นลายมือเดียวกับ

ชื่อมาลี

สิ่ง

จดหมายรักที่ข้าพเจ้าได้พบใน บ้านของ เพอรานา
นาอีเอโก มีลายเซ็นว่า “ทิวพีค” ผู้ตายคือ
ยานาโยคานาติส ถูกฆ่าโดยทำนองเดียวกับ
สาวน้อยเพอรานา คือ มีแผล ที่บริเวณหัวใจ
๒ แผล, ที่ต้นคอ ๓ แผล และที่คอหอย ๑ แผล
รวมเป็น ๗ แผลเหมือนกัน.

จดหมายที่มขข้อความ “จงไปคอยเพอรานา
ที่ประตูรถ เด็กวัย ” ทำให้เห็นเงื่อนราว ๆ
ชัดเจนแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจได้เทียบว่ายานา
โยคานาติสผู้นี้คง เป็นคน รัก ของเพอรานา
และคงถูกทำร้ายด้วยมือของชาย ที่มีความรัก
เพอรานาอยู่เหมือนกัน และบัดนี้ถึงที่ข้าพเจ้า
จะต้องกระทำการคือหาตัวเจ้าชายผู้มารัก—ชาย
ที่ฆ่าคู่แข่งชั้นของมันและ ฆ่าหญิง ที่มัน บงา
ให้จงได้.

คนของข้าพเจ้า ไม่ได้ รับ ราย ละเอียดใน
การไปค้นหาเรื่องเกี่ยวกับบรรพบุรุษเลย ข้า
พเจ้าจึงเรียกเขาให้มาตรวจดูอีก เมื่อพิจารณา
ดูใกล้ ๆ จึงพบอักษร “alia” ที่ฝาหีบ
อักษรเหล่านั้นลนเลือนไป หมก จม อ่านไม่ ออก
แม้แต่ อักษร “alia” ก็ลนเลือนเต็ม ที่
จนเกือบจะอ่านไม่ได้อีกแล้ว และโดยอักษร
สัณฐานเหล่านี้ข้าพเจ้าจำเป็นต้อง สืบ สอน ให้ ได้
ความจริง.

ในที่สุด ข้าพเจ้าได้ พยายาม ทบ ทวนดู ก็
ทราบได้ว่าอักษร “alia” นั้นเป็นสัตว์ตายของ
“Australia” (ออสเตรเลีย) นั่นเอง
ข้าพเจ้าจึงเชื่อแน่ว่าหีบ ใบนี้คงส่ง มา จาก ออส
เทรเลียยังพ่อค้าคนใดคนหนึ่ง ใน กรุงโคโรน
ต่อมาข้าพเจ้าได้เชื่อว่าเพอรานาอีเอโกเคยทำ
งานเป็นหญิงเชฟโตะอยู่ ที่โฮเต็ล ของ คาเซป
เซอรัค การ ที่ ข้าพเจ้าทราบก็เพราะว่าไป
ขอตรวจประวัติคนฮิตาเลียน ที่ได้ เข้า มา อยู่
ในอียิปต์ณะสถานทุกที่ละชั้น จึงทราบว่าครั้ง
สุดท้าย หล่อนทำงานอยู่กับคาเซปเซอรัค.

ผู้เฒ่า ประตูลีโฮเต็ล คาเซปเซอรัค ได้ ให้
ความรู้อย่างแก่เพอรานาหลายอย่าง เขาบอก
ว่ารู้จักหล่อนดี เขาเคยเห็นหล่อนทุก ๆ วัน
คง หลาย เดือน ตรวย เท่า หล่อนได้ หาย
สาบสูญไป.

ข้าพเจ้าถามว่า “แก เคย เห็น หล่อนกับ
ผู้ใด ? เคยเห็นใครมาหรือไป กับหล่อน ที่
โฮเต็ลบ้าง ?”

เขาบอกข้าพเจ้าว่า เคยเห็นผู้ชาย ๒ คน
มากับหล่อนหลายครั้ง แต่คนละคราว.

“คนหนึ่ง” เขาว่า “มีร่างเตี้ย, อ้วน,
โยหน้าคงามและมี หนวดตก คำ ทรมผปาก
ส่วนอีก คน หนึ่ง นั้น เป็น ชาย หนุ่ม ผิวเนื้อ

พ.ศ. ๒๔

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ

คำกล่า, โจนทนต์เกลี้ยงและหน้าตาสวย
งามเหมือนกัน."

ชายหนุ่มที่กล่าวถึงนั้นไม่ต้องสงสัย คือ
ยานาโยต์ จานาติส ชายผู้ถูกฆ่านั่นเอง
เพราะเขามีรูปร่างหน้าตาเหมือนชายที่เผ่า
ประตกล่าวก้อย่าง อีกคนหนึ่งที่ทนต์
นั้น ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าต้องเป็นผู้กระทำการ
ฆาตกรรมรายน.

ข้าพเจ้าส่งคนของข้าพเจ้าไป ตาม บรรดา
ห้างร้านในโคโร ที่กระทำการค้าขายคิด
ต่ออีกพ่อค้าในออสเตรเลียอีกครั้งหนึ่ง ส่วน
ข้าพเจ้าก็ไปตามร้าน ช่างทอง อีก เหมือน กัน.
เพราะ ข้าพเจ้ายังไม่ได้ เรื่องราวอะไรที่เกี่ยวแก่
หีบศพนั้นเลย.

"คงเป็นพ่อค้าคนหนึ่ง ในโคโร" ข้าพ
เจ้าบอกคนของข้าพเจ้า "ที่ได้ รัยหีบในมา
จากพ่อค้าคนใดคนหนึ่ง ในออสเตรเลีย จง
ไปสืบสวนดูเถิดว่าใครเป็นผู้ส่งหีบมา ส่วน
ฉันจะไปสืบสวนว่าใครเป็นผู้รัยหีบ."

๒ วันได้ผ่านไปฉันได้ นัยตั้งแต่เกิด
การฆาตกรรมเฟอรานาโกโก ซึ่งในระหว่าง
นั้นข้าพเจ้าได้ ไปสืบสวนตามร้าน ช่างทอง ดัง
ครั้งกรุง เพื่อดูหีบที่จะได้ทราบชื่อผู้
รัยหีบที่โคโรในทันอนของเฟอรานาโก อย่างทอง

คนสักทาบที่ข้าพเจ้าพบ เป็น คน ทำ หีบ
ยหีบนั้น.

"ผมยังจำได้ ที่ที่เถว" เขายกข้าพเจ้า
"ผมเอง เป็น คน สัก ทับ นั้น — ทับ นั้น หีบ
เถว แหระ ที่ ผม ได้ สัก. ผู้ วิทยุ ครัย,
มา ว่า จำ ให้ ผม ทำ พร้อม ด้วย แหระ
ผู้ชายอีกวงหนึ่ง ผมยัง ได้ลงยาแหระวงนั้น
ด้วยมือเองที่เถว! ชายที่หล่อหน้าแหระ
ให้มากับหล่อหน้าด้วย."

เขาหยุดพูดเป็นเชิงตักตวง ข้าพเจ้า
ก็ไม่รบกวนเขา. แล้วเขากล่าวสลับไปว่า:

"ผมทำแหระให้เขา" — เขากล่าวซ้ำๆ
ดูเหมือนพยายามซึ่งน้ำหนักที่กล่าวออกมาเสีย
ก่อน "รอเถวเถว ครัย," เขาวางเข้าไปใน
ห้องทำการของเขา ถัดออกมาอีกวงหนึ่ง.

"ดูเหมือนผมจะขอผู้วิทยุคนนั้นไว้ด้วย"
เขากางสมุดออกและพยายามตรวจดูชื่ออย่าง
ซมกัซเม้น "ได้ การ ละ ครัย" ถัดหน้าของ
เขาปรากฏมีม แยม ชัน "นั่นแหละ ครัย, ชื่อ
ของหล่อหน้า! เฟอรานาโกโก, ๓๐๑ ถนนฟัก
จาลาห์"

ข้าพเจ้าเกือบจะร้องออกมาด้วยความดีใจ.

"แหระที่ผมทำนั้นมักมีชื่อว่า" เขา
กล่าวต่อไป "ที่ระลึก สำหรับ ก.อ. จาก

ต่อมา

สิ่ง

ฟ. ก."

เขาว่า.

"จะบอกรูปพรรณของคนที่ชายไท่ ไหม?"
ข้าพเจ้าขอรับ.

"รูปร่างของเขาคือ?" ช่วงทอง
หยุดครู่หนึ่ง "เดี๋ยว, ผมลองนึกก่อน"

หัวใจของข้าพเจ้าเต้น เป็น กลอง รัว คึก
ความกระหายอยากรู้ ข้าพเจ้ากำลังคิดว่า
จะเป็นชายที่มี รูปพรรณ เดียว กัน กับ ชาย เฒ่า
ประจักษ์เกิดตาเขยิบออกเล่าหรือไม่?

"เขามาร่วงสูงราว ๕ ฟุต ๖ นิ้ว. น้าหนัก
ตัวในราว ๑๗๕ ปอนด์ อ้วนแต่, และมีหนวด
ที่ริมฝีปาก. ผมคิดว่าถ้าได้ เห็นหน้าเขาคง
จำได้."

ขณะนั้นพ่อภิกษของข้าพเจ้ากลับ มา ราย
งานว่า สืบได้ความแล้วว่าพ่อค้าคนหนึ่งที่
รับขายใบนั้นจากออสเตรเลีย ข้าพเจ้ารีบไป
หาพ่อค้าผู้นั้นด้วยตนเอง เขามีนามว่า
มัสตาฟา อาลี.

"ในระหว่าง ๒ สัปดาห์ ที่ล่วง มา แล้ว
ท่านขาย หีบ เหล่าให้ใคร ไปบ้าง?" ข้าพ
เจ้าถามเขา.

เขาตอบข้าพเจ้าว่าในช่วงเวลา ๒ สัปดาห์
ที่ล่วงมา เขาขายไปได้เป็นจำนวนหลายใบ

"ทุก ๆ วัน ผมขาย ได้ตั้งแต่ ๕ ถึง ๑๐ ใบ"

คำตอบของเขาเกือบทำให้ข้าพเจ้าสิ้นหวัง
แต่เคราะห์ ที่มัสตาฟา เป็นพ่อค้าที่มีความ
ละเอียดถี่ถ้วนมาก เขาบอกชื่อของผู้ซื้อและ
ตำบลบ้านไว้ด้วย.

แต่เมื่อตรวจดูก็ไม่เห็น ราย ชื่อ ที่ มี อักษร
ก. อ. เลข. ข้าพเจ้าจึงเรียกคนสำหรับสั่งหีบ
มาถามว่าเขาได้ สั่งหีบให้ ใครและที่ไหนบ้าง.
ขอให้เขาสืบ รูปพรรณแก่ข้าพเจ้า เขาบอก
รูปพรรณให้คนหนึ่ง ชื่อว่า บิเตอร์ ฮาร์
มาโด ซึ่งมรูปร่าง เหมือนกับชาย ช่วงทอง
บอกว่าได้มากับเฟอร์รานาโกโกที่ร้านของเขา.

ผู้สั่งของได้นำข้าพเจ้าไปหาเจ้าของบ้าน
บิเตอร์ ฮาร์มาโด เข้าอยู่.

"ขอโทษ, นายบิเตอร์ ฮาร์มาโดเข้าอยู่
นี้ไม่ใช่?"

"บิเตอร์ ฮาร์มาโด?" เจ้าของบ้าน
สิ้นศีรษะ "ไม่มีคนชื่อนั้นอยู่ที่นี่เลย"

ข้าพเจ้าหันไปหาผู้สั่งของ.
ข้าพเจ้า "แน่ใจหรือว่าได้สั่งหีบให้แก่
คนที่ยานนี้?"

ผู้สั่งของ "แน่ครับ"
บ้านน้อยถนัดเดียวกับบ้าน ที่เฟอร์รานา เข้า
อยู่ คนกันเพียงบ้านเดียวเท่านั้น.

พ.ศ. ๒๔

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ

ข้าพเจ้าถามเจ้าของ บ้าน ว่า เมื่อเร็ว ๆ นี้
ใครย้ายจากบ้านเช่าของเขายัง เขาตอบว่า
มีชายผู้หนึ่งได้ย้ายไปเมื่อ ๖-๗ วัน มาแล้ว
ข้าพเจ้าขอรุปรพรรณชายที่ได้ ไปกับเพื่อนานา
ที่ย่านช่างทองให้เขาฟัง เขารอชิงกันว่า :

“นั่นนะ ? การ่าเบ็ค อีชีนาฟอเรียน
ต่างหาก !”

“การ่าเบ็ค อีชีนาฟอเรียน !”

แน่ แล้ว ต้อง เป็น คน เกี่ยว กับ ที่ ใช้ อักษรย่อ
ว่า ก. อ.

“การ่าเบ็คอีชีนาฟอเรียน มี หนวค คำ
ตก” เจ้าของอธิบายต่อไป “อ้วน, เดียว,
หน้าตาสะสวย.”

ขณะที่กำลังทำการสืบ สวน ขยี้ คน
ของข้าพเจ้าได้นำชายผู้หนึ่งที่ได้ ให้ อีชีนา
ฟอเรียน ยืมมาและรดใน ตอน เย็น วันที่ได้ พย
หิยบรรจุศพหญิงสาว ทุกสิ่งซึ่งต้องให้ข้าพ
เจ้าเห็นรอยเท้า ของ ผู้ ช่าง เพื่อนานากิเอโกและ
ยานาโยคิจานากิสนแล้ว แต่ยัง มี อีกสิ่งหนึ่ง
ที่ข้าพเจ้ายังเป็นทุกข้อสงสัย คือ ‘ทิวฟิค’
ซึ่งซ่อนอยู่ในจดหมายรัก ๓ ฉบับนั้น. ‘ทิวฟิค’
กับ การ่าเบ็ค อีชีนาฟอเรียน จะเป็นคนเกี่ยว
กันได้อย่างไร ? นี่เป็นเหตุที่จะทำให้เรื่องยัก
เยื้องไปอีกราว ๆ

การ่าเบ็ค อีชีนาฟอเรียน ออกจากบ้าน
เลขที่ ๓๐๖ ถนนพื้คาลาห์ ไป ชุ่มชื้น หนาว อยู่
ที่ไหน ไม่มีใครทราบ. แม่แต่เจ้าของบ้าน
เองก็ไม่ทราบว่าย้ายไปอยู่ที่ใด เขาเห็น ไป
แล้วและได้กลับร่ำรอยไว้เป็นอย่างดี.

ข้าพเจ้าไปที่ สถานทูต อามิเนียนในโคโร
เพื่อตรวจอะไรอื่น ๆ อีก ที่เกี่ยวข้องเขา เหตุ
ที่ข้าพเจ้าไปตรวจ ที่สถาน ทูต อามิเนียน นั้น
เพราะเห็นว่าข้อข้องใจเขาเป็นชาวอามิเนียน และ
แล้วความคิดของข้าพเจ้าก็ถูก. ท่านราชทูต
ได้ ให้ประวัติของเขาแก่ข้าพเจ้าเช่นว่า เขา
มาจากไหน, บิการามาคาชื่อไร, มาอยู่ใน
โคโรนานเท่าไร, เคยทำงานที่ไหน, และ
ยังได้ วิจัยประวัติของเขา จาก ท่าน ราชทูต อีก
ด้วย. ซึ่ง กระทำให้ข้าพเจ้า ช่างสับสนไป
ด้วยความยินดี.

ข้าพเจ้าไปที่กรมไปรษณีย์ สั่งว่า ถ้ามี
จดหมายจดหมายถึง การ่าเบ็ค อีชีนาฟอเรียน ให้
ส่งมาให้ ข้าพเจ้า เพราะคิดว่าอย่างไรเสีย
ก็คงมีจดหมายมาถึงเขาบ่อย ๆ. ข้าพเจ้า
เชื่อแน่ว่าเวลานี้ เขาคงจะยังไม่ยอมออกบัญชีใดที่
ทำการติดต่อกับเขาว่า อย่าให้เขียน จดหมาย
ถึงเขาเลย เว้น แต่ เขาจะ กระเตรียม การ
ฆาตกรรม ๒ รายนี้เป็นเวลาหลายเดือนมาแล้ว

ต่อมา

สิ่ง

ข้าพเจ้ามั่นใจว่าข้าพเจ้าคงไม่รอดพ้นจากนิ้วมือ
ข้าพเจ้าไปได้ แต่จะเป็นเวลานานเท่าใดนั้น
ข้าพเจ้าไม่กล้าล่วงรู้ ถ้าหากว่าข้าพเจ้า
ออกจากโคริโกลัยเสียแล้ว.

แต่เมื่อลองสำรวจทุกตาม สถานีรถไฟ และ
ตามท่าเรือ ก็ไม่เห็นร่องรอยว่าข้าพเจ้าออกจาก
อียิปต์ไป แต่ถ้าข้าพเจ้าออกจากอียิปต์ไป
เมื่อวันทางบกโดยยานยนต์หรือยานอื่น ๆ นั้น
ก็ไปอีกรูปหนึ่ง. ข้าพเจ้าพยายามปรึกษา
พวกหนังสือพิมพ์อย่างถาวรจนถึงการขาด
กรรม ๒ รายของอิชนาฟอเรียนและการที่ข้าพ
เจ้าเป็นผู้สืบทอด. ฉะนั้นจึงไม่มีใครทราบ
เรื่องราวเหล่านี้ นอกจากที่สถานีทอคามันบน
และพวกเรวทกรรมตำรวจ ๒-๓ คนเท่านั้น.

เมื่อข้าพเจ้าคิดตกลงใจโดยเด็ดขาดแล้ว
ว่านักโทษของข้าพเจ้ายังไม่ได้ออกจากประเทศ
อียิปต์ จะเป็นการประหลาดอะไร ที่จะจึกคน
ไปสืบค้นให้ทั่วกรุงโคริโกลัย อย่างที่ไม่เคยทำ
กันมาแต่ก่อน ข้าพเจ้าเลือกคนที่สามารถ
ได้ ๕๕ คน แบ่งกรงออกเป็น ๕๕ แห่ง คน
หนึ่ง ๆ ก็ต้องไปสืบตามทางของตน.

“ชาวต่างประเทศหรือชาวพื้นเมืองก็ได้
ซึ่งมีหลักแหล่งอยู่ในโคริโกลัย” ข้าพเจ้าอธิบาย
“ท่านจะต้องไปสืบสืบ, อาย, หลักถาน

และรูปพรรณ โดยไม่ให้ผู้อื่นรู้ว่าท่านเป็น
ผู้มาทำการสืบสวนเลย. เพราะก่อนที่ฉันจะ
ติดตามไปยังเมืองอนันน์ ฉันอยากรู้ให้แน่
ว่าข้าพเจ้าออกจากอียิปต์ไปแล้วหรือยังเท่านั้น.”

ขณะเมื่อกำลังทำการสืบสวนอยู่นี้ มี
จดหมายส่งมายังเลขที่ ๗๐๑ ถนนพักตราห์
ซึ่งการเวก อิชนาฟอเรียนเคยอยู่มาก่อนหนึ่ง
ฉบับ จดหมายฉบับนี้ส่งมาจากน้องสะใภ้
ของเขาในเขมรชาเล็ม, พาลัสไทน์.

ข้อความในจดหมายนั้นว่า:
“เรากำลังคอยอยู่ที่ทวัน. อยากทราบว่า
เป็นเพราะเหตุไรจึงยังขาดอยู่?”

จดหมายฉบับนี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความ
คิดแยบคายขึ้น เพราะปรากฏว่ามีรายชื่อนี้
เมื่อกระทำการฆาตกรรมแล้วก็มีคำสั่งให้
ออกจากประเทศอียิปต์โดยด่วน และก็มี
ปรากฏว่าข้าพเจ้ายังไม่ไปเขมรชาเล็ม เขาก็ยัง
เขียนเขียนอยู่ในโคริโกลัย. ข้าพเจ้าจึงทำ
การติดต่อกับตำรวจพระนครบาลเขมรชาเล็ม
ทันที. ส่งรายชื่อนั้นไปให้เขาและ
รายละเอียดในการฆาตกรรม ๒ ราย ครั้น
แล้วข้าพเจ้าก็ไปกรมไปรษณีย์ สมองเค็ม
ไปด้วยความคึก.

ข้าพเจ้าเข้าไปหาหัวหน้าเจ้าพนักงาน ขอ

พ.ศ. ๒๔

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ

ให้เจ้าพนักงาน ๓ คนของเขาช่วย ข้าพเจ้าในการฆาตกรรม ๒ รายนี้ โดยให้เขาทำการอยู่ในความยินยอมของข้าพเจ้า และถ้าหากว่า "ทิวพีค" กับอิชานาฟอเรียนเป็นคนๆเดียวกันตามที่ข้าพเจ้าก็ ข้าพเจ้าก็ได้ลายมือของเขาไว้แล้ว จะไปทักขรอันอะไร และโดยความคิดที่ข้าพเจ้ากำลังจะทำต่อไป ข้าพเจ้าอาจเอาเขาเข้ามา อยู่ในกรงเล็บใต้ภายในเวลาอันไม่นาน ถ้าหากว่าเขายังอยู่ในไคโร.

"เจก หมาย ทุก ฉวย ส่ง ไป พาเลตไทน์" ข้าพเจ้า และ นำ หัว หน้า พนักงาน ไปรษณีย์ "ต้องนำมาให้ผมตรวจก่อน จนกว่าจะได้รับคำสั่งว่าไคโรนั้นได้หรือไม่ หรือ ทราบว่า เขาไม่ได้อยู่ในอียิปต์. พนักงานที่ไคโรเลือกไว้ ๓ คนสำหรับตรวจเจกหมายทุกฉวยที่อยู่ในหีบไปรษณีย์ ไคโร และขอให้ตรวจตราเจกหมายที่ฉันนามว่า มิซซีส โอ. โอ. อิชานาฟอเรียน หีบไปรษณีย์ ที่ ๑๗. เบอรรูชาเดิม, พาเลตไทน์."

ท่านหัวหน้ายื่นมือช่วยเหลือ ตามคำขอของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจึงส่งเจ้าพนักงาน ๓ คน ถึงที่ที่จะต้องกระทำต่อไป. ข้าพเจ้าเอาลายมืออิชานาฟอเรียนให้ดู บอกให้เขาพยายามตรวจเจกหมายทุกฉวยด้วย ความพิถี

พิเคราะห์ และชี้แจงถึงเรื่องลายมือที่ผู้ร้ายพยายามจะดัดแปลงและอื่น ๆ อีก.

"ถึง แม้ จะ ไม่ เห็น ที่ หัว หน้า ถึง มิซซีส โอ.โอ. อิชานาฟอเรียนก็ตาม แต่ ถ้า เห็น ลายมือเหมือนกับลายมือที่ให้ไว้ก็น่ามาเถิด" ข้าพเจ้าส่ง.

"อีกอย่างหนึ่ง" ข้าพเจ้า ส่ง เพิ่ม เติม "แล้วท่านก็มีหน้าที่ตรวจตราเจกหมาย ที่มาจากพาเลตไทน์ ยัง ไคโรด้วย."

ครั้นแล้วข้าพเจ้า ขอให้เจ้าพนักงานไปรษณีย์ ในเบอรรูชาเดิม ตรวจตราเจกหมาย ที่ หัว หน้า ถึง มิซซีส โอ.โอ. อิชานาฟอเรียน ส่ง ไป จาก ไคโร และเจกหมายที่ส่งมายังกรุงไคโรด้วย.

ดูเหมือนข้าพเจ้าได้ทางไว้ทุกซอกทุกมุมแล้ว ต่อจากนั้นก็ไม่มีอะไร นอกจากจะคอยฟังผลลึกลับเท่านั้น.

๓ วันล่วงไป ! เจ้าพนักงานไปรษณีย์ ผู้ ๑ ได้นำเจกหมาย หัว หน้า ถึง มิซซีส ยี. สันทอม, หีบไปรษณีย์ ๑๗, เบอรรูชาเดิม, พาเลตไทน์. มีลายมือเหมือนในเจกหมายรักของ "ทิวพีค".

เจกหมายนั้นเขียนที่ บับเบลวาร์ เป็นของ อิชานาฟอเรียนเขียนถึงน้องสะใภ้ คือ มิซซีส โอ.โอ. อิชานาฟอเรียน ซึ่ง ข้าพเจ้า ทราบ

ชื่อมาลี

สิ่งที

ภายหลังจากกรมการวิวาห์แล้ว มาลี ได้ใช้ หีบ ไขว่คว้าใหม่ และ ทั้ง เยลเลน นาม เลียด้วย.

“เจ้าอิชานาฟเรียน” ข้าพเจ้า ยอราฟ แก่ตนเอง “อยู่ในบริเวณขัณฑ์เอง.”

ข้าพเจ้าเรียกคน ๒-๓ คน ในจำนวน ๒๕ ที่ ให้ ไปทำการสืบสวนทั่วกรุงโคโร กลั้มมา สืบหาขัณฑ์ขัณฑ์เอง กับข้าพเจ้าตามคำล ที่เขียนจดหมาย ต่อมาประมาณ หนึ่ง ชั่วโมง ก็มาถึงโคโร กลั้ม อิชานาฟเรียน และ จิตการฟองกล่าวหาฐาน กระทำการฆาตกรรม นางสาว เพอรานาโคโร และนายยานาโยติ จานาคิส.

การเย็บ อิชานาฟเรียน อยู่ใน จังหวัด ขัณฑ์เอง โดยใช้นามอื่น. แม้แต่รูปร่าง ก็เปลี่ยนแปลงไปมาก เพราะเขาโดนหนวด เลียเกลี้ยงเกลากัน ทั้งสรวนแค้นตาเลียด้วย เวลาเดินใช้ ไม่นัยซึ่งแสดง ว่า เป็นคนพิการ ข้าพเจ้าจะ ไปจับเขาที่นั่น แต่ได้พบเขาเสีย ก่อนเมื่อเวลาเขาออกจากบ้านถนนมอณาโค.

“ฉันขอจับท่านฐานฆ่าคนตาย, การา เย็บอิชานาฟเรียน” ข้าพเจ้ากล่าวพลางยก หีบ ขึ้นมา “ถ้าท่านขัดใจ ข้าพเจ้าจะ ระเบิดสมองท่านทันที.”

เขาขีเสียดแข็งแรงแว่า ไม่ได้เป็น การเย็บ อิชานาฟเรียน และกล่าวว่าเขาไม่เคยฆ่า ผู้ใด. และเมื่อ ข้าพเจ้าส่ง จดหมาย ที่ เขา เขียน และ กลั้ม ยอราฟ ให้เขาดู เขาก็ยืน กระต่ายขาเดียวอยู่นั่นเอง ข้าพเจ้าฉวยฉวยมา จึงจับมือขาของเขาไว้ แล้วถามว่า :

“แหวน ที่ เพอรานา ทำ ให้ อยู่ ที่ไหน, ยอกมา ?”

“ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านหมายถึงอะไร”

เขาตอบว่าหน้าเฉย. และเมื่อหน้าข้างทองเข้ามา ฉวย หน้า กับ เขาและปรักปรำว่า เขาเป็นผู้ ไปกับหญิงที่ ตาย เขาก็ยังขีเสียดแข็งอยู่.

“เป็นการเข้าใจผิดกันอย่างร้ายกาจเสีย แล้ว” เขาร้องขึ้น.

เมื่อคนส่งของ ๆ มีสีตาฟ้า อาลี ชิดตัวว่า เขาเป็นผู้ ขี้หวาดขี้กลัวหญิงสาวไป เขา ถือว่าเป็นความเข้าใจผิดอย่างผิด ๆ ไม่ถูกต้องทีเดียว.

อย่างไรก็ตาม เขาก็ถูกตัดสินให้ตายยก ไปตามกัน เหตุนี้ทำให้ข้าพเจ้า ไม่มีความ สุขเลย. เพราะข้าพเจ้า มีนัก อยู่เสมอ ว่า ข้าพเจ้าจะฆ่าคนที่ปราศจากความผิดเสียแล้ว. จะเป็นใครก็แล้วแต่ที่เขาไม่ใช่ ‘ทิวพีค’ และ ไม่ใช่ผู้ตาย ๒ คนนั้น ข้าพเจ้าลง

พ.ศ. ๒๔

หญิงสาวผู้ถูกฆ่าโดยลึกลับ

ในนี้.

อีก ๓๐ นาที จะถึงเวลาที่นำเขาไปสู่
ทะเลแห่ง เขาจึงสำรวจความลึกให้ข้าพ
เจ้าฟังว่า:

“ข้าพเจ้าคือ ‘ทิวพีค’ ผู้เขียนจดหมาย
๓ ฉบับนี้. และเป็นคนรักของเฟอรานา
ก็เอโก และ การร่ายกษัตริย์พอลเรียน ก็คือ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารักเฟอรานาอย่างจริงใจ
และ ความรักของเราที่ดำเนินไปเรื่อยเรื่อย
โดยปราศจากอุปสรรคทั้งหลาย. จนในที่สุด
เจ้าชายนาโยที่เจ้านักสิ — ที่จริงมันก็เป็นเพื่อน
ของข้าพเจ้า — มาคิดสนิทชิดเชื้อกับหล่อน
จนหล่อนพอใจในรูปร่างของมัน เพราะมัน
มีรูปสวยพอใช้ แต่เวลานั้น ข้าพเจ้ายังหา
ทราบไม่ เข้าใจว่าหล่อนยังรักข้าพเจ้าอยู่.
ครั้นนาน ๆ มา ข้าพเจ้าสังเกตเห็น หล่อน มี
อาการเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อย ๆ. จึงได้ถาม
หล่อน แต่หล่อนก็ตอบว่าหล่อนรักข้าพเจ้า
เหมือนเดิม ความรักของหล่อนไม่มีการเปลี่ยน

แปลงเป็นอันเลย ขอให้เชื่อใจหล่อน เนื่อง
ด้วยความที่ข้าพเจ้าซัดกระแวงอยู่แล้ว จึงค้น
หามหาเจ้าหลาน เข้าไปซ่อนอยู่ในห้องของ
หล่อน บ้า! มันทั้งสองกำลังผละละกันใหญ่
ข้าพเจ้าได้ยินมันมีหญิงพูดว่า ‘ในไม่ช้ามัน
จะหนีการร่ายกษัตริย์พอลเรียน และจะไม่รักใครเลย
นอกจากยอชิตชีวิตของมันผู้เดียวเท่านั้น’ พท
ใช่, ท่านเอ๋ย. ท่านลองคิดดูดีกว่า ถ้าหาก
หญิงที่รักของท่าน คิดนอกใจไปทำ ความ
รักกับผู้อื่น ซึ่งท่านเห็นคำตายอย่างนั้นท่าน
จะนึกอย่างไร. และจากวาระนั้นมา ข้าพเจ้า
ก็ซ่อนอยู่แต่การที่จะล้างชีวิตมันเสียทั้งสองคน
ให้สมกับ ความแค้นที่ได้ระอุอยู่ในทรวงอก
และข้าพเจ้าก็เข้ามาในที่สุดประสงค์: ข้าพเจ้า
ไม่นึกเสียใจเลยสักนิด เพราะตั้งแต่เฟอรานา
ยอชิตชีวิตของข้าพเจ้า สลักจาก ข้าพเจ้าไปแล้ว
ชีวิตของข้าพเจ้าก็ปราศจากวิญญาณ มาแต่
วาระนั้นแล้ว.”

คำให้การ ฝรั่งเศส

ของ

“จิตต์เสนะ”

ท่านโคลัมบัส คาสตีล วาสโคคากามา
มะเกสตัน ท่านผู้ซึ่งเสียงสามารถกล่าวหา
ในการที่เที่ยวเล่นเรือทวนโลก อาศัยคำให้
การของฝรั่งเศส เป็นเค้าเดิมเราใจให้เกิด
ความทะเยอทะยาน อุตสาหะไปยังประเทศนั้นๆ
ซึ่งในคำให้การกล่าวว่า เป็นประเทศอันอุดม
ไปด้วยทรัพย์ มีทองคำและเพชรพลอยเป็นต้น
จนหมู่เกาะหมู่หนึ่ง ทางทิศตะวันออกของทวีป
อเมริกา มีนามว่าอินเดียนตะวันตก

แต่ท่านผู้มีนามอูโยซทั้ง ๔ หาได้ไป
ถึงประเทศตามคำให้การของฝรั่งเศส สัม
ความมุ่งหมายเดิมไม่ พลัดไปพบภูมิภาคนั้น
ส่วนอื่นของโลก

คำ ฝรั่งเศสในทีนี้ ท่านผู้อ่านอย่า
เพ่งพ้อคำชาวเวนิเซียน เดิมอยู่ที่กรุงคอน

เฟื่อนกว่าข้าพเจ้าเรียกผิด โดยยังไม่เคยมี
ใครเรียก เมื่อท่านอ่านเรื่องราวตลอดแล้ว
ท่าน คงให้อภัยว่าเหตุไร ข้าพเจ้าจึงเรียกเช่น
นั้น

จดหมายเหตุ คำให้การ ของ ฝรั่งเศส
กล่าวว่าเมื่อ พ.ศ. ๑๔๘๓ ได้เกิดनावิกฤต
ระหว่างชาวเจนัวกับเวนิส ชาวเวนิสปราศัย
ถกถกวาทันไปเป็นหลายกว่าเจ็ดพันคน ใน
จำพวกเชลยคนหนึ่ง คือ ฝรั่งเศส เมื่อถูก
คุมขังอยู่ที่เมืองเจนัว มีชายผู้หนึ่งชื่อรัสติ
ซีอาโนได้วิสาสะชอบพอกับฝรั่งเศสสนทนา
ถึงเรื่องราวต่างๆ ได้บันทึกเป็นจดหมายเหตุ
การท่องเที่ยวมีความว่า บิดาและลุงของเขา
เป็นพ่อค้าชาวเวนิเซียน เดิมอยู่ที่กรุงคอน

พ.ศ. ๒๑๙

คำให้การฝรั่งเศส

สระแทนดินโปล ก่อน เสีย เมือง แก่พวกออกโต
มัทเท็ก พ. ศ. ๑๗๐๓ ได้เดินทางไปเที่ยวค้า
ขายยังแคว้นโครเมียร์และต่อไปถึงเมืองกาसान
และบ็อกซารา ได้พบขุนนางจีนซึ่งนำพระ
ราชสาส์นจากมหาข่านไปยังหลาก พระอนชา
ซึ่งเป็นจอมทัพและข้าหลวงต่าง พระองค์ อยู่ที่
ประเทศเปอร์เซีย เดินทางจะกลับประเทศ
จีน บิคาและลุงก็สมทบไปด้วย เมื่อถึง
ประเทศจีนมหาข่านชักไชวเรืองสาส์นาควิสต์
และการเมือง ทระพอพระทัย ได้จัดพวก
บัณฑิตจีน ๓๐๐ คนส่งไปศึกษาวิชาต่าง ๆ ยัง
ประเทศยุโรป บิคาและลุงก็กลับมายอยู่ที่
เมืองเวนิสประมาณ ๒ ปี ได้เดินทางไปยัง
เมืองจีนอีกเป็นคำร้องขอ คราวนี้อาฝรั่งเศส
ผู้ยอร์ ไปด้วย สามนายลงเรือเดินทางไป
ทางทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ไม่ได้ไปทาง
ทะเลอีกอย่างคราวแรก ขึ้นที่ประเทศปาเลส
—ติน ด้วยมหาข่านตั้งพระประสงค์นำมัน
ที่เดิมตะเกียงในโบสถ์เมืองเยลซาลेम ซึ่ง
สมัยนั้นยังถือว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ถ้าใคร
ได้ไปจะเพิ่มอำนาจศาสนา

การ เดินทาง ของ สามนาย เป็นการสะดวก
เพราะ มหา ข่าน ประทาน แผ่น ทองคำ ประทับ
ราชลัญจกรเป็นหนังสือเดินทางให้ ไว้ จาก

เมืองเยลซาลेम ย้อนกลับไปยังทิศเหนือ
ผ่านประเทศอาเมเนีย เพราะเวลานั้น
ท่านอธิบดีกำลังยกพลมาทำสงคราม ท่านท่าน
พวก จีน อยู่ที่ชายอาณาจักรประเทศ อาหรับ
ตอนเหนือ จากเมืองทริซันก็กลับลง
ลงมา ทางใต้ โดยเรือ ตาม ลำน้ำไทกริส ผ่าน
นครบักกัก ซึ่งเวลานั้นเป็นราชอาณาจักร
ของจีน จนถึงเมืองออร์มุส รีมอวเปอร์เซีย
พอเรือค้าชาวอินเดียขอโดยสารไปเมืองจีน
ทางเรือ ชาวอินเดียไม่ยอม เพราะเวลา
นั้นประเทศอินเดียยังเป็นอิสระ เรียกว่า
ประเทศซาวิสเมียน สามนายต้องขึ้นบก
เดินทางผ่านประเทศเปอร์เซียไป ทาง ทิศตะวันออก
เฉียงเหนือ ผ่านเมืองพัลซะ ปามัวร์
และกัซกา ผ่านเมืองโซตันแล็ชพอร์
ชายอาณาจักรอัเบก (ตามทางซวนจิง เคย
เกิดเมื่อ พ. ศ. ๑๗๘) แล้วเลี้ยวไปตามลำ
น้ำของโห จนถึงเมืองปักกิ่ง ตามคำให้การ
ของฝรั่งเศส เรียกปักกิ่งว่า คัมยัลเล็ค
เรียกแคว้นจีนตอนเหนือว่าคาเทย์ แคว้น
จีนใต้เรียกมันส์

พระเจ้ากุยลข่าน โปรกฝรั่งเศส มาก
เพราะไป อยู่ ไม่นานเท่าใด พุทธศาสนาหรือ
มะหังได้กลืนแล้ว มีความเฉลียวฉลาด

จิตที่เสนาะ

สิงห์

รอบรู้การงานกว้างขวาง ตามพงษาวดาร สังกัณณทิว
 จันทอนหนึ่งกล่าวว่าเมื่อ พ. ศ. ๑๗๖๐ ฝรั่งเศส กองเรือได้ออกเดินทางในต้นปี พ. ศ.
 ๑๗๖๕ รัชสมัยมาตามทาง เรือถูกพายุ
 ฟ้ารบกวนพักอยู่ที่เกาะสมมาตรเป็นเวลานาน
 การเดินทางเกือบ ๒ ปีจึงถึงเมืองฮอรุมส์ เมื่อ
 พ. ศ. ๑๗๖๐ ฝรั่งเศสส่งเจ้าหญิงมะหะลาลแล้วฝรั่งเศสได้ขึ้นบก
 ข้างหลวงและแม่ทัพฝรั่งเศสประจำอยู่ที่นั่นให้
 ยกพลไปปราบประเทศพม่า ทว่าฝรั่งเศส
 ไปในกองทัพนั้นด้วย ทำนอง อย่าง แม่ทัพของ
 ของจีน ประเทศพม่าเวลานั้นจีนเรียกว่า
 ประเทศเมียน เมื่อชนะพม่าแล้วฝรั่งเศส
 กลับไปยังกรุงปักกิ่งแล้วบอกขานทูต ขอความ
 ที่ไคซีชุนะ กุโหลขานยกความชอบให้
 เป็นเจ้าชาย เขา เป็นเจ้าเมืองอยู่ได้ ๓ ปีครั้ง
 เกิดโรคคิดถึงบ้าน เขาไปเฝ้าพระเจ้ากุโหล
 ขานทูตขอลากลับบ้าน เกิดเมืองนอน ประจวบ
 กุโหลขานได้รับหนังสือจากอารักขาพระนิตา
 ซึ่งขึ้นไวยศคนใหญ่ของหลากุ รักษาอาณา
 เขตอยู่ที่ประเทศเปอร์เซีย ว่าชายาถึงแก่
 กรรม ขอให้ส่งเจ้าหญิงชาติมะหะลาลไปให้
 (ไม่แต่งงานกับเจ้าแซก อย่างอาเล็กซาน
 เดอร์ คราวเมื่อประทับที่นครซุซ ประเทศ
 เปอร์เซียเห็นจะกลัวอกหัก) ฝรั่งเศสได้เลย
 ทูลขอรับเป็นคณะ ข้างหลวงพิทักษ์เจ้าหญิงไป
 อาณาเขตกว้างขวาง ขว้างไฟศาลมากกว่าครึ่ง

พ.ศ. ๒๔๗

คำให้การฝรั่งกรุงไค

สมัยพระเจ้าอาเลกซานเดอร์มหาราช ชาว
กรีก ซึ่ง อยู่ใน อาณาจักร อิล ช่าน ยก กลับไป
ยุโรปเกือบหมด ประเทศอาหรับถูกยึดเป็น
อาณาเขตคัมะหังลเกือบครึ่ง ถ้าสุดด้าน
อียิปต์ ไม่ยกกองทัพมาช่วยคงเป็น อาณาเขต
ของมะหังลหมดในคราวนั้น ทวีปอฟริกา
ตอนเหนือคงไม่พ้นเหมือนกัน

ตาม คำให้การ ของ ฝรั่งกรุงไค กล่าวว่า
มะหังลแล้วราชอาณาจักรคัรวานนี้ ทวีปมี
ชาววิเศษคือชนไฟซึ่งประเทศอื่น นอกจากจีน
ยังหาไม่ พวกมะหังลเรียนทำดินขึ้นแลใช้
ชนไฟจากพวกจีนเดิม ทั้งทหารมะหังล
ชำนาญ ชี มามี ทหาร มากกว่า ครึ่งจำนวนพล
คล้ายพวกทหารม้ามาเมลุกในอียิปต์

เมื่อ ฝรั่งกรุงไค กลับ ถึง บ้าน สรรวม เลือ
ตำแหน่งยศขุนนางผู้ใหญ่ มะหังล เต็มที่ พวก
เพื่อนบ้านและวงศ์ญาติพากันขมเยาะ คัง
ฉายา “ฝรั่งกรุงไค” วัน มี การเลียงชัย
เป็นการรณรงค์ที่ข่าน เชิญแขกมากมาย
เมื่อการเลียงเสร็จ ท่านฝรั่งกรุงไค ให้คน

ใช้ไป ทูลขอ เคารพ ยศ มะหังล ออก มา เลาะ
ตะเข็บเลื้อและทางเก่ง สยัคไปรบเพ็ชร
ทัชทิมมรกฎพลอยต่าง ๆ และทองคำชวักเพื่อน
บ้านเป็นการดินแดน ชาวแพร์หลายฝั่งใจ
ชาวเวนิเซียนครวหนึ่ง ต่อมาเมื่อชาวยุโรป
ทราบเรื่องราวตามจดหมายเหตระยะ ทาง ตอน
ถูกคุมขังที่เมืองเจนัว เลยเดินทางกันใหญ่
โตในอียิปต์ประเทศ มีชาวเจนัวและ
โปรตุเกส เป็น ประถม ออก เดินทาง โดย เรือ
เที่ยวค้าประเทศจีนและอินเดีย

ตาม เรื่อง รว ที่ ได้ กล่าว มา แล้ว —
ดัง คือ มาฟฟีโอโปโด บิคา
คือ นิโคโลโปโด ท่านฝรั่งกรุงไค—
คือ มาร์โคโปโด นั้นเอง โยโดทั้งสาม
เป็น ประถม บุรุษ เดินทาง โกล นำ ความ รู้
ภูมิศาสตร์ ทวีปออก ไป เผยแผ่ยัง ทวีปยุโรป
บางตำนานกล่าวว่า วิชชาทำดินขึ้นและ
เข็มทิศ มาร์โคโปโด เป็นผู้แนะนำให้ทำ
ขึ้นในยุโรปเป็นครั้งแรก

อินสือ

ไม่เป็นที่น่าประหลาดอะไรนัก ซึ่งแต่
ไหนแต่ไรมา คุณมิ่งไม่เชื่อใน เรื่อง ผีหลอก
และ ไม่ศรัทธาใน เรื่อง คาถาอาคม และ ความ
ศักดิ์สิทธิ์ แห่งรูปผี มีชื่อเสียงใน สมัยโบราณ
ซึ่งสามัญชนมักนับถือ เช่นเจ้าพ่อเขาแรง
เป็นต้น แต่ข้อพิพาทซึ่งทลกลคือคุณมิ่ง
เอง กลับเอา เรื่อง ที่คน เคยไม่ เชื่อ มาเล่า และ
เกณท์ให้คนอื่นช่วยตนเชื่อกับ ในบัดนี้
มีบางคน ที่โด่งดัง แล้ว กล่าว ขึ้นใน ฐาน
สงสัย หรือเป็นเชิงออกความเห็นกลาย ๆ ว่า เรื่อง
ที่คุณมิ่งเล่านั้น คุณมิ่งอาจ ได้ประสพใน
เวลาที่คุณมิ่ง ไม่มีพิษไข้อยู่ใน ตัวก็คงมีพิษสว
อยู่ในเส้นโลหิต ไม่มากนักน้อย แต่คุณมิ่ง
ได้ปฏิเสธ ทลกลข้อหา ด้วยอาการ อันคล้ายกับ
ว่า ถ้าคุณมิ่งทำให้เชื่อว่า คุณมิ่งไม่
ได้เมาเหล้าด้วยวาจาไม่ สำเร็จก็จะทำให้เชื่อ
ด้วยหมึก (เคี้ยวหุ่ยหน้อย ๆ) เพราะ ในขณะ
ที่คุณมิ่งคัดค้านความเห็นดังกล่าวนั้น คุณ
มิ่งพยายามแสดงความบริสุทธิ์ ของคุณมิ่ง โดย
เอียงจนคอเอนเอนและมือทั้งสองก็กำแน่นและ

พ.ศ. ๒๔

รูปคนโบราณ

กลัวแก่งอยู่ไปมา

อย่างไรก็ดี คุณมิ่งเล่าว่าในระหว่างวัน
หยุดราชการ เมื่อคืนเดือนเมษายนเนืองในงาน
พระราชพิธีตรุษสงกรานต์นั้น คุณมิ่งกับ
สหายสอง คนได้ ไปเที่ยว จังหวัดกาญจนบุรี
โดยทางรถไฟสายใต้จากบางกอกจนถึงบ้าน
โป่ง แล้วขึ้นรถยนต์โดยสารจาก บ้านโป่งไป
ยังกาญจนบุรีตามทางหลวงที่ ๓๘ ซึ่งกรมรถไฟ
หลวงแห่งกรมสยามได้สร้างขึ้นเพื่อเชื่อมค่ายด
ทั้งสองให้ติดต่อกัน เมื่อสิ้นเวลาไปราว
๓ ชั่วโมง กับ ๓๐ นาที ก็ถึง ที่ว่าการ จังหวัด
กาญจนบุรี แล้วลง เรือจ้าง ข้าม แม่น้ำ
กาญจนบุรี ไปตำบลเขาชนไก่ ทางฝั่งตะวันตก
ณค่ายดนั้นคุณมิ่งกับสหายสองคนได้พักอยู่
บ้านกำนันช้อย ผู้เป็นเกลอแก้วของคุณมิ่ง เป็น
เวลาสองวันกับสองคืน กำนันช้อยเป็นเศรษฐี
ไร้ฝ่ายและกว้างขวางในตำบลเขาชนไก่เนื้อที่
ที่ปลูกฝ้ายกว้างใหญ่หลายร้อยตารางเส้น ต้น
ฝ้ายปลูกเรียง เป็นแถวห่างกัน ประมาณ ๓ วา
เมื่อมองไปทางทิศไหนเท่าที่สายตาจะอาบเห็น
ได้ จะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากต้นฝ้ายซึ่งขึ้น
เป็นทิวสี่เหลี่ยมชุกชุมเย็นตา มีถนนผ่ากลาง
หมู่ต้นฝ้ายวนเวียนไปรอบ สถานที่ แลดู
สะอาดราบเรียบเป็นทิวเขาสลับ ไร่ไหนทึบเมล็ด

ฝ้ายแก่ก็แตกแตกขาวผ่องน่ารัก มีคนทำ
การเก็บฝ้ายเป็นหมู่ ๆ เหล่า ๆ นำส่ง
เมื่อพ้นเขตไร่ฝ้ายออกไปเป็นทุ่งนากว้าง
ขวาง คุณมิ่งกับสหายได้ ไปเที่ยวอิงนกที่
ทุ่งนี้ในวันแรกอย่างเพลินใจ ถึงวันที่สอง
คุณมิ่งหาได้ ไปอิงนกไม่อยู่คึกกับเจ้าของบ้าน
เกือบตลอดเวลาเช้า เพราะรุ่งขึ้นก็จะกลับ
ยังพระนคร เมื่อคึกกันอย่างเพลิดเพลินจน
ถึงเวลา ๓๓ ก.ท. จึงได้เลิกประชุมคุย คุณ
มิ่งกับ สหายสองคนพากันออกไปเดินเล่นที่ไร
ฝ้ายเพื่อให้หายร้อน ตั้งใจว่าสักครู่ใหญ่ ๆ
ก็จะกลับเพื่อเตรียมรับประทานอาหารกลางวัน
เมื่อเห็นวนเวียนอยู่ตามถนนในไร่ฝ้าย ประเดี๋ยว
ก็แว่ คุณมิ่งรู้สึก ว่าได้ ออก มา ถึง ทุ่งใหญ่
สังเกตว่าไม่ใช่ทุ่งเดียวกับที่มานิงนก คุณมิ่ง
กับ พวก พากัน ประหลาดใจ ว่าไม่ได้ตั้งใจจะ
ออกมานอกทุ่งเลย แต่ทำไมจึงมารู้สึกตัว
ว่าอยู่นอกทุ่งได้ และข้อประหลาดอีกข้อหนึ่งก็
คือได้เดินมาเพียงไม่กี่นาทีถึงทุ่ง ซึ่งผิด
กว่าวันไปอิงนก มาก วันนั้น ต้องเดิน ตั้ง
ชั่วโมงกว่าจะออกทุ่งได้ อย่างไรก็ดีคุณมิ่ง
กับสหายเห็นพ้องกันว่า เมื่อมาถึงแล้วก็คว
รชมภาพของทุ่งประหลาดนี้ให้สนุก เพราะ
ผลผลิตฝ้ายมาเฉียบ ๆ เย็นสบายก็ หากจะมี

ตินสอ

ถึง

แค่ว่าก็ไม่วอน คุณมิ่ง กัย เพื่อนไม่ได
แต่ทั้งอย่างนี้นะ เพราะตั้งใจเพียงจะเดิน
เล่นอยู่ในไร่ฝาย จึงมีแค่เสื้อขนในและ
กางเกงรอร่องเท้าชุกกับหมวกกันแดดคนละใบ
ไม่ตะพดคนละอัน ทั้งสามคนเดินคุยกันมา
รู้สึกว่ามันน่าทึ่งมาดั่งสถานที่แห่งหนึ่งที่เป็น
วัดโบราณ แต่ไม่เห็นมุกพระและ ไม่เห็น
มีพระสงฆ์หรือเด็ก ลูกศิษย์หรือใคร ๆ ลักคน
เดียว เห็นมีแต่โยสผู้หลังเดียว คงอยู่มิ
ทั้งนั้น และมีกำแพงสูงกั้นอยู่ตามกำแพง
มีแถววิลัยปลูกคลุมอยู่หนาที่ โยสผู้นั้นหัน
ข้างออกทั้ง หันหน้าไปทางซ้ายมือของคน
ทั้งสามที่หันหน้าไปทางข้าง โยสผู้นั้น จึงยก
สังขีร์สังขีร์วงใจ, คุณมิ่งออกความเห็น
ว่าควรจะหาทางเข้าไปภายในกำแพง จึง
เดิน มองไป ท้าง กำแพง เห็นมี ประตู แหมอยู่
ต้นแถววิลัยยังเสียด้อย ไม่เห็นว่าประตู พอ
เข้าไปภายในกำแพง เห็นพินลาน โยสผู้ ขี้ด้วย
หินแผ่นใหญ่ ๆ ๓ สอาก ทักว่าโยสผู้ทาง
ด้านข้าง ซึ่งทั้งสามสหายเข้าไปใน มีหน้าต่าง
สามยานแต่ขี้ตมด คุณมิ่งชวนสหายเดิน
ไปทางขวามือ แต่พอออกเดินได้สองสาม
ก้าวก็รู้สึกว่ามันทง เพราะกำแพงรอย
นอกด้านทางขวามือติดกับฝายของตัวโยสผู้

เลยเข้าใจว่าทางนั้นคงเป็นหลังโยสผู้ ดังนั้น
จึงพากันเดินไปทางซ้ายมือ เห็นเป็นกำแพง
มีหลังคา มีพระพุทธรูปตั้งเรียงอยู่บนฐาน
ปูนเป็นแถวอย่างพระระเบียง แต่ขนาดและ
อาการ ของพระพุทธรูปเหล่านั้นไม่เหมือนกัน
มีใหญ่บ้าง เล็กบ้าง น้อยบ้าง ยืนบ้าง ร่ม
สัก ๒๐ องค์ เมื่อเดินไปจนสุดทางก็เห็นได้
ว่าทางนี้เป็นด้านหน้าของโยสผู้ แต่ก็น่าเสีย
หายที่จะดูภายใน โยสผู้ ไม่ได้ เพราะประตูปิด
แน่น ส่วนพระระเบียงนั้นเมื่อหมดจำนวน
พระ ก็หมดที่ สำหรับ คิง พระ ด้วย เหมือนกัน
ปล่อยหัวนอนอยู่เพียงองค์สุดท้ายเท่านั้น ไม่มี
กำแพงหรือหลังคาอะไรคือ ไปอีก มีแต่ที่
ว่างเปล่า มีต้นไม้ใหญ่ ๆ ขึ้นอยู่เป็นหมู่ ๆ
เช่น ต้นกระทุ่ม ต้นขี้บ ต้นประดู่ เป็นต้น คน
ทั้งสามจึงเดิน ค่อย ๆ จนพินกำแพงพระระเบียง
เห็น เป็น ท่ง กว้างใหญ่ ดู ทุก นา แต่ น่า
ประหลาดที่ พินทรายเสมอกัน มีต้นหญ้าแพรก
ขึ้นเขียวรายเรียบราวกับสนามกร้อ เมื่อ
แต่ไปข้างหน้า ก็เห็นมี ศาลา มงกระเบียงไทย
หลัง หึ่งไม้ สู้ โตนัก มีผนังสอง ด้าน
เท่านั้น คือด้านข้างซ้ายมือกับด้านหลัง คน
ทั้งสามพากันเดินตรงไปทิศด้านนั้น เพื่อจะ
ดูว่าเป็นศาลาอะไร พอเข้าไปใกล้ก็เห็น

พ.ศ. ๒๔

รูปคนโบราณ

ตอนหน้า ศาลาภายใน หลังคามุงไม้คันทัน
ใหญ่สักสองร้อยมว เกือบพอกับความกว้าง
ของศาลา คือประมาณสองวาเศษ ๆ วาง
ขวางทาง อยู่บนคานไม้สำหรับเลื้อยให้
แผ่นกระดาน และมีรอยเลื้อยไปแล้วใหม่ ๆ
ประมาณสองสามแผ่น ผงเลื้อยยังเหลือน้อย
เกลือนกลาขย่นพ่นของศาลา ซึ่งเป็นทราย
ตลอด คุณมิ่งก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่
แกงเข้าไปข้างใน เห็นมีรูปคนโบราณล้วน
เป็นรูปครึ่งตัวทั้งนั้น ทั้งอยู่ติดกับผนัง
ศาลา ตั้งแต่ด้านหลัง คือ ด้านที่ ตรงหน้า ของ
คนทั้งสามที่เดินเข้าไป เลี้ยวไปจนถึงด้านซ้าย
มือของ คนเหล่านั้น เป็นแถว แยกเกี่ยวกับ พระ
ระเบียง รูปคนที่อยู่ต้นแถวแห่งด้านหลังของ
ศาลา เป็นผู้ชายไว้ผมทรงดอกกระทุ่มโบราณ
สวมเสื้อขาวแขนสั้น เพียงข้อศอก มียืนคร่ำ
ทั้งตัว บนศีรษะสวมมงกุฎสีแสด มีชวาคือ
ท้าวปลายคางขนเสมอบ่า คล้ายนายทหารกำลัง
เดินนำกองสวนสนาม ถัดจากรูปนั้นไปเป็น
ผู้หญิง ไว้ผมยาวประบ่า สวมเสื้อกระบอก
ผ้าขาวห่มแพรสีทึบมีเมล็ดงา ต่อจากรูป
ผู้หญิงไป คุณมิ่งว่า เพียงแต่เหลียวไปนิด
หน่อยก็สังเกตเห็นว่าเป็นรูปผู้ชายคล้าย ๆ กับรูปที่
เห็นเครื่องแต่งตัวต่าง ๆ กัน คุณมิ่งเล่า

ว่าไม่ทราบว่าอะไรทำให้คุณมิ่งเข้าใจว่าเป็น
รูปขุนแผนกับนางวันทอง และรูปต่อ ๆ ไป
เป็นรูปพลายงาม พลายชุมพล และคนอื่น ๆ
ล้วนเป็นสมาชิกแห่งครอบครัวของขุนแผน ทั้ง
หมก แต่คุณมิ่งไม่มีโอกาสจะพิจารณาให้
ละเอียดได้ ว่าใครบ้าง และมีจำนวนรวมเท่าไร
เพราะในขณะที่เดินตรงเข้าไปนั้น คุณมิ่งมี
แต่จับตามองที่รูปผู้หญิงเท่านั้น ไม่มีโอกาส
จะหันไปครุ่นคิด ได้ โดยมีสิ่งประหลาด
ในอาการของรูปนั้น ที่ทำให้คุณมิ่งต้องระวัง
จึงดูโดยกวัดข้น คือคุณมิ่งสังเกตว่า เมื่อ
เดินเข้ามาพอเห็นรูปคนก็เห็นนัยตาของรูปนั้น
จึงตรงมาที่ พวกคุณมิ่ง ด้วย แล่งความ
ประหลาด และดูเหมือนว่าเขม็ง ชนทุก
และมีอาการเคลื่อนไหวน้อย ๆ เช่นคอแข็ง
คางตรงขึ้นและหันซ้ายหันขวาเหมือนกับจะ
คอยตะครุบพวกคุณมิ่ง ส่วนคนอื่น ๆ ไม่ได้
เอาใจใส่ มีออกความเห็นอะไรต่อมิอะไรกัน
เอะอะ คุณมิ่งจึงครุ่นนึกวางตา และยัง
เข้าใจถึงเห็นชัดขึ้นทุกที เห็นจนกระทั่ง
เห็นว่าว่าโกรธและคงทำอะไรร้าย และใน
เวลาอีก ๆ กันนั้น คุณมิ่งได้เห็นรูปนั้นสูงขึ้น
ทีละน้อยและชโงกมาทาง คุณมิ่ง ๆ เห็นท่าไม่
ดีจึงออกวิ่งหนี และวิ่งตะโกน บอกเพื่อนสอง

คืนต่อ

สิ่งที่

คนที่กำลังเถียงกันเพลินอยู่นั้นว่า “อันตราย,
พวกเรานี้เร็ว” เพื่อนทั้งสองได้ยืนเหลียวไป
เห็น รูป นั้น กำลัง สั่น พัก ๆ อยู่ ก็ ตกใจ และ
ประหลาดใจรวมกัน จึงพากัน ออกวิ่ง จักร ไปที่
ท่อนซุงไม้แดง เพื่อนทั้งสองได้กระโดดข้าม
ท่อนซุงไปแล้ว และคุณมิ่งก็กำลังจะทำตาม
บ้าง แต่ได้เหลียวหลังไปคืออีกครั้ง คุณมิ่ง
บอกว่า ชนลูกช้างทั่วทั้งทวีปความประหลาดใจ
คือเห็นรูปที่คุณมิ่งเข้าใจว่าเป็นนางวันทองนั้น
โกยขึ้นส่งจนศีรษะจรดหลังคาศาลา แล้ว
คุณมิ่งก็โดดแล้วข้ามซุงไป ทันใดนั้นเกิด
มีลมพายุพัดมาอยู่ ๆ คุณมิ่งกับเพื่อนเหลียว
หลังมองเข้าไปในศาลาเป็นครั้งสุดท้าย แต่
มองไม่เห็นอะไรในศาลา เห็นแต่ชายชราคน
หนึ่งกำลังเดินมา จวนจะถึง ซุงไม้แดงอยู่แล้ว
มีผมทงอกขาวทั้งศีรษะ หน้าสีกุหลาบ รูปร่าง
สันทันท่าทางใจดี นุ่งผ้าพันสน้าเงินอ่อน ๆ
ปล่อยชายพกใหญ่และ ใจกระเ็นวิ่งขึ้นไปจน
เลยเข้า ไม่สวมเสื้ออะไรเลย มือขวาถือ
ผ้าขาวม้าสีขาว และยกขึ้นโยกให้พวกเรา
วิ่งไปด้วยอาการร่อนรน เหมือนว่าพวกเรา
ใกล้อันตรายเต็มที่ คุณมิ่งกับพวกวิ่งปราด
เกือบถึงที่พระเมียง แล้ววิ่งเลยไปทางขวา
มือออกจากประตูกำแพงโอบสถูปใหญ่ไม่ทัน

สังเกตว่า มาทางไหน และ ภูมิประเทศเป็น
อย่างไร แต่รู้สึกว่าไม่เกิดใจที่พากันมา
ปรากฏอยู่ในถนนที่ไร้ฝ่ายของก้านนั้นยัง ได้
ยินเสียงก้านนั้นยังตะโกนล่อ ๆ คุณมิ่ง
กับพวกจึงเดินเข้าไปหาด้วยอาการอกเต็นตึก ๆ
โดย ความ ประหลาดใจ ใน สิ่ง ที่ ได้ ประณู
ก้านนั้นยัง พอแล เห็น ก็ร้อง ขึ้น ด้วย ความ
ประหลาดใจยิ่งกว่าคุณมิ่งหลายเท่า
“เอ๊ะ, นี่คุณไปตั้งไหนมาจนย้ายถึงย่าน
นี้, ไปกินข้ากลางวันที่ไหนกัน”
“ฮะ, ผมออกมาเดินเล่น และออกไป
ที่ทุ่งข้างโน้น ประเดี๋ยวเดียว นี่ยังไม่
เที่ยงก็ไม่ใช่ไร” คุณมิ่ง ตอบพร้อมก้มยก
นาฬิกาข้อมือขึ้นดู ทันใดนั้นคุณมิ่งก็กลับ
ร้องขึ้นด้วยความพิศวง งงวยทึ่งสุดว่า
“ตายจริง, นี่มันย้าย ๔ นาฬิกาแล้ว ผม
รู้สึกว่ามีผมออกมาได้ครึ่งเดียว ยังไม่เห็นรู้สึก
หิวอาหารกลางวันเลย, คิดว่ายังไม่เที่ยงด้วย
ซ้ำ นี่ทำไมฉันไปย้ายถึง ๔ นาฬิกาล้าน,
หรือนาฬิกาของผมผิดไปกระมังหรือ” ทุก ๆ
คนดูนาฬิกา ก็ ตรง กันหมด คุณมิ่ง ยัง
ประหลาดใจ แล้วเลยเล่าเรื่องที่ ได้ประสพ
มาตั้งแต่ปรากฏข้างต้น นั้น ให้ ก้านนั้นยังฟัง โดย
ตลอด ก้านนั้นยังฟังแล้วจะไม่เชื่อก็มองหน้า

พ.ศ. ๒๔

รูปคนโบราณ

เพราะ คุณ มิ่ง เล่าให้ ฟัง เป็นตะ เป็นตะ และมี
พยานด้วย จึงได้แต่ออกปากว่าแปลกจริง
เท่านั้น และกำหนดขึ้นยังบอกว่าคุณ มิ่ง
ทำอันนั้นมา ยังไม่ปรากฏเลยว่า มีสถานที่เช่นคุณ
มิ่งกับพวกได้พบนี้ และเวลาไปมาก็แปลก
ประหลาดที่สุด ตามถึงทิศทางก็ไม่ได้ความ
ละเอียด เพราะคนเหล่านั้นว่าไม่ทันสังเกต
เกินมาเรื่อย ๆ ก็มาเจอเข้าอย่าง ไม่ได้เตรียม
ตัวอะไรเลย

เรื่องของคุณ มิ่ง ได้นำมาเล่าที่กรุงเทพฯ มี
คนพากันเห็นว่า เป็นเรื่องที่แปลกที่สุดเรื่องหนึ่ง
ในบรรดาเรื่องที่ แปลก ที่สุดใด ๆ หรือเรื่องที่
แปลกที่สุดทั้งหลาย และออกความเห็นกัน
ต่าง ๆ แต่ถ้าจะนำความเห็นนั้น ๆ มาเล่าด้วย
ก็เห็นว่าสู้ ให้ท่านผู้อ่าน ออกความเห็น ของ
ท่านเองใหม่ ตาม ซอยใจไม่ได้ โดย
ความเห็นใน เรื่อง ของ คุณ มิ่ง จะได้ มีจำนวน
เพิ่มขึ้นอีก.

๗๕

๑๕๐. ความเตรียมพร้อม, นี่เป็นหลักใจของผู้ปรีชา, ถ้ายิ่งก้าวหน้าจนเกินคาด
จัดเป็นเอกได้, ความขยัน, ความพินาศ, และความเดินตาม. เนื่อง
มาแต่ความเฉื่อยชาเพิกเฉยธุระกิจเป็นมูล.

ของ ผ. ล. พิษณุภาค

(ต่อจากหน้า ๔๔๐ ฉบับกรกฎ)

ชากลับ

ผมพักอยู่ในเมือง ๓๕ — ๓๖ คนได้เที่ยว
สถานที่ต่าง ๆ ที่ควรดูแล้ว ก็เริ่ม ขยับหน้า
กลับ เพราะ ความจริง เกิดความ รู้สึก ว่า
ความรอน หรือเรื่องรอนในเมืองตราดก็ไม่ใช่
หย่อนกว่ากรุงเทพ ฯ นัก หากผมชื่นชอบนาน
ไปอาจะรู้สึก รอนยิ่งขึ้นอีกก็เป็นได้ เพราะ
เท่าที่ได้พบได้คุยกับพวกชาวเมืองไม่ว่าข้าราชการ
หรือราษฎรก็เห็นยืนยันกันว่า รอน รอน
รอนทั้งนั้น บางคน ว่าคง ๕๐ ปีแล้วไม่เคย
รอนเท่านี้เลย นี่ทำที่เคยบริบูรณ์เต็มยศใส
สะอาด ก็กลับแห้งซอกกันย้อย และ ชื้น ชื่น
เหมือนกันทั่วไป ที่สุดผลไม่ที่เคยอุดมก็

ร่วงโรยไปด้วย ที่เรียนเคยผลละ ๒๕ สดางก็
หาซื้อได้ง่าย ๆ ขึ้นขึ้นถึง ๖๐ — ๗๐ สดางก็
ขายง่ายหาซื้อไม่ใคร่ได้เสียด้วย ทั้งรสชาติ
ก็จืดจางไป ผลดีมีน้อย คอคนจีน ตามทว่า
เคยมีผู้นำ มาขายในตลาดอย่างนี้ เรียกว่าจะ
เอาเกวียนเข็นก็ไม่หมด แต่ขึ้นต้องการจะ
ซื้อสักกระจาก ๓ ก็ต้องหาเสียแยะ กุ้ง หอย ปู
ปลา ก็พลอยอดคักไปตามกัน
ทั้งนี้ผมรู้สึกทั่วว่า ช่วงเป็นคน อากัปกิริยา
จริง ๆ ทั้งใจเห็นรอน มาพึ่งเย็น ก็กลับ มาโดน
รอนเข้าอีก นี่กว่าจะได้บริโภคอาหารที่
โอชะและบริบูรณ์ ก็กลับมากลถูกความผดเคือง

มรดก

อยู่ทั่วท้องทะเล และท้องเรือกระ โศกขึ้นพัน
น้ำอยู่ลึก ๆ น้ำที่กระเจาไปนั้นดูเป็นแสงสี
วาวคล้าย เพชร ๆ อะไร ๆ ก็งาม อะไร ๆ ก็ดี
แต่รู้ สักว่าอาการในหัวทาก็ยังไม่ ชัดชยัก
ขยิบน้อก็อึกขยิบงไฟก็กล ฝนเลยหมกสามารถ
ที่จะคิดอะไรให้เพลินใจต่อไปได้ ไ้แต่หนึ่ง
(แต่ความจริง ตัวหาได้ยั้ง ๆ ไม่ แต่สาย
เซโยกเยกไปตามเรือ) คอยดูอาการของ
ตัวว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป

“อ้าว นี่เรือทำไมเป็นอย่างนี้” ขยายแก้ว
โผล่ ออกมาจาก ประตูคน “นี่อยู่ยังไร
อยู่ที่ไหนน้ำจ้าวคำ” แกยขึ้นไซเซเป็นคน
เมาเหล้า หันไป คลื่นยอเรือ ชนลอยแล้วเอียง
ลงแทบคว่ำ ขยายแก้ว หก คะเมนไม่มีท่า
“โอย ๆ กลยี้เถะจ้าวคำ กลยี้เถะ” ขยาย
แก้วตะ โทนเสียงสั้น ประเดี๋ยวก็มีเสียงคราง
ฮือ ๆ แล้วก็ โอ้ อ้า ๆ นั่นคือขยายแก้วเป็น
โรค หน้าอุกระ โดน อีกแล้ว

เรือโคลงมากขึ้น อาการของผมนักชักไม่
ดีขึ้นตาม ยิ่งได้เห็นขยายแก้ว แกทำ ตัวอย่าง
ผมนักเกิดอะ อึดอะ และชักมวนท้องยิ่งขึ้น

“โอ้ ๆ” เสียงในประตูคนเกิดขึ้นอีก
“ลุง ๆ ขอน้ำหน้อย” เจ้าวัตะ โทน
“อ้วก อ้า ๆ” คุณแม่ครวญชอกระ โทน ผมนว่า

หนอยชย เสียงเจ้าทศเริ่มขยับ

“เคี้ยว ๆ แม่ ถ้าถึง อ้วก ๆ อ้วก
ฮือ...” คุณ คุณ

เสียงมารดาเจ้าทศเรียกผมน ผมนก็เข้าไป
ไปในประตูคน ที่ไหนได้ เจ้าบิ๋นังฟังประตูคน
ทำตาปริบ เจ้าทศ คำหน้านอน เป็น กย
คุณแม่ เจ้าทศ นัง จ้อง ดูกระ โทนแต่ คา หลบย
เออ, โอ้ อ้วก ๆ มึงทัก ผมน ก็ ผมนก็ ฮ ฮ
ฮ ฮะ แล้วก็นไม่ไ้การ กำลังเขียนจดหมาย
นอยมนก็ยตามมาจะเล่นงานอีกเลย

“ขึ้นไปข้างบนเถะ ในนอยชยนักข้างนอก
ไ้รับอากาศดีกว่า” ว่าพลางผมนักจับคุณแม่
เจ้าทศส่งออกไปนอกประตูคน แล้วห้วยกเจ้า
ทศตามไปอีก “จริง, ข้างนอกดีกว่าในประตูคน
มากแม่ จะเห็น คลื่น เห็นเรือ กำลัง ต่อสู้ กันอยู่
ก็ดี แต่ก็ได้ อากาศเย็น ช่วย ทำให้หายใจ
คล่องขึ้นมาก แต่ ผมน อ้อ ๆ อ้วก ฮะ ลง ลง”
ผมน ชัก จะไม่ ดื่น ออกแล้ว “ลง ทน โอ้
ลุง, นี่เราไปไ้หรือยัง อ้วก... ขอน้ำ
ฉันยัง ลุง. เฮอ... เราไปกันเถะ... ลง”

“ครวญ ครวญ ไปเถะอันแหละ เรือเล่น
เสีย จะค่อยยังชั่วกว่าจอกอยเช่นนี้” แก้วว่า

“ที่... ก็สิลุง... ไป... ไป เอะ”

พ.ศ. ๒๔

เที่ยวทะเล

พวกเรือ (ซึ่งมี ๒ คน) ช่วยกันถอน
สมอแล้วกางใบ สักครู่เรือก็ออกแล่นค่อย
รู้ สึกว่าคล้ายความโยกเยกลง คงมีแต่ยก
ขึ้นยกลงและเสียงฟันน้ำอ้อยฉาด ๆ

เสียงอ้อกไอ้ก้อากค่อยเขาลง มีแต่เสียง
ระฆาบลมถอนหายใจกัน ฮือฮา ฮือฮา ส่วนผม
รู้สึกตัวค่อยไปอีกราวสักครึ่งชั่วโมงแล้วก็หมด
สติ แต่ไม่ใช่หลับสนิท เหมือนฝันและนึก
เห็นอะไรต่ออะไรอยู่ไป พอรู้ สึกคืนขึ้นอก
ก็เห็นท้องฟ้าสว่างแล้ว และเรือมาหยุดอยู่ท่าริม
เกาะแห่ง ๓ คือเกาะช้างนั้นเอง แต่จะมาถึง
เมื่อไรผมก็หาทราบไม่.

เกาะช้าง

พอรู้สว่างพวกเราก็กินกันไปอาศัยพัก
ที่ท่าหน้า อากาศดีมากเย็นน่าน้อยที่
เมื่อฝน คลื่นขึ้นบนยกแล้วก็หายเมา ไม่มี
อาการเรือรบกวนอีก เพียงแต่ว่าเมื่อคิดถึง
อาการ ไอ้ก ๆ อ้อก ๆ ที่แล้งมา มันก็ชวน
ให้เสีย ๆ สยะแสงใจหน่อยเท่านั้น

เกาะช้างนั้นนับว่าเป็นเกาะใหญ่ไซ้ ๆ
เหมือนทะเลใหญ่กว่าเกาะใด ๆ ในแถบทะเลอัน
ออกแห่งอ่าวสยาม แต่มองดูยังไม่สีกสายตา
คือคง มองเห็นได้ ตลอดทั้ง ทาง สุกหิว สุกท้าย
ต่อเกาะช้างไปทางควนออก มีเกาะต่าง ๆ ต่อ

กันไปเป็น พักอีก หลาย เกาะ เช่น เกาะ มี
เกาะกระต่าย เกาะกูด เกาะหมาก ๆ เป็นต้น

ความกว้างใหญ่ ของเกาะ จะมีเท่าใดผม
ไม่ได้วัด ถึงท่าน จะให้วัดก็คง วัดไม่ได้
เพียงแต่สอบถามไต่ความว่า ถ้าจะเดินรอบ
เกาะนั้น จะต้อง กินเวลาถึง ๕ วัน และการเดิน
นั้นบางแห่งจะต้องข้ามเขา ด้วยเหตุที่เขา
ยาวไปจนตกทะเล บางแห่งก็เดินเลาะไปตาม
ชายหาด และมีบ้านอยู่เป็น ระยะ ๆ แต่
ห่าง ๆ กัน

บนเกาะเต็มไปด้วย ภูเขา แลสลับ ซับซ้อน
เป็นภูเขาสูง ๆ บางลูกแลคล้ายว่า (คำนี้ผม
ยังสงสัยว่า คนเรา ถ้าคอไม่ได้ตั้งอยู่ บนน้ำจะ
ตั้งอยู่ที่ไหน) แต่ก็ยังแลเห็นได้ ถึงยอดโดย
ไม่สีกสายตาวัดอีกเหมือนกัน

รอบ ๆ เขาเป็นที่ ว่าง กว้างขวาง แดง ย่าง
และที่ว่างใน ระหว่าง ภูเขาก็มี ที่เหล่านั้ แล
เหมาะแก่การเพาะปลูกอย่างยิ่ง ได้เห็นเขา
ทำกินทั้ง ส่วน พริกไทย ส่วน มะพร้าว ส่วน
หมาก และผลไม้ต่าง ๆ สารพัด

นับว่าเกาะช้าง ขวิขจร ด้วย การ ทำกิน
นอกนั้นยังมี ลำธาร น้ำตก อีกหลายแห่งซึ่งน้ำ
ชุมมาก จึงเพิ่มให้เกาะนั้น มีค่าสูง ขึ้น อีก
นัก ๆ ไปก็คิดถึงพวกคุณ " คลุย " ว่าควร

ถึง

ผมยังนึกต่อไปว่า เหมาะ ๗ ท่านบรรณา
ธิการ “กลย์” เขาโรงพิมพ์ไปตั้งที่โน่นก็
จะดี ไปออกหนังสือพิมพ์ เล่นที่นั่นระสนุก
สนานมาก เพราะเป็นภูมิประเทศที่ดี อากาศ
ก็ดี วิถีงาม หากทราบดีด้วย ต้นไม้ขึ้น
เขียวชอุ่มมีทั้งไม้ดอกไม้ใบ และ ไม้ผล ภูเขา
ก็แลเห็นมาบนเนิน พื้นดินบางแห่งราบ
หญ้าขึ้นเขียวสดคงกับใครไปปลูกไว้ ฟังเสียง
น้ำตกไหลลงสู่ลำธารจึงอยู่ละลาน มีน้ำเย็น
ปานไรแท้ ๆ อาหารการกินก็บริบูรณ์และถูก
พลก อาหารเลือกกินได้ตามชอบใจ มี ๑
จะว่าเจ้าพวกหอย ก็ว่าแต่หอยให้กะไต่
เคี้ยวเพราะมีหลายหอยจริง ๆ (แต่ผมรู้จัก
ชื่อไม่หมด) อีกมี ๑ ที่ว่าปลา ปลาที่ว่า
ให้กะไป ไต่ อีก เพราะ มีปลาน้ำ ๆ สารพัด
อย่างเจ้าปลาบึงนี้ ไม่ใช่มานั่งทอดทน
หยาก กินแต่ หู และ ชั่ง แวง จนลืออย่างใน
กรุงเทพ ฯ เราอาวเกาะไต่ หิ้งตัวลอคแล้ว
ในไส้เพราะ หาไต่ง่าย ๆ และราคาถูก

กว่ากรุงเทพ ฯ หลายเท่านี้ ถ้าท่านบรรณา
ธิการตกลงไปจริง ผมคง สัมผัสด้วย คน ๑
เป็นแน่ และนี่ก็จะร้ายเป็นนักประพันธ์ไป
อีกคน ๑ ด้วย เพราะ ขบวนการนี้^๑อยู่ เป็น
อย่าง^๑ที่จะชวนให้เกิดความคิดความอ่าน ผม
นึก^๑ว่าคงหาข้อเสียได้ เช่นวัน ๑ ผมไปนั่งเล่น
ที่นาตากขาวมรยมเพียงเช้าชั้วค่ำ ผมยังลอง
แต่งโคลงได้บท ๑ เลย และก็ฟัง^๑ไม่ใช่เล่น
เสียด้วย เออ ! หนอยท่านจะว่าผมเคยแต่
ปาก จึงขอ^๑จดมาให้ดูในต้นด้วย และขอให้
ท่านตัดสินเอาเองเถิดว่าของเขาคืออย่างไร
“ ครึ่น ครึ่นเสียงสนั่นก้อง น้ำโจน ตกซา
ฮือ ฮือลมพัดโคน หมอไม้
ฮือ ! ฮือ ! นุชหยิกโคน ขาฟ
ฟอด ฟอด ทดแทนให้ เช่น^๑นทพกัน ฟอด ”

บ้าน องค์เชียงสือ

วัน ๓ ท่านนายท่านพาผมไปเที่ยว ไปถึง
ตำบล ๓ ซึ่งพอสังเกตได้ว่าเป็นที่บ้านร้าง
โดยมีต้นขนุนขนาดใหญ่อยู่ ๓-๔ ต้นซึ่ง
แปลกกว่าที่อื่น ท่านนายท่านบอกผมว่า
“นี่แหละบ้านของเขยสังขะ”
“อ้อ เอ๊ะ, มาตั้งอยู่เมื่อครั้งใด
กัน” ผมย้อนถาม
“อ้าว, ก็เมื่อคราวหนีจากกรุงยังไงล่ะ”

“ง่า.... ตามพระราชพงศาวดารว่า อง
เชียงลือหนีไปอยู่เกาะกุดต่างหาก” ผมนั้น
“ก็เกาะกุด อยู่ไกล จาก นั้นก็ หรือล่ะ”
นายท่านเสียงแข็ง “นั่น ๆ แลเห็นอยู่นั้น”
พุกพลาง ชมอให้ผมนั้น “ละนั่นพงศาวดาร
อาจกล่าวพลาญไปอีกได้”

คำพูด ของนาย ท่าน ทำให้ผมนั่ง คั่ง คิด
และไม่ทันที่ผมนั่ง ว่ากระไรท่านก็ชิงเอ่ยต่อไป
“หรือว่าแรกมาอยู่ เกาะ กุด ก่อนแล้วย้าย
มาอยู่ที่นี่ได้ หรืออีกที่ก็ไป ๆ มา ๆ เพราะ
ระยะทางไม่ไกล กันนัก อีกประการ ๑ ไม่
ใช่ว่า องเชียงลือมากคนเกี้ยว แก่ขอมมีขวิวาร
ด้วยไม่น้อย ก็นั่นแหละจะอยู่ทั้ง ๒ เกาะ
ก็ได้ ใครจะไปว่าอะไรแก่ จริงไหม”

“จริง, เป็นได้ อย่าง นายว่า แต่...”
ผมนอบ “แต่ ตามพระราชพงศาวดารว่า
องเชียงลือหนีจากกรุงเมื่อ พ. ศ. ๒๓๗๔ คือเข้า
มาพึ่งพระบรมโพธิสมภารแต่ พ. ศ. ๒๓๗๕ และ
อยู่ได้ ๔ ปีก็หนี”

“ผมไม่ได้ จำว่าปีใด พ. ศ. ไก่” นาย
ท่านกล่าว

“แน่นอนอย่างผมว่า”

“ก็แล้วจะชักชวนด้วยเหตุอันอย่างไรหรือ
แกจึงจะมาอยู่เกาะนี้ไม่ได้” นายท่านออก

จะ ๆ

“มายช่วย ผมไม่ได้ว่า ชักชวนใน ข้อ
นั้นออก หมายถึงว่า... ว่านับแต่เกณฑ์มา
อยู่ที่เกาะกุดหรือเกาะนี้ก็ตาม ถึงยกล้น
เวลาได้... ง่า... ๓๕๐ ปีบริบูรณ์แล้ว”

“ก็จะ เป็นไรไป ด้วยเล่ากับ ๓๐๐ ปี ๒๐๐ ปี”
นายท่านไม่ฟังเสียง

“... ง่า... มีได้... แต่อายุ ของ คน ไม่
เหล่านั้” ผมนพุกพลางชักชวนคนที่ใหญ่ที่สุด
ในหมู่ นั้น “ก็ใช้เวลา ๓๕๐ ปี” ผมนพุก
ไม่ค่อยเต็มเสียง

“อ้อ... อ้อ, คุณสงสัยว่าฉันจะมีอายุ
ถึง ๓๕๐ ปี ไม่ได้เช่นนั้นนะ” นายท่านพุก
หัวเราะ “ใครจะไปห้ามมันคน มันอาจ
จะอยู่ไปอีกถึง ๓๐๐ ปีก็ได้ ถ้าไม่ มีใคร มาทำ
ให้มันตาย”

ผมนั่งและ คั่งคิดอีกครั้ง ๑ ด้วยไม่เคย
พยหลักถาน ที่ไหน ว่าฉัน จะ มีอายุ อยู่ ได้
นานเท่าใด เคยพบแต่เกณฑ์อายุ ของสัตว์
ว่าอย่างนั้น มีอายุอยู่ ได้นานเท่านั้น ๆ”

“ขอให้ คุณ เชิดเด็ก เพราะอะไรระเน
กว่าหรือแน่นอนเท่ากับผู้ ที่ ได้ วิชา เห็นมาด้วยตา
ตนเองเล่า” นายท่านยืนขึ้นมองเห็นผมนั่ง

“นายว่ากระไรนะ” ผมนถาม

“ผมว่า... คือขอกให้คุณทราบดีตรง ๆ ว่า บิณฑบาตได้ขอกกับผมเองว่าฉันชนุนเหล่านี้ของเขียงสือเป็นปลุกกับมือเอง ปลุกในขณะทำงานการงานเพื่อความเพลิดเพลิน”

“อ้อ... แล้วบิณฑบาตได้.....”

“เปล่า” นายท่านซึ่งสือท “ท่านไม่ได้เห็นด้วยตาเอง แต่คุณเป็นผู้บอกกับท่าน และท่านว่าคุณทราบดีบอกกับคุณผู้บอกต่อ”

“แต่คุณทราบดีของคุณ.....”

“อ้าย, คุณยังไม่เชื่อ คุณทราบดีของ ผมได้ รับคำบอกมาจากผู้ทราบดีว่า ส่วนผู้ทราบดีของผมนั้นท่านก็ได้ทราบดีมาจากบิณฑบาต และบิณฑบาตของท่านได้ทราบดีมาจากผู้ท่านอีก ๓ ซึ่งท่านผู้นั้นแหละ ได้เป็นผู้ ได้เห็นด้วยตาเอง” นายท่านเล่าละเอียด

“อืม.... ฉะนั้น.....” ผมตรง

“อะไร นั่นคุณยังไม่เชื่ออ้อ” เสียง

นายท่านออกจะโกรธ ๆ

“เฮ้อ... ผมเชื่อ.....อ้อ... ว่า แต่ ว่า ฉัน วงศ์ตระกูลของคุณเห็นจะกำเนิดโดยท่านแต่ต้นมา” ผมถามโดยหนักใจ

“โอ, ผมลืม บอกคุณ เสียแต่ ชันคันจึง ทำให้คุณระแวงเสียแย่ พุทโธ่ ถ้ารู้เสียแล้ว

ก็คงไม่ต้องเถียงกัน มา ถึง เพียงนี้ จน ทำ ให้....”

“คือว่ายังงั้นละครับ” ผมสอทเพราะ

เห็นท่านออกจะอธิบายยาวนัก

“คือว่า... อ้อ.... คือว่า พวกผมก็คือ เชื้อสายของของเขียงสือ คือว่าผู้ของผู้ทราบดีผมนั้นแหละ เป็นพี่น้อง สนิท กับ ของเขียงสือนั่นเอง จะมิอะไรอีกเล่าครับ”

“อืม... อ้อ... โอ... พุทโธ่ ...

แหม....” ผมต้องอุทานอย่างไม่เคยอุทาน

“แม้ คุณไม่ยกบอกกับผมเสียก่อน เฮ้อ, ยินดีจริง”

ผมพูดแสดงกิริยาอ่อนน้อม กับท่านนายท่านออกจะปลื้มมาก ผมคิดจะซักถามเรื่องราวเก่าแก่กับท่านนายท่านอีก แต่ออกจะ สึกหนัก ๆ และ เกรงใจ ชันมา ที่มารู้ ว่าท่านไม่ใช้คนชั้นเสมอกันเสียแล้ว ท่านเป็นพี่น้องเชื้อสายของ ของเขียงสือ ซึ่งเป็น พระเจ้ากรุงฉนวนอันลือนามองค์ ๓ คือพระเจ้าเวียตนาม จึงได้ย้ายไปสนทนากันเสียในเรื่องอื่น แต่อย่างไรก็ตามก็ขอร้องท่านชันนุนนั้นมา มิอะไรอย่าง ๓ ซึ่งทำให้ผม ต้องเหลียวแลดู ชันนุน นั้น จน สิ้นตา ได้ คิดเป็นอย่างมากว่าหากได้ พันธุ์ มาบ้าง แต่ก็ไม่มีคนเล็ก ๆ ที่จะชดเชยมาได้

และทั้งผลึกไม่มีในเวลานั้นจึงเป็นอันสุดขั้ว
หาไม่ก็ครั้งให้ท่านบรรณาธิการได้ชิมรสบ้าง
และเมื่อพวกชนชั้นทำให้ผมนึกเห็นคนชั้นนั้น
ก็คิดว่าชนชั้นอื่น ๆ นั้นจะเป็นด้วยอะไร จะ
ด้วยต้นทุนใหญ่กว่าที่เคยเห็นมาแต่ก่อน หรือ
จะด้วยคำอธิบายของท่านนายท่านอย่างใดก็ตาม
แน่ จนทำให้ผมมองเห็นเวลาที่ อ.เชียงลือปลุก
คนชั้นนั้นอยู่กลาง ๆ เออ... เออ... เออ... ว่า อ.เชียงลือ
กับผม จะเกี่ยวข้องกันอย่างไร เออ, ผมเห็น
จะต้องตรวจประวัติของผมบ้าง.

ชื่อ และ เลี้ยง

ส่วนนี้ของชาวเมืองทวาย ก็แปร่งผิด
กับชาวกรุง บ้าง เช่น ชนยทอน ๆ แต่ไม่สู้
ไกลกันเท่าไร มีทั้งสื่อกะลือก็มักใช้คำ
ท้ายลงเสียงหนัก ๆ เช่น เราพูดว่า “เลอะ
เทอะ” เขาว่า “เลอะเทอะ” และ เชะชะชะ
เช่นนี้เป็นต้น ก็ยังมีพูดติดปากกันอยู่คำหนึ่ง
คือคำว่า “หาย” ซึ่งมีจะพูดผสมด้วยกับ
คำอื่น ๆ เสมอ เช่น “ไปไหนหาย, ไปหาย”
อะไร ๆ ก็มีจะหาย หาย ด้วยเสมอ และพูด
ออกสื่อกะลือทำเอาหน้าใจ คอหายจริง ๆ ด้วย

ส่วนชื่อคนนั้นแหละทำให้ผมนึกเข้าใจไม่หาย
จนบางครั้งอาจหัวเราะคนเคยเหมือนข้า จึง
ขอเล่าสู่ท่านฟังในทันที

บ้านซึ่งผมไปพักอาศัยที่ตำบลบางน้ำเชี่ยว
นั้น เจ้าของบ้านเป็นหญิงชื่อ “หยัน”
ชั้นต้นผมฟังเขาเรียกเข้าใจว่า “จัน” แต่
ครั้นฟังไป ๆ ไม่ค่อยเสียแล้ว จนถึงต้องสอบ
ถามจึงได้ทราบแน่ แลยังกว่านั้นเขามีสถาน
สาวอยู่คน ๑ ที่แรกผมได้ยินเขาเรียกกันว่า
“ถนอม” แต่สักครู่เสียงเป็น “สนม” ก็
นึกเสียว่าชาวเมืองนี้พูดไม่ชัดเขาจะเป็นสะ
ไปเสีย แต่ที่ไหนได้ ความไม่ชัดก็เพียงเท่านั้น
ไม่ช้าผมก็ชินชดเทียบว่าเขาเรียกเป็น “สงม”
ไปอีกแล้ว ถึงนั้นจึงต้องถึงสอบสวนก็ได้ความ
ว่าหลานสาวเขาชื่อ “สงม” จริง ๆ ไม่ใช่ว่า
ถนอม เหมือนเรา ๆ มีได้ ที่ผมเขียนมานข้าง
ที่ท่านก็จะยังอ่านไม่ถูกได้ จึงขอออกว่า
ต้องอ่านว่า สะ — หงอม และคำ “หงอม”
นั้นย่ออ่านเป็น หง — อม ไปละ ต้องอ่านตาม
เสียงแม่กลม นั้นแหละ มันเป็นการยากมิใช่เล่น
ยากทั้งเขียนยากทั้งอ่านยากทั้งเรียกขาน ทั้ง
เป็นการยากที่ไม่ทราบจะแปลว่าอะไรด้วย

การที่มาก็คือเรื่องชื่อผู้ชดกันนี้ ทุก ๆ
ใช้เรื่องใช้ราวเป็นสาระอะไรเลย แต่ถ้าวิน
เป็นสาระผมคนเดียว ท่านก็น่าตำหนิ แต่
นี่ทั้งมารดาเจ้าที่คิดและตัวเจ้าที่เองก็ได้รู้ สึก
ว่าแปลกและเห็นเป็นเรื่องเข้าใจ เช่นผมเหมือนกัน

มรดก

สิงห์

วัน ๓ เวลาที่พักอยู่ในเมือง ไค่ ยินเสียง
เจ้าที่คังเล่นอยู่กับเด็ก ข้างบ้าน ซึ่งเขาไปทำ
ความลำพันขมิตร ก็นั่นนั่น มีนรียงเฮฮา
และ ตะโกน กันลั่น ๆ ว่า “เบ้ง เบ้ง....”
แล้วก็เสียง “ฮั่น ฮ้ายฮั่น” ผมเองก็ฟัง
ว่านั่นมันเล่นอะไรกัน ฮือ, ถ้าจะเอาอิฐประ
เคนหมาเข้ากระมังจึงร้องเสียง เบ้ง ๆ เออ,
แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงหมาวร้อง คงมีแต่เสียงเจ้า
เด็ก ๆ ร้องกันเองเท่านั้น ไม่ข้ามันก็พากัน
วิ่งเฮอะ เกรียวกราว เข้ามาในบ้าน ไค่
เจ้าที่คัง กับพวก สอง สามคน เป็นฝ่ายล่อ คมมือ
พลางและ ปากตะโกนไปพลาง อีกข้าง ๓
คนก็วิ่งเป็นฝ่ายไล่

“อ้าว, นั่นอะไรกันล่ะ” ผมถาม

เจ้าที่คัง กับพวก พากัน หัวเราะ แต่เจ้า
เด็กคนนั้นหน้างอ

“ไปวิ่งแกเขาละสิเจ้าที่คัง เสียงอะไร
เบ้ง ๆ ฮั่น ๆ หนะ”

“ชื่อเขาคร๊ว เขาชื่ออย่างนั้น พวก
ผมว่าเขาเป็น ฮ้ายฮั่น และร้องเบ้ง ๆ” เจ้า
ที่คังแจง

“ว่าผม เป็น ฮ้ายฮั่น และว่า ฮ้ายฮั่น เป็น
เยอรมัน ร้องเบ้ง ๆ เป็นอะไรด้วยฮัย”
เด็กนั้นฟัง

“ก็หนะชื่ออะไรล่ะ”

“ผมชื่อเบ้งฮั่น ฮัย”

“เออ ก็เขาเรียกชื่อเราเท่านั้นจะไปโกรธ
เขาทำไม”

“ก็ผม ไม่ได้เป็นเยอรมันฮัย ผมเป็น
ลูกเตี้ยต่างหากล่ะ”

“เออน่า หนูเป็นลูกเตี้ยไม่ใช่เยอรมัน
หรอก อย่าโกรธเขาเลย”

“แล้วก็อย่าว่าผมร้อง เบ้ง ๆ ด้วยฮัย”
เจ้าเด็กนั้นหัวร่อ

“เออ ๆ โกรธว่าอีกไม่ได้ล่ะ” ผม
ปล่อยแล้วก็ กำขมิ้วเจ้าที่คัง กับพวก สัมพันธมิตร
ของมัน ไม่ให้ร้อง เบ้ง ๆ เบ้ง ๆ อีก
ต่อไป

ครั้นตอนกลางคืน เด็กเบ้งฮั่นและมารคา
มาหาผมยังที่พัก มารคาเด็กฮั่นบอกว่า เห็น
น้าเจ้าเบ้งไม่ใช่อันกินข้าวกินปลา เหตุด้วย
เสียใจที่เด็ก ๆ เพื่อนฝูง พากัน เหม่าว่ามันเป็น
เยอรมัน และร้องเสียงเบ้ง ๆ เพราะเจ้าที่คัง
ลูกของผมไปแกล้งชื่อเขาวายังงั้น เจ้าฮั่น
เสียใจมาก ที่ว่ามัน เป็นลูกเตี้ย แท้ ๆ และเตี้ย
นั่นเป็น จัน ไม่ใช่เยอรมัน แต่ที่เขาวามัน
เช่นนั้นก็เพราะชื่อมันไม่กินเอง จึงรยว่า
มารคาว่าต้องเปลี่ยนชื่อให้ ใหม่อย่าให้คนเข้า

พ.ศ. ๒๔

เที่ยวทะเล

ใจลึกอย่างซื่อๆกัน หาไม่มันก็จะไม่ยอมเป็น
ลูกเต๋ยลูกแม่และจะไปเป็นลูกเขยโรมันเสียจริง ๆ
ถึงนมารดาเด็ก เบ่งขึ้น จึง มาหาผมเพื่อ ขอให้
เปลี่ยนชื่อตัวให้ใหม่ ด้วยตนเองไม่เข้าอก
เข้าใจ ทั้งเวลานั้นเจ้าเบ่ง ก็ไม่ยอมไปเสียเกาะ
กง แลไม่มีที่พูดจาอะไรๆทั้งไปเอง เต๋ย
เจ้าทิดจะเปลี่ยนชื่อลูกแก่เป็น อังคฤขะ สว่างสดใสไป
อีกละ แกกแล้วว่าเจ้าเบ่งขึ้นจะไม่กินข้าวใน
วันพรุ่งนี้อีก

สาเหตุเป็นดังนี้ครั้นผม จะปฏิเสธรักจะเป็น
การเสียไมตรี ทั้งคิดว่าเขาให้เกียรติยศทั้ง
ที่มันก็ควรรับ แต่ขณะนั้น ก็ยังไม่ ออกว่า
หลักเกณฑ์ สำหรับ ทั้ง ซอ เด็ก นั้น มี อย่างไร
ได้เคยอ่านแต่ในหนังสือตำราแต่ก็จำไม่ได้เสีย
แล้ว ทั้งจำต้องให้ติดศัพท์ ติดแสงสักหน่อย
แต่ตำราศัพท์ ก็ไม่ได้ ติดไปด้วยอีก การยัง
อีกอีกอยู่ดังนี้ ผมจึงทำพิขเพียงถาม วัน
เดือน ปี เกิด ทว่าแล้วและนั้วว่าพรุ่งนี้จะตั้งให้

พ่อแม่ลูกกลับไปแล้ว ผมก็มาคิดถึงตัว
เองว่า การตั้งชื่อนี้ก็ไม่ง่าย ถ้าจะชื่อย
ไป อย่าง เขาก็จะ เข้าตัวเอง ทว่า ตั้งชื่อเด็กไม่
เพราะไม่ เป็น ภาษา แต่ครั้น จะ เขาให้
เข้าศัพท์เข้าแสง ได้แบบได้ตำรา ก็เป็น ของไม่
ใช้ง่าย แต่เสียแรงเขาให้เกียรติยศทั้ง

และเราก็ไปจากกรุงเทพ ฯ ฉะนั้นก็ต้องทำกัน
ให้เป็นอย่างก็สักหน่อย จะต้องให้ มี สิ่งถาวร
เป็นเครื่องระ ถูกด้วย ทั้งนั้นคนจึงทำให้ผม
นอนหลับยาก ด้วยต้องคิดชื่อที่จะตั้งและของ
ที่จะให้ด้วยคนกัน

รุ่งขึ้นมารดาเจ้าทิดไป ซอ ได้ เหยียบณัฐรูป
งูลงยามาได้อัน ๑ เหมาะใจผมมากเพราะ
เด็กนั้นเกิดขี้นมเสง แต่มารดาเจ้าทิดไม่
สู้เหมาะใจขอว่าราคาออกจะแพง ๆ ไปหน่อย
ผมจึงแจกแจงเหตุผลแก่เหล้ามารดาว่าชื่อลงที่ด้าน
หลังเพื่อให้เป็นหลักฐานจำได้ง่าย ทั้งเขา
จะได้เขียนลูกต้องตัวไปด้วย ชื่อที่ ผมตั้งให้
นั้นว่า “ ประพจน์ ”

ในวันนั้นพอให้ ซอ ให้เหยียบณัฐ กันเสร็จพิช
แล้ว พอตกเย็นผมกำลังนั่งเพลินอยู่ในที่พักก็
ต้องตกใจ ด้วยมีเสียงคนมาเอะอะจ้อแจ่ม
ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ พอผมตามได้ความก็ใจ
หายวาย ด้วยพวกคนพาลูกพาหลานมาเพื่อ
ขอให้ผม ตั้ง ชื่อให้ ทั้งนั้น ต่าง สรรเสริญ
เย็นยวว่าชื่อที่ผมตั้งให้ก็เพราะ และ เหยียบณัฐ
ผมให้ก็งาม พึง ๆ ไปดเหมือนจะให้เห็นไป
ว่า พวกนั้นไม่ได้ประสงค์ ชื่อเสียงเป็นสำคัญ
ออกจะมีประสงค์ ที่ลือกเกิดมากกว่า และ
ขณะนั้น เด็ก ประพจน์ ชึ่ง มาด้วยได้ ถูก เด็ก

มรดก

สิ่ง

อื่น ๆ ล้มลงย่อยยับ บางคนก็ถึงทั้งเหรียญ
ที่ห้อยคอและร้องจะเอา จนเด็กประพิณ

นั้นยังไม่เป็นสุข แม่เด็กคน ๑ บอกว่าลูกของ
แกร้องไห้มาแต่เช้ายังแต่ได้เห็นเหรียญที่ห้อย

คอเด็กประพิณเป็นต้นมา ทั้งนี้แกจึงต้องขอ
ให้ผมตงข้อให้ลูกแกอย่างเร่งไต่ ทำให้ผมรู้สึก

ว่าพาลคงไปโดนก็ พระเพราเหรียญเดียวมารดา
เจ้าที่ด้อยก็จะปอดทะแปก นี่โดนเข้าอีกหลาย

เหรียญไม่ทราบว่าจะออกทำอะไร เอา กับผม
แต่ครั้งจะบอกก็เสีย ก็ระเสีย ความไม่ตรี กัน

ตกลงใจโดยไม่สู้เต็มใจว่าจำต้องรักษาความ
หน้าใหญ่ไว้ได้ไว้สัก ครั้ง ๑ เสียแรงมา

เมืองตราดเป็นครั้งแรก ไม่ควรจะติดหนทางเสีย
ให้เป็นครั้งที่สอง ทั้งผมจึงได้ใจด่วนเดือน

ขี้เกียจของเด็กเหล่านั้นไว้ แล้วผลก็ว่าอีก
สักสองวันจึงมาพบกันใหม่ เพราะหลาย

คน จะต้อง คิด นาน หน่อย แต่แท้จริง ผม
ประสงค์ จะ ของกัน ความเอิกเกริกไม่ให้แพร่

หลายนักเท่านั้น

ต่อมาผมก็ได้ จักการให้เขาโดยไม่ให้เสีย
วาทา ความจริง ข้อของเด็ก เหล่านั้น เมื่อได้

ยินเข้าแล้วก็น่าจะคิดเปลี่ยนให้เพราะ บางคนมี
ข้อ น่าเกลียด บางคน ก็ ข้อ แปล ไม่ได้ ภาษา

ยากตัวอย่างเด็กหญิงคน ๑ หน้าที่ก็แค่ชื่อว่า

แม้ ก็ฉันผมได้เปลี่ยนให้ ใหม่ว่า ประภา เป็น
คัน รวม ผมได้ ตั้ง นามให้เด็ก คราวนี้ ๘ คน

และเสียลูกเกิดไป ๘ อัน ก็เป็นคนอันสม
ควรอยู่แล้วมิใช่ๆ ที่ผมต้องซื้อในคราว

หนอรอนมาพึ่งเย็นช่วงเวลาไม่กี่วันนั้น
ข้อพิเศษ — การที่ผมเล่าถึง เรื่อง ข้อคน

ก็ไม่ใช่สาระอะไรเลย แต่เป็นเรื่องที่เกี่ยว
แก่การ เทียวของผม คราวนี้ และรู้ สัก แปลก ๆ

ช้า ๆ อยู่บ้าง จึงได้ นำ มาเล่าให้ ท่าน ฟังด้วย
และผมคิดว่าถ้าท่านอสุหาหรืออ่านต่อไปอีก ก็

จะมีความรู้สึกเช่นผมคือมันก็แปลกและน่าขำ
อยู่จริง ๆ เหมือนกัน

วันเมื่อผมไปถึงเกาะช้างและได้ ขึ้นอาลัย
พักยังท่านอาศัยตามที่พักแล้วนั้น แต่ผมขอ

ย้อนคืนอีกหน่อยว่า เหตุด้วยผมกับท่านนาย
ท่าน ยัง ไม่ เคยพบปะรู้จักกัน ฉะนั้นจึงได้ ให้

คนเรือล่องนำขึ้นไปพบจากขอร้องก่อน ท่านนาย
ท่านเป็นผู้ มีอารย จิตต่ออย่างดีมาก ด้วยพอ

คนเรือขึ้นไปบอก ท่านนั้น ท่านก็ลง มายังเรือ ที่
เกี่ยว เชื้อเชิญให้ ขึ้น ไปพักอาศัยด้วยความเต็ม

ใจเต็มใจ ผมจึงได้ รับ ความ สดวก สบาย
และรู้ สักถึงบุญคุณของท่านอยู่ไม่หาย

อันนามของท่านท่านนั้น เท่าที่ได้ทราบ
จากคนเรือ ว่าท่าน มีนามกรว่า “นายตั้ง”

พ.ศ. ๒๔

เที่ยวทะเล

ซึ่งได้ทำให้ผม คิดเลยไป ว่าทำไม ชาวเมือง
ตราขึงมี นามกระเบื้องไป ทางจีน ๆ โดยมาก
ซึ่งผมไม่ใคร่ชอบใจเลย

แต่เมื่อได้ ขึ้นไปพิก้นค่านแล้ว กลับ
ไต่ขึ้น เขาเรียก ชื่อ นายค่าน ต่าง ๆ แยก ๆ
ออกไปอีก คือมีเสียงว่า “ขึง หรือขึง หรือ
คึง ๆ ขึง ๆ” อะไรก็ยังมีเอา ศัพท์ แน่ไม่
ได้ การที่ไต่ขึ้น ได้ ฟังดังนั้นทำให้ผมหยาก
วังจิงเห็นจริงขึงขึ้น เพราะ ได้พบชาววิสาสะกัน
ให้ถูกคือง แต่ได้พบพวกประกาศิตตาม
ข้างฝาที่ไม่ปรากฏนามนายค่าน คงมีแต่ประ
ภาศกัถ์ มาจาก เมือง และอำเภออื่นเกี่ยวแก่
เรื่องบอกโรคหรือว่าชักชวมแลแนะนำให้ราษฎร
รักษาตัวกันแต่อาหารที่ ๆ อะไรต่าง ๆ จัง
เป็นอันยังไม่ได้ ทราบ สมประสงค์ ผมได้
ขุดซากกับมารดาเจ้าที่ซึ่งหล่นถ่มมีความสน
ใจอยู่เช่นเดียวกับผมเหมือนกัน ว่าเราจำต้อง
ให้ทราบข้อจริงของแกลงได้ มีฉนั้นก็เลย
เต็มที มาอาศัยเขาอยู่แต่ไม่รู้ จักข้อดี มีบุญ
คุณจะใช้ ได้ ที่ไหน ดังนั้นมารดาเจ้าที่ซึ่ง
รับเป็นผู้ ไปสืบขึงขึ้น เรือน ที่พักของ นายค่าน
สักพัก • แกลงลงมาโดย มีอาการ แสดงยิน
คิดว่าไป ทำการ สืบมา สำเร็จแล้ว “ซอฉิม
นายฉิมนะ แน่แล้ว” มารดาเจ้าที่ขึงออก

กับผม

“พุทไธ้, สัน เคะระห์ไปไ้” ผมก็
ใจ “ฉินักแล้วว่าแกลงไม่ชอบขึง ๆ ขึง ๆ
หรือ คึง ๆ ขึง ๆ อันไม่เป็น ภาษา คน อย่าง
นั้น และรูปร่างหน้าตาแกลงไม่ใช่เจ๊กใช่
จีนเลย ทำไมจะคินไป ขึง คึง” ผม
และมารดาเจ้าที่ต่างก็พอใจที่ได้ทราบว่านาย
ค่านอันเป็นทักของเรามาพบอย่างเรา ๆ
คึงนี้

แต่ท่านซอฉิม ผมเสียใจที่ต้องบอกต่อไป
อีกโดยที่เสียเพียงนี้ไม่ได้ ด้วยความดีใจ
ของผมในเรื่องนามกร ของนายค่านนั้น ออกจะ
กลับกลายไปเสียอีกแล้ว คือต่อมาเวลาที่ผม
และมารดาเจ้าที่ต่างเรียก แกลงว่า คุณฉิม ๆ
นั้น สิ่งเกิดก็แกลงหน้าตาเล็กลัก ๆ พิกัด พอ
พบกันผม เรียกว่า คุณฉิม แกลงก็เหลียวหน้า
ล่อกล่อกไปข้างหลัง แล้วก็หันกลับมาทำ
ข้มเหย ๆ อาย ๆ อย่างไรไม่รู้ เฮ! ทำให้
ผมเกิดขึงใจขึ้นอีก เพราะแกลงได้คอยคำ
ทักเป็นแต่ โกล่พอะไร ๆ ขึงไป คล้าย ๆ
กับว่าแกลงไม่ชอบขึง ฉิม และขึง เหมือนกลับ จะ
ไปชอบขึงคึง ซึ่งผมไม่ชอบขึงเสียอีก
เมื่อความซอกซอกเกิดขึ้นเช่นนั้น ผมจึง
สอขึงมารดาเจ้าที่คว่าแน่ว่าอะไรหรือตามทีขึงได้

มรดก

สิงห์

ว่านายท่านชื่อฉิมเนน แก่กันย่นคือเป็นเอ็น
ว่าแอบไปตามกันย่นไซ้ในย่านเขาที่เคียว แต่
ผมยังไม่แนใจย่นนั้นเอง และ มาคิดว่า
ถึง หรือ บง อะไรนมนั้นไกลกับ ฉิม มากอยู่
กำลังที่เคียงกันไม่ตกลงก็มีผลศุลการักษ์คน ๓
เดินมาผมจึงเรียกเข้ามาสอถามโดยเปิดฝยคิด
ว่าไม่ต้องเกรงใจหรืออัยยกันละ เขาแต่
ให้ ได้ความจริงเที่ยวเถิด เอ้อเฮอ ! อีตอนนั้น
ผมคิดว่าถ้าท่านอยู่ด้วยก็ระคึกเคียว ด้วยผม
เอง ก็บอกไม่ถูกว่าทำไมมันจะต้องยุ่งถึงเพียง
นี้ ด้วยศุลการักษ์เองก็บอกชื่อนายของแก
อย่างฟังไม่ได้ศัพท์ห่อไม่เป้นภาษา (ภายหลัง
ผมจึงรู้ สักว่าเราเอง ต่างหาก ที่ไม่ฟังเอา
ศัพท์ หรือไม่รู้ภาษา) คือแก คงว่า ถึง ๆ
ซึ่ง ๆ อยู่ยงนเอง ครั้นถามว่า บงหรือ แก
ก็ครับ ถึงหรือ แกก็ครับ ถึงนั้น ผลที่สุดถึง
ต้องลากเอากระต่ายกินสอออกมาให้แกจคเป็น
ตัวอักษแทนพคด้วยปาก และแกก็เขียนว่าชื่อ
“ฉิม”

ผมนั่งอยู่นาน โดยจะพิจารณาตัวอักษรให้
แน่ชัด เพราะเท่าที่แกเขียนนั้นอ่านว่า ชิม
แต่ผมไม่คิดว่านายท่านที่รักของผมจะชื่อยง

ผมว่า กับตา ศุลการักษ์ ว่าเถะ เขียนหนังสือ
ไม่ถูก แกออกระฉุน ๆ แล้วทำหน้าเลิกลัก ๆ
คิดไปคิดมาสักครู่ก็ควัก เอาซองจดหมายจาก
กระเป๋าสอซอง ๑ ส่งให้ผมนุ พุท ไซ้จริง
ของแก แน่แล้ว เพราะ ที่หลังซอง นั้นมี อักษร
ปรากฏว่า “แจ้งความมายัง นายฉิม นาย
ท่าน...จริง ชื่อ ชิม จริงของแก

นั่นแหละ ในเรื่อง คนเราผเคยคิดมานาน
แล้วว่าไม่รู้ ถือหลักถือเกณฑ์อย่างไรกัน บ้าง
คนก็ชอเสียอย่างเลิกลวิสัย บ้างคนก็ชออย่าง
ไม่มีศัพท์ จะแปล บ้างคน ชอว่ากระไรฟัง
ไม่ออก บ้างคนก็ชออย่างสัระปะคน เช่น
ชอ หมา เป็นต้น ทำไมจึงชออย่างนั้นทั้งรู้ ๆ
ก็ไม่ทราบ และครั้นมีคนจรรยาคิเขาเห็นว่า
หมา เป็นคำหยาบเป็นสัศวทไทยเรา ถือว่าเลว
เขาจึงเปลี่ยนให้เป็นเกียรคิยคเช่นเวียกว่า นาย
สุนัข ถึงนั้น นายหมาก็กกลับโกรชเป็นพัน
เป็นไฟ ทว่าที่เขาเวียกเช่นนั้น มันทำให้
ตัวกลายเป็นหมาไป จริง ๆ เออ, พิลึก แต่ที่
ชอ หมา ตรง ๆ นั้นทำไมให้คิดไปว่าเป็นคน
ได้เล่า เรื่อง ชอคน มันยุ่งกัน เช่นนั้นแหละ
จน ผมไม่รู้ว่าจะเขียนอย่างไร ต่อไปจึงต้องยุติ

เหตุการณ์ในเรือเมล์

เมื่อผมได้พัก เทียวดูสิ่ง ที่ควรดู บนเกาะ
ข้างหัวถ้งแล้ว ก็โดยสถานเรือเมล์กลับและ
ใกล้ลงเรือนภาล้าเกิมนเอง เทียวกลับเรือ
ใกล้แวะค้าปลีต่าง ๆ ซึ่งมีไต้แะเมื่อเข้าไปหลาย
แห่ง ตาม ระหว่าง ทางเรือ ก็เกิมน เรียบร้อย
ไม่มีกลิ่นลมร้ายแรงจนบรรลุถึงกรุงเทพ ฯ แต่
มีเรื่องทศวรรษเล่าสู่กันฟังบ้างเล็กน้อยคือ

ประมาณเที่ยงคนล่องแล้วในคนวันแรกนั้น
เรือได้หยุดที่ค้าปลี ๑ เป็นเวลาที่ ผมกำลังนอน
หลับอยู่ แต่ก็ต้องตกใจคนชน โดยมีเสียง
ชนกันคำกันอะอะโกลาหล ชนแรกผมคง
นอนนิ่ง ฟัง เขา ส่งเสียง นัยยะ ไร กันอยู่ สบาย
ศรีนฟัง ๆ ไปก็รู้ สักทั้งในเสียงนั้น ด้วยมี
ประตึงกันถึงสามเสียงหรือสามสำเนียง คือ
เสียง ๑ เป็นสำเนียงไทยชัก ร้องนัยยะ หนึ่ง—
สอง สาม ฯ เสียง ๑ แปร่งเป็นสำเนียงชาวเมือง
กัง นึ่ง — ซอง — และ ชิบ ฯ อีกเสียง ๑ เป็น
พี่เจ๊กแต่ คึก นัยเป็น ภาษาไทย เหมือนกัน และ
เสียงตะ โทนถึงกว่าเพื่อน หลัง—โส่ง—สาม ฯ

แขก — เก้า — สิก ฯ พร้อมกับเสียง โยนวัตถุ
อย่าง ๑ ลงในเรือคังสนั่นหวั่นไหว

ผมไม่สามารถจะทนทนต่อไปอีกได้ ด้วย
ทั้งหนวกหูและทั้ง ร้อนกับหยาก จะ ไปดูว่าเขา
กำลังชนกันอะไรกันด้วย จึงลุกออกไปนอก
ห้องซึ่ง พวก เราได้ พากันขึ้น แล้ว เหมอน กัน
พุดไซ่ นึกว่าอะไร เขากำลังชนพินกันนั้น
เอง และสอຍตามได้ความว่า ค่ายลทเรือหยุด
ขึ้นชื่อ เกาะปรีท

กำลัง ทสม ยนต์ เขา ชน พิน กันเพลิน อยู่
เจ้าทิด และ มารดา เข้ามากระซิบ กระซายกับ
ผมว่า “นั่น ๆ คู่มือหญิงคนนั้นแน่ แก
ร้องให้ทำไม่ไร” ผมเหลียวไปดูเห็นหญิง
รูปร่างอ้วนใหญ่หนึ่งอยู่บนเตียงผ้าใบ เขามีมือ
หน้าร้องไห้อยู่จริง ๆ เมื่อแรกเห็นแกก็ร้องเพียง
กระซิก ๆ แต่ ประเดี๋ยว แกก็ ชูต ขำคังขึ้น
แล้วคนก็ชักไปมุ่งที่แกมากจนตาม ทันทีแกก็
ปล่อยโซ ๆ ออกมา อย่าง ไม่ ต้อง เกรงใจ ใคร
เหมือนเด็ก ๆ ผมจึง บอก กับ แม่ลูก ว่าไปดูที่
แกประเดี๋ยว ส่องคนแม่ลูกไปประเดี๋ยวกลับ
มายอกว่าแกพูด “รำมะนา” จึงร้องให้

มรกต

สิงห์

“พุทโธ, ผู้หญิงละเช่นนี้แหละ ช่าง
ไม่มีความอดทนและความอายอย่างเลย ก็ยัง
ปวกรำมะนาที่ร้องให้เป็นเด็กที่ทวนไม่ไปได้”

สมหมั่นใส่ “อ้อ, ขาชั่วหรือชัวยะไรอื่น ๆ
ของเรามีไม่ใช่รึ ไปเอามาจุ่มฟันให้แกหน่อย
เถอะ หรือถ้าไม่มีเอาขี้ฟันมาให้แกอมเสีย
ก็ได้” . สมยก คุณแม่ เจ้าทิดให้จัดการ

ขณะเมื่อเสียงร้องให้ดังขึ้น ใครต่อใครก็มา
รวมกันแน่นตลอดจนถึงขั้นและคันหน เพราะ
ต่างไม่รู้เรื่องราว แล้วก็สงสัยถามกันเอะอะ ๆ

กลาสีคน ๓ ตอบกับนายกับตันว่า “เขา
ปวกรำมะนาครีบ ปวกรมาก ๆ” แล้วก็
อ้าปาก เอามือ ชี ทฟัน ของ ตน เป็น เชิง อธิบาย
“เดี๋ยวครีบผมจะ ไปเอายามาให้เขา” ว่า
แล้วก็ วิ่งลง ไปยังห้อง จู๋จู๋ “นายครีบ ๆ
ขอขา แก่ปวกรำมะนา หน่อย ครีบ” เสียง
กลาสีคน โทนออกจู๋จู๋

เมื่อคนยังมุงกันแน่นหญิงผู้นั้นก็วิ่งเอามือ
บีบหน้าผากเข้าและสอกลืนนมมากัน พอที่จู๋จู๋
จุ่มง่ามจากท้องเรือถือชวดยาขึ้นมา คุณแม่
เจ้าทิดก็นำ ชวดยา ขี้ตัว มาส่งให้ ขาพเจ้า พอที่

เราจึงพากันไปยังหญิงนั้น
ผมเข้าไปยังไม่ทันถึง ก็พอดีจู๋จู๋ซึ่งนำ
ชวดยาเข้าไปก่อนนั้น กลับออกมาและ โบกมือ
โบกมือให้คนที่มุงถอยห่างไป ผมไปถึงถาม
เขาว่าใส่ยาแล้วหรือยังปวกรมากหรือ จู๋จู๋
มองหน้าผมแล้วหัวเราะ แต่เมื่อเขาเห็นผม
สงสัย และกำลัง จะ อธิบาย ก็พอดีได้ยิน เสียง
หัวเราะกันและจึง ได้ทราบเรื่องราว

หญิงนั้น หาได้เป็น รำมะนา หรือ ปวกร
ฟัน แม้แต่ น้อยหนึ่งไม่ การที่ แก่ ร้อง ให้ นั้น
มีเรื่องว่า แก่ได้ รับ ข่าวว่า บุตรสะโง่ ซึ่ง
อยู่ที่ค่ายล้นข่วยหนักโดยเป็นโรคหัวใจว่า แก่
จึงรีบมาเพื่อรักษาพยาบาล ครั้นพอมาถึงคน
ที่ลงมารีบบอกว่า บุตรสะโง่ที่รักของแกตาย
เสียแล้วเมื่อเย็นวันนั้นเอง ดังนั้น แก่จึง ร้อง ให้
ด้วยความเสียใจ ขณะนั้น คนที่มา รีบ แก่
กำลังชนของลง ไปอีกแรงในเรือ แก่จึงนั่ง
ร้องไห้อยู่คนเดียว แต่ใครเป็นผู้ตีประคนฟัง
ไม่ศัพท จั๊ยไปกระเดียดว่า แก่เป็น รำมะนา
ก็ไม่ทราบ แต่อย่างไรก็ดี จนแม่หญิงคน
นี้ลงเรือไปขึ้นยังเกาะ ปรีด แล้ว พวกในเรือเมล์

พ.ศ. ๒๔๗

เที่ยว ทเล

ก็ยังมี ขำ กันไม่หาย และ ยัง โง่ กัน อย่าง

เอ๊ะเฮอ, ! นี่ผมออกจะเพลิดเล่าเพลิดเขียน

สนกสนาน

มาจนเกินยิ่งกว่าเกินแล้วละสิ และทุกที่ไม่มี

นี่แหละเป็นศรีของชวนให้คิดว่า อะไรต่อ

เรื่องเป็นสาระอะไรสักชิ้นสักอัน แต่ขอท่าน

อะไรในโลกนี้มัน อาจเกิดขึ้น เป็นชิ้น โดยไม่มี

บรรณาธิการอย่าลืมนึกว่า ตั้ใจ ของผมที่บอก

มูลเหตุสัจนิเทศเกี่ยวกับได้ แล้วก็พากันหลงม

ไว่เต็มที่แล้วกัน ความจริงเรื่องราวที่เกิด

ไปต่าง ๆ นา ๆ แต่ว่าเรื่องโรค รำมะนาที่ น

ขึ้นคราวนี้ยังมีที่จะเล่าระคุยได้ อีกหลายเรื่อง

เป็นเรื่องจริง ที่เคยไม่ใช่ผมกล่าวขยเล่นเพื่อ

หลายราย แต่เกรงว่าท่านจะไม่ “เพลิดอ่าน

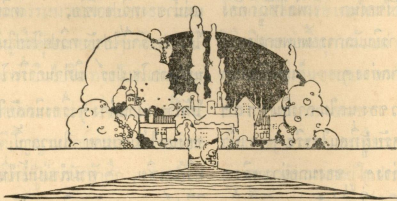
ให้เห็นชัดเลย แต่ทว่าความจริง (จริง

เพลิดฟัง” อย่าง ที่ ผม “เพลิดเล่า

อีกเหมือนกัน) หลันั้นไม่ได้เป็นโรค รำ

เพลิดเขียน” ฉนั้นจึงควรวุติเสียที ะ

มะนาจริงเท่านั้นแหละ.

๔๕๑. ท่านอย่าลืมปรกติเดิมของท่าน ในเมื่อภาพแห่งความฝัน มาปกคลุมอยู่

รอบข้าง.

ของ น. ถ. พิชยญาติ

[๔๔๔]

สิ่งที่น่าฟัง ของ นัก “พริตตัน”

แปล

คงจะกล่าวได้ว่า มีชาวเราน้อย
คนหนึ่งที่เอาใจใส่ใน^๕เรื่องธรรมชาติ แล
อิชยาศัยใจคอของนกต่าง ๆ อย่างจริงจัง เช่น
กันว่าสถานที่ทำรังของนก เพื่อ^๕ให้ถูกต้อง
ตามฤดูกาล การบินและการอพยพของ
นกไปอาศัยในที่ไกลต่าง ๆ และกำหนด
ระยะ วัฏ ความเร็ว ของ นกในการบิน ฯลฯ^๕
สิ่งเหล่านี้ สำหรับผู้ที่สนใจจริง ๆ เค้า
คอยดูนกปฏิบัติวิธีย่างต่าง ๆ ของนกอย่าง จริง ๆ
แล้ว จะรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่น่ารู้ น่าดู แลน่าฟัง
อย่างยิ่ง

ในสมัยโบราณ มีนักเขียนเป็นอันมาก
กล่าวถึงการสังเกตสังเกตอย่างของเขา ใน
เรื่องนกบิน ซึ่งก็ทำขึ้นในประเทศอียิปต์,
อารเบีย, กรีซ และกรุงโรม คนสำคัญที่

คงจะกล่าวนามคนหนึ่ง คือ โฮเมอร์, นัก
ประพันธ์ชาตกรีก, ผู้ซึ่งเขียนไว้อย่างละเอียด
ลออ เรื่อง การรวบรวมนก เป็นฝูงใหญ่ตาม ผัง
แม่น้ำของทวีปเอเชีย, เตรียมตัวเดินทาง
ไกล ประจำไปยัง ทวีปยุโรปในฤดูใบไม้ร่วง
นอกจากโฮเมอร์ มีท่านอาริสโตเติลและพลินี
ได้ทำรายงานต่าง ๆ เรื่องนิสัยในการแปรถิ่น
ของนกไว้มากมาย ในเวลานั้น, นกซึ่งอยู่ใน
ทวีปเอเชีย, ตามลำแม่น้ำไนล์ ในประเทศ
อียิปต์ ยังคงบินทางไกลไปเยี่ยมเยียน
ประเทศกรีซและอิตาลีประจำกาลก่อน อยู่เสมอ

การแปรถิ่นทางไกลของนก

ถึงแม้ว่า นก ขงชนิดไม่กระทำการเคิน
ทางกันในเวลากลางคืนเลยก็ตาม, แต่ก็ยังมี
การแปรถิ่นของนกในเวลากลางคืนเช่น เคียว

พ.ศ. ๒๔๗

สิ่งที่น่าฟังของนก

กับที่กระทำกันในเวลากลางวันด้วยเหมือนกัน
เขื่อนน้ำ, ท่าน้ำ, เขียว, นกนางแอ่นและ
นกสฟิรต์ (นกชนิดหนึ่งรูปร่างคล้ายนก
กระบอก) ตามธรรมชาติเป็นพวกที่แปรผัน
บินทางไกลในเวลากลางวัน สำหรับเขื่อนน้ำ
และท่าน้ำ, ขางครวก็บินไปได้ ในขณะ
ที่อากาศกำลังหมุกหมัว

ในจำพวกนกที่ร้องเป็นเพลง, นกชนิด
ที่จับแมลงวันเป็นอาหาร, นกกระบอกเขา
แต่ละส่วนมากของนกชายทะเลเดินทางไกลใน
เวลากลางคืน แต่น้ำเสียใจที่นกจำพวกซึ่งไป
ในเวลากลางคืนนั้น ออกจะรู้สึกว่าเป็นการ
ปล่อยไปตามยถากรรมมากเกินไป และ
ก็โดนเหตุเล็ดลอดถึงอันตรายบ่อยๆ ด้วย มี
นกเป็นอันมากที่บินไปในทางไกลเป็นฝูงๆ
เชื่อกันว่า นิสัยของการทำเช่นนั้น ตั้งต้น
โดยพวกที่มีสติปัญญาหลักแหลมร่อนคอยก่อน
เพราะเป็นการที่ต่อสู้ป้องกันข้าศึก และยัง
กันการหลงทางได้อย่างดี

ระยะของการบินทางไกล แตกต่างกันไป
ตามจำพวกของนก นกทะเลชนิดหนึ่งมีปาก
ยาวที่เรียกว่านกเทอร์น ทำรังอยู่แถบอาร์ค
ติกใกล้กับขั้วโลกเหนือในฤดูร้อน เติ
ทางวิบากไปยังแถบแอนตาร์คติกในฤดูใบไม้

ร่วง คีระยะทางมากกว่า ๑๓,๐๐๐ ไมล์
ชั่วเวลาเกินห้าเดือนนิดหน่อยเท่านั้น นกพวก
นี้ก็กระทำการบินวิบากอีก มีหลายตัวที่บิน
ข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกทางตั้งพื้นๆ ไมล์โดย
ไม่หยุดหย่อนเลย รวมระยะที่บินกัน
เหล่านี้ต้องบินเกือบ ๓๐,๐๐๐ ไมล์ มันกลับ
ไปถึงขั้วโลกเหนือในกลางเดือนมิถุนายน
ทำรังและเลี้ยงลูกที่นั่น ครั้นราวๆ ต้น
เดือนกันยายน มันก็พากันตั้งต้นเดินทางไกล
ไปยังขั้วโลกใต้เช่นเคยอีก

วิถีเดินทางของนกก็มีหลายชนิด มีการ
เดินทางโดยแนวตรงก็ได้ก็เช่นเดียวกับเดินทาง
โดยวิถีอ้อมหรือเกลไถลไปแล้วแต่จะสะดวก
วิถีไหน เหล่านี้ สุกแล้วแต่ความเคยชินและ
ความเห็นที่เห็นชอบของนกต่าง ๆ กัน ด้วย
อย่างเช่นนกกระบอกเขา ยามร้อนอยู่ใน
ประเทศฮาลาสกาและเทือกเขาร็อกกี ครั้น
ยามหนาวก็ลงมาอยู่ในประเทศบราซิล นก
พวกนี้เดินทางอ้อมอ่าวเม็กซิโก แทนที่จะ
บินตัดข้ามอ่าวเป็นทางลัด เช่นนกอื่น ๆ ทำกัน
นกกระบอกธรรมดาเดินทางวิบากในเวลากลาง
วัน มันตั้งต้นออกบินตั้งแต่เวลาเช้ามืด —
เขายังกล่าวจำพวกนกตัวเล็กอื่น ๆ ที่งั้นมัน
จึงสามารถจับเจ้าพวกแมลงต่าง ๆ เป็นอาหาร

ได้ อย่าง คล่อง ๆ ก่อน แล้ว จึง กระทำ การบิน
วิทยาอย่าง สุกคาย อย่าง สบายใจ ระยะเวลา นั้น
ต้อง ไป นั้น เป็นหนทาง ไกล แลแปรรวมมาก
ปัญญา เรื่อง ทิศ

ผู้ศึกษาในทาง ธรรมชาติ พวกนี้ มีความรู้
ลึกซึ้ง ใจไม่รีบ ในภูมิรู้ ของนกที่บินทาง
ไกล โดยเหตุ ที่ มัน สามารถ หา วิถีบิน ได้
อย่างถูกต้อง ของระยะที่บินไปใน ระยะทางอันมาก
มาย ตลอดทางที่ข้ามบก, ข้ามทะเล, ทั้งใน
ยามที่อากาศปรอดโปร่ง และ ทั้มีพายุ จัก มันมี
ความนึกความอ่าน อยู่หลาย วิถี ที่จะกระจะ
บอกได้ ในเรื่องนี้ ความเห็นทั่วไปของผู้
ศึกษาวิชาธรรมชาติ ในเวลานี้ว่า ที่เป็นเช่นนั้น
เพราะ นกมีปัญญาความนึกในเรื่องทิศที่ไปเป็น
พิเศษ คู่กันกับการที่มันมีประสาทของการ
เห็นได้อย่างว่องไว

เมื่อ เรียบเรียงนิสัยของนกที่เข้าฝูง ได้
พบว่าปัญญาเรื่องทิศ, หาเจริญขึ้นในนกทุก ๆ
ตัวของพวกที่กล่าวหาให้ ไม่ ยางตัวก็มี
เขาวนเรื่องนี้อย่างเลิศลอย แต่บางตัวช่าง
ไร้ภูมิรู้ ในทางนี้เสียเหลือเกิน คราวที่บิน
ไปเป็นฝูง ๆ, ความฉงนสนทนที่ เรืองวิจิตรจะ
ไปขึ้นเข้าหาได้ โดย มี นก ที่ มีปัญญา เฉียบ
แหลมเป็นผู้นำ นกพวกนี้แหละ ข้องกันเพือน

เดินทาง ไม่ให้หลงหรือเขวไปจาก ทางใดทาง
หนึ่งของทิศที่มุ่งไว้
บรรดา นกที่กลิ้งกลื่อน ๆ ใน ทาง ที่ไป ได้
เหมือนกัน, ในเวลาที่อากาศไม่ก็ และ ต้อง
พ้น ตัว กลับโดย เร็วใน ขณะ ที่มันสามารถเห็น
ทุก หรือสถานที่ ที่มันจำแนกหลายแห่งใดแห่ง
หนึ่ง เป็นเพราะความจำเป็นอย่างนี้เองในข้อ
ที่จะทำให้นกทุก ๆ ตัวจดจำแลสังเกตหนทาง
ที่บินไปนั้นให้ชัดของ จึงได้ มีการจัดขบวน
แล้วก็ยตัวของพวกมัน โดยทำนองต่าง ๆ
กัน การจัดขบวนนี้หลายวิถี แล้วแต่ ความ
พอใจแลเหตุผลที่พึงจะ ได้รับ เช่น จัดขบวน
เช่นนั้น ๆ เพื่อ จะ ยอมให้ นก ทุก ๆ ตัว มี
โอกาสเห็นทางทุกทิศได้เต็มที่; จัดเพื่อทำ
ให้นัก ตัวหนึ่ง ๆ สามารถได้ยิน คำร้องเรียก
ของผู้เป็น นายได้ชัดเจนน, เพื่อให้กระพือปีก
บินนกได้ถนัดและเพื่องการ ค่อย ๆ ข้อง กัน เหล่า
ศัตรู ที่ จะ มา เข้มข่มกันด้วย ประการ ต่าง ๆ
ได้ โดย สดวกเป็นต้น

เขื่อนน้ำ, ทำนบน้ำและนกที่กลื่อน ๆ เป็น
ตัวอย่างที่รู้กันดีกว่าอย่างอื่นในระเบียบการจัด
ฝูงอย่างแถวเรียงสองแถวของ ส่วนชนิด
ที่บินไปเป็นฝูงอื่น ๆ นั้น. บินตามนายไป
เช่นเดียวกับกวาง, แกะ, และฝูงโค, กระบือ,

พ.ศ. ๒๔๗

สิ่งที่น่าฟังของนก

เดินทางผู้นำของตนไปทุกกัน ทุก ๆ ตัวมีสิทธิ
แล่นน้ำที่จะต้องทำต่าง ๆ อย่างพร้อมมูล

อินทรายในทะเล

ไซคร้ายมาก ที่นกเดินทางไกลเหล่านั้น

มีอินทรายที่ล้อมล้อมอยู่รอบแยก หลายตัว,
ที่ พลัดไป จาก เพื่อนฝูง ใน ระหว่างทาง และ
แล้วก็อดอาหารตาย อีกเป็นจำนวนมาก
ที่ถูกกลมพลัดพาไปเสียทางอื่น บ้างครั้งไป
โดนเข้ากับหินผา, เขาต่าง ๆ, ต้นไม้ ใหญ่ ๆ
หรือสิ่งขัดขวางทางลมหลายอย่างถึงแก่ความ
ตายอีก ภายหลังที่พายุได้พัดพัดแล้ว, ผู้เฝ้า
กระโสมไฟทุก ๆ คน เป็นต้องไต่เกี่ยเขา
ที่ตายเพราะพายุพัดมาโดนกระโสมไฟ นับ
เป็นจำนวนหลายร้อยตัวเสมอ นกขางตัว,
เวลาที่ขยลงมากำ, เห็นอันน่าลึกลับ
เลยกระเหินหายมร้ายพลอย ผสม ถูกลม พัด
จับหรือเหวี่ยง ๆ อีก ทำให้ถึงกับจมน้ำตาย
ก็มีอีกเป็นอันมาก

อัตราความเร็วของการบินของนก

วิถีที่นกบินวิบาก เปลี่ยนแปลงไปเสมอ
สุดแล้วแต่ความร้อนหนาวของอากาศ หรือ
บางทีก็เปลี่ยนเพราะนกเหล่านั้นมีความรู้ความ
ชำนาญกว้างขวางขึ้น มีผู้ค้นพบว่า อัตรา
ความเร็วของนกที่บินทางไกล เร็วเท่ากับ

ที่นกบินออกหาอาหาร หรือความเร็วที่นก
บินแข่งกัน ความเร็วของนกที่บินทางไกล
จะเพิ่มขึ้นอีก ในเมื่อมีพายุและเมื่อดินแดน
ซึ่งจะเป็นที่หาอาหาร แลออกใช้ได้ ใกล้เข้ามา
แล้ว

วิถีที่ความเร็วของนกที่บินทางไกล ได้
มีผู้คิดทำให้ชัดเจนแต่ คราว มหาสงคราม ที่
แล้วมา คือมีผู้สังเกตออกไปอย่างถี่ถ้วน
แห่งหนึ่งภายใน ระยะทาง ที่ได้ วัดไว้เรียบร้อยแล้ว
แล้ว เขาเหล่านั้นแนบอยู่กับเครื่องโทรศัพท์
ทำการวัดคือได้กับลูกบอล ซึ่งใช้สำหรับ
วัดความเร็วแลทางลมพัด เพื่อความ
ต้านทานของลมในเวลาบิน ส่วนสถานี
ที่อีกแห่งหนึ่ง ประกอบไปด้วยเครื่องวัดมุม
กึ่งแลมมระกึ่ง นาฬิกาพิกซันก็ทำให้หยิก
ให้เห็นได้ ในเวลาต้องการ, จำเป็นต้องใช้
ด้วยอีกสิ่งหนึ่ง เพื่อเวลาแลก็ทราบความเร็ว
ได้อย่างถูกต้อง ชั่วแรก, มีผู้ใช้วิธีการ
เหล่านั้นสำหรับสืบสวนที่อยู่และกำลัง ความเร็ว
ของ อากาศยาน ใน คราว มหาสงคราม ความ
เท่านั้น แต่บัดนี้, เขา นำเอาเครื่อง
เหล่านั้นมาใช้เป็นประโยชน์ ในการล่าเรียน
แลเพาะเพิ่มความรู้ ในทาง วิทยาศาสตร์ ได้ อีก
ที่จะทำให้การสังเกตสืบสวน ซึ่งใช้ โดยวิธี

พิกุลรัตน์

สิ่งท

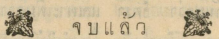
ได้รบผลถูกต้องแน่นอนแน่นอนหนักเข้า ก็คืออากาศ ยาน, เพราะเหตุที่อากาศยานสามารถทำ การบินได้ ในอากาศเร็วกว่านกบินชนิดใด ๆ หมก

ผลที่ไ้รับ, พยว่านกสปีฟท์เป็นนกที่บิน ได้เร็วที่สุดในจำพวกนกบินทั้งหลาย ข้อ พิกุลรัตน์ในความเร็ว ของ การ บิน ของ มัน ชำม นครบแยกกัก ในเมื่อใช้อากาศยานกวมัน คิก ๆ ไป มีระยะไกลยิ่งกว่า ๓๐๐ ไมล์ ต่อหนึ่ง ชั่วโมง อัตราความเร็วตามธรรมชาติของนก สปีฟท์ ที่บิน ทางไกลอยู่ ในเร็ว ๆ ๓๐๐ ไมล์ ต่อ หนึ่งชั่วโมง นกกระรอกบินได้เร็วเกือบ ๆ เท่านกสปีฟท์; การวัดโดยอากาศยานซึ่งทำ ในประเทศฝรั่งเศส แสดงว่ามันบินในหนึ่ง ชั่วโมงได้มากกว่า ๓๐๐ ไมล์ ส่วนรายละเอียด ของการบินต่ำ ๆ ของมันตามปกติราว ๕๐ ไมล์ ต่อหนึ่งชั่วโมง

รายการรายละเอียดของความเร็วแห่งการ บิน ของนกต่าง ๆ บางชนิด ซึ่งได้ค้นพบแล้วคือ ÷ อีกา และ นกคิรวิน มีกำลังความเร็ว ระหว่าง ๒๐ กับ ๓๕ ไมล์ต่อหนึ่งชั่วโมง นก ตัวเล็ก ๆ กว่านั้น เช่นนกที่ร้องเพลงบินได้

ในระหว่าง ๒๐ กับ ๔๐ ไมล์ ต่อ หนึ่ง ชั่วโมง ทำนน้ำบินได้ระหว่าง ๕๒ และ ๕๕ ไมล์ ต่อ หนึ่งชั่วโมง นกพิราญและนกเขา จาก ๓๐ ถึง ๓๐ ไมล์ ต่อหนึ่งชั่วโมง เหยี่ยว และ นกอินทรี ระหว่าง ๔๐ กับ ๕๐ ไมล์ ต่อหนึ่ง ชั่วโมง เป็ดน้ำระหว่าง ๔๔ กับ ๕๔ ไมล์ ต่อ หนึ่งชั่วโมง และจำพวกนกที่ท่องน้ำได้ ตามธรรมชาติอยู่ในระหว่าง ๓๐ กับ ๕๐ ไมล์ ต่อ หนึ่งชั่วโมง

อัตราความเร็ว ของนกต่าง ๆ ซึ่งมีผู้ สังเกตดูแลในเวลานั้น, ส่วนมากมักจะ เป็นความเร็วของนกที่บินโดยปกติ หรือที่ บินอยู่ทุก ๆ วัน นอกนั้นเป็นความเร็วของนก ที่บินทางไกล ส่วนที่มีค่าเลหาได้ยาก ก็คือ ความเร็วของนกในเวลาบินหนีข้าศึก หรือ เวลาที่ตกตามสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในตอนหลังนั้นแหละ เราได้ เห็นว่า กำลัง ความเร็วของนกเหล่านั้น มัก จะ เพิ่มขึ้น มากกว่า ที่วัดของความเร็ว ตามปกติกักล ทำนองเกี่ยวกับผู้วิ่งหนี เลาคือวิ่ง หรือวิ่งไล่จับเขาสิ่งจะทำประโยชน์ ให้แก่ตนมากที่สุด ย่อมต้องเร่งกำลังเต็ม ที่เลพยายามวิ่งไปจนสุดแรงเกิดขึ้น

จบแล้ว

ชญาสนิภาณ

พระแท่นสิงหასัน

ของ

พระเจ้าวิกรมมัทติย

โดย อินทวงศ์

: ๐ :

เมื่อพระเจ้าวิกรมมัทติย เส็จเสวยวรรคต แล้ว บรรดาเสนาซึ่งเป็นพระชายาของพระองค์ ได้ จักการถวายพระเพลิงตามชัตติยราชประเพณี ครั้นเสร็จการถวายพระเพลิงแล้ว เหล่ามนตรี จึงได้ปรึกษากันหาฤกษ์แก่กันแลกันว่า พระเจ้าแผ่นดิน ไม่มีพระโอรส พวกเราจะทำประการใดดี

ลำดับนั้น อัครมหามนตรีนามว่า ภฏภูนิชา จึงกล่าวขึ้นว่า จงถามความว่บรมราชาชายา องค์ไหนทรงครรภ์บ้าง เมื่อได้สอถามกันแล้ว ได้ความว่าพระชายาองค์หนึ่งทรงครรภ์มาได้ ๗ เดือนแล้ว จึงได้ประชุมพร้อมกันยกราชสมบัติให้แก่กุมาร ซึ่งอยู่ในครรภ์นั้น แล้วก็จัดการปกครองแก่พระราชอาจักรแทนไปก่อน พระแท่นสิงหასัน

ที่พระเจ้าวิกรมมัทติย ได้รับพระราชทาน จากท้าวเมณฑรนั้น ก็เป็นอันมิได้เอาออกใช้ อีกเลย

ครั้นนั้น ในขณะที่ได้มีการประชุมกันอยู่ ได้มีเสียงกังมาทางอากาศว่า ไม่มีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์ใดที่จะเสมอเหมือนด้วยพระเจ้าวิกรมมัทติย ซึ่งสมควรจะประทัยนึ่งบนพระแท่นนั้นแล้ว แลปกครองไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของพระองค์ได้ เพราะฉะนั้นพระแท่นสิงหასัน ให้ฝังไว้ในสถานที่เคาพณย์คือ เมื่อได้ทราบความเช่นนั้น มন্ত্রীทั้งหลาย ก็จัดการฝัง พระแท่น สิงหასัน นั้นไว้ในที่อันศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เคาพณย์ ล่วงมาได้หลายร้อยปี

เรื่องพระเจ้าโกษะชุตพระแท่นสิงหาสน์

ในกาลภายหลัง พระเจ้าโกษะได้เสวย ไปในท่ามกลางน่าน
ราชสมบัติในเมืองอชชานิ มีพราหมณ์ผู้
หนึ่ง ได้ โณนาอันศักดิ์สิทธิ์ตรงที่พระแท่น
นั้นฝังอยู่ แลหวานพชพนธ์ต่าง ๆ มีเข้า
เห็นยวเป็นคันลงในทันใด การทำนาของ
พราหมณ์ ได้ผลมากเกินคาดหมาย จนทำ
ให้เขาคิดว่านาที่ตรงนั้นเป็นทิ ธนคติ แท้ ที่เคย
เขาจึงปลูกทำงเล็ก ๆ สำหรับ ชัยนถ ขน ที่ นั้น
หลังหนึ่ง แลวกขนนึ่งบนที่งนั้น แลชัย
นถให้หั้นไปอยู่

สมัยหนึ่ง พระเจ้าโกษะทรงแวงล้อม
ด้วยพระราชกุมารทั้งหลาย เสกให้พระราช
คานีรโยยงที่ใกล้กันนั้น เพื่อทรงพระสำราญ
พราหมณ์ซึ่งนั่งอยู่ข้างชัยนถนั้น จึงทูล
ว่า โภ ราชัน นานมีการกุมครของขงกัน
อย่างนี้ พระองค์อาจเสด็จมาพร้อมด้วย
พยุหโยชายังสถาน ที่ นี้โดยปราศจากอันตราย
แลทรงพระสำราญ ด้วย ใหญ่มากมีบริวาร
สำหรับม้า วันนั้นนับว่าเป็นวันเคราะห์ดี มาก
ในชีวิตของ ข้าพระองค์ ที่ได้พระองค์มาเป็น
แขก เมื่อไรหนอพระองค์พร้อมด้วยพยุห
โยชาระเสด็จมาที่นี้ พระเจ้าโกษะทรงสดับ
เช่นนั้น จึงพร้อมด้วยพยุห โยชาระเสด็จเข้า

ในทันใดนั้น พราหมณ์ลงจากข้างชัยนถ
แล้วทูลแก่พระราชว่า โภ ราชัน พระ
องค์ทรงกระทำกรณียกรรมมาก ที่เกี่ยวข้อง ได้
มาทำลายน่านของพราหมณ์ ถ้าชนเหล่า
ใดกระทำความผิด ก็จะต้องกราบยังคมทูล
ขอให้พระองค์ยังค้ำให้เขากระทำผิดได้
บัดนี้ พระองค์กระทำความกรณียกรรมเสีย
เองแล้ว ใครเล่าจะสามารถห้ามพระองค์ ได้
คำโยธาณก็ไต่กล่าวไว้ว่า

เมื่อช้างโง่ในเวลาตกมัน พระเจ้า
แผ่นดินเป็นโจรเอง แลนักยราชธนูเป็นผู้กระ
ทำความชั่ว จะมีใครในโลกนี้ อีกที่จะยังค้ำ
บัญชาเขาเหล่านั้นได้เล่า

ในธรรมศาสตร์กล่าวไว้ว่า เกียรติของ
พระองค์ ใหญ่มาก แต่เกิดเหตุไร เกียรติของ
พระองค์จึงจะมาเป็นเครื่องทำลายทรัพย์สมบัติ
ของพราหมณ์เสียเล่า ทรัพย์สมบัติของ
พราหมณ์ (ที่นั่น) คือยาพิศม์ สม
ด้วยคำโยธาณว่า

ปราณูทั้งหลายกล่าวว่า ยาพิศม์นั้น
หาใช่ยาพิศม์อย่างแท้จริงไม่ ทรัพย์สมบัติ
ของพราหมณ์นั้นแหละ คือ ยาพิศม์ อัน แท้ จริง

พ.ศ. ๒๔

นิยายสี่สัณฐาน

เพราะยาพิศมัยธรรมคาอาษาจำเพาะดวงวิญญู—
ญาณดวงเดียวเท่านั้น ส่วนการทำลายทรัพย์
สมัยที่ของพราหมณ์นั้น อาจฆ่าเสียซึ่งบุตร
แลหลานของผู้ทำลายนั้นด้วย

เมื่อพระเจ้าโกษะ ได้ทรงสัจย์เช่นนั้น
พระองค์พร้อมด้วยราชบริพาร ก็เสด็จ ออก จาก
ที่นั่น ในเวลาเดียวกับที่นักทงทั้งหลายยืน
อยู่ ส่วนพราหมณ์ ขนไปนอนทางซีกนอกแล้ว
ทูลว่า โภ ราชน ทำไมพระองค์จะเสด็จไป
เสียเล่า นานทรงไว้ ซึ่งผลดีมาก ขอให้มา
แลสดิคว ัน ๆ ของพระองค์มากินกันเข้าเห็น
ในนันทเด็ก ผลดรวรรณะ (ผลแดงกว) ก็
มี เสด็จพร้อมด้วยราชบริพารมา
เสวยแลรับประทานเด็ก พระราชาทรงสัจย์
เช่นนั้น ก็เสด็จเข้าไปในนันทนั้นพร้อมด้วย
ราชบริพาร แต่พราหมณ์ลงจากทางซีกนอก
ไถ่คนให้หนีไป แลกล่าวคำมรสุวาทต่าง ๆ แก่
พระราชาเหมือนในกาลก่อน

พระเจ้าโกษะทรงดำริห์ ในพระหฤทัย ว่า
นาคีกรวยจริงหนอ เมื่อพราหมณ์ ผู้ขึ้น
นั่งบนห้างแล้ว ในใจก็ให้ คิดว่าท่านควร
สละ สิ่งใดควรว่าเรื่งก็ว่าเรื่ง แต่พอลง
มาจากห้างแล้ว ใจก็เปลี่ยนเป็นคนค้ายแค
ไป โฉนเราระต้องลงขึ้นนั่งบนห้างนั้นตล็ก

ที่ เมื่อทรงดำริห์เช่นนั้นแล้ว ก็เสด็จขึ้น
ประทับบนห้างนั้น ในทันใดนั้นเอง วัสสนา
คืออุบาสกที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่ผู้อื่น ก็บังเกิด
ขึ้นในพระหฤทัยของพระเจ้าโกษะ ว่าความ
ทุกข์ยากของโลก ควรจะปลดเปลื้องให้หมด
สิ้นไป ความจนของประชาราษฎรทั้งหมค
ควรจะมีทางข้อยกันไว้ คนชั่วร้ายควรได้รัย
โทษ คนดีควรได้รัยความทนบำรุง บรรดา
ผู้อยู่ในมัจฉัยมัญชาทั้งหลาย ควรได้รัย
ความข้อยกันรักษา ตาม กฎหมายที่ เป็นธรรม
สละความสัน ๆ ก็คือ แม้ว่าร่างกายของเรา
ถ้ามีคนมาขอเรา ก็ควรจะให้ แล้วพระองค์
ทรงดำริห์ด้วยความโสมนัสยิ่งว่า อ้อ นาน
ทำให้พราหมณ์ มีความคิดเช่นนั้นเอง คำ
โบราณก็มอยู่ว่า

เทน้ำมันลงในน้ำ ขอกความลับแก่คน
พาล ให้ของแก่บุตคคลผู้ควรได้รัย ความ
รู้วิชาของนักปราชญ์ แม้ว่าจะเปนของ
เล็กน้อย ก็ย่อมจะแผ่ไพศาลไปมากเหลือ
ประมาณตามสภาวะของ ทำไมจึงจะรู้อำนาจ
ของนันททำให้ ใจคอกว้างขวางไต่หนอ
เมื่อทรงดำริห์เช่นนั้นแล้ว ก็รับสั่งให้
พราหมณ์เข้ามาเฝ้าใกล้ ๆ ตรัสว่า คุณ
พราหมณ์ ท่านได้รัยผลพระ โยชยอันเกิดจาก

อินทวงศ์

ถึง

นานเท่าไร เราต้องการช้อนหาน พราหมณ์
จึงทูลว่า โอ ราชัน ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้า
แผ่นดินผู้ทรงพระศัพย์ญา เลียบแหลม จะไม่
ทรงทราบ สมควรเท่าใด ก็เท่านั้นแหละ

พระเจ้าข้า ที่จริง พระเจ้าแผ่นดิน ก็เป็นผู้
ที่แบ่งภาคลงมาจากพระวิญญู ถ้าพระองค์
ใดทอดพระเนตรดูก็รู้ โฉนด (หมายความว่า

ว่าเอาพระหฤทัยใส่ต่อผู้ใดอยู่) ผู้นั้น ก็จะ
พ้นจากความยากจนขัดสนทั้งปวงได้ อัน
เขาย่อมกล่าวกันว่า พระเจ้าแผ่นดิน คือ
คนไม่กลียพฤกษ์ คนเช่นนั้นกับพระองค์

ย่อมปรากฏอยู่ใน ครอง จักขุ ของ ข้าพระองค์
เสมอ วันนั้น ความยากจนขัดสนของข้าพระ
องค์จะต้องสิ้นไปแล้ว นานจะมีประโยชน์
อะไรอีกเล่า

พระเจ้าโงะ ใต้พระราชทานทรัพย์
มีเข้าเปลือกเป็นต้น แก่พราหมณ์นั้นแล้ว แล
ถือเอานานเป็นของพระองค์ แล้วพระองค์
ก็ทรงเริ่มชุกลงไปที่ภายใต้ทางนั้น เมื่อพระ
องค์กระทำการชุกลงไปแล้วประมาณเท่าชั่วคน
หนึ่ง ก็ใต้ทอดพระเนตรเห็นตุ๊กตาตัวหนึ่ง
สวยที่สุด ใต้ตุ๊กตานั้นลงไป ใต้ทอด

พระเนตรเห็นเทวดาสีหาสน สลักด้วย แก้ว วิเศษ
มีรัศมีอันงามประหนึ่งพระจันทร์ ผั่งด้วย
เพชร มี ขนาด ต่าง ๆ และ แกะ เป็น รูป ตุ๊กตา
๓๒ ตัว

เมื่อใต้ทอดพระเนตรเห็น พระแท่นเช่นนั้น
พระเจ้าโงะมีพระหฤทัยติดพันไปด้วยความ
โสมนัสอันใหญ่หลวง พระองค์ ก็ เริ่มฉก
พระแท่นนั้นขึ้นทันที แต่รู้สึกหนักไม่สามารถ
ฉกขึ้นได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงรีบสั่งถามมนตรี
ว่า คุณท่านมนตรี เหตุไรแท่นนี้ จึงฉก
ไม่ขึ้น

มนตรีทูลว่า ข้าแต่ พระราชา ผู้เจริญ
พระแท่นนี้เป็นของเทพยดา หายากที่สุด โดย
มิได้มีการบริจาทาน บูชาไฟ แลกระทำ
พิธีอย่างอื่น ๆ อีกแล้ว พระแท่นนี้ จะเอา
ขึ้นไม่ได้เลย แม้ว่าพระองค์จะทรงฉกเอง
ก็หาขึ้นไม่

เมื่อทรงสทีกัยคามันตรเช่นนั้น พระองค์
จึงรีบสั่งให้พราหมณ์ทั้งหลายเข้ามาแล้ว
รีบสั่งให้สวทมนต์อื่นจะต้องสวดทั้งหมก ใน
ทันใดนั้น พระแท่นสีหาสนก็เบาเขยอน
ขึ้นมาเอง

เรื่องที่ ๓

เรื่องทอง

เส เอย เสน มียชนพันตรีโตหนักหนา ปากคายกลองย่นผ่งทำขงชา อยู่
แทยริมมรรคาปากหนทาง ซึ่งเป็นที่แยกไปซ้ายแลขวา ผู้คนผ่านไปมาต่างหลีกห่าง
เพราะเกรงทำขามมีท่านขุนนาง มีกล้าย่างไกลกรายเข้าไป เอย
ชาย เอย ชายแปลกหน้า ไม่รู้ว่าชายนั้นมาจากไหน สรวมเครื่องแขยเยี่ยงทหารอัน
ชาญไชย แต่ไม่ได้เครื่องหมายนายหรือพล กระบี่กระบี่เปล่าเดินเข้ามาเจรจา “ขอ
ได้เข้ากรณาสักทีหน ทางจะไปคะเลาะกระถันตำบล นั้นเลยหนทางใดโปรดไซ้ เอย”
ฟ่ง เอย ฟ่งพิปราย จึงทำนนายเสน่หมีศักดิ์ใหญ่ ทำทำฉิวไว้อำนาจทวาทไป ทาง
ชวานั้นเอนโรไปเล็กชี้” ขรรค์แปลกแปลกกมนนย์กลับค้ำนัย “ขอโทษครัยโปรดอย่าหา
ว่ารู้ จั ถ้ามได้เข้ากรณาสักที ได้เข้ามยคนนั้นขึ้นใด เอย”
วาง เอย วางยัง กวงดาซึ่งปากคายกลอง้องงอญหน้า “กูเอาชีเครื่องยศปรากฏตา”
“กระผมหนานักหมายนายร้อยโท”

“ฮั!อะไร!! ทำไปสูงกว่านั้น”

“เห็นจะชนร้อยเอก

โดยยโต”

“สูงอีกหน่อย”

“นายพันตรี”

“ถูกทีโอ! ข้าถามบ้างคนโตเจ้าใครเอย”

นายพล ช้างพลาย

สิงห์

ท่า เอย ท่าซังซิง ชายแปลกหน้าทำขวงฉิ่งใส่ “ถึงคราท่านทลายเองยังเปนไร”
“ท่านหรือไชริชากั๋นนายร้อยโท”

“สูงขึ้นไป”

“นายร้อยเอก”

“ยังต่ำหนัก”

“นายพัน

๔๔๔”
ตรมคึกคัก

“ยังต่ำไซ้”

รวิงครมมอ้านัย “นายพันโท”

“ต่ำอีกโอ”

“อ้อ! ไ้เท้า

นายพล เอย”

“ยัง เอย ยังต่ำอยู่ แต่ว่าสูก็อบจะถูกลองอีกหน”

“ถ้ากระนั้นถูกลองหม่อมกั๋นจอมพล”

“อย่าลุดลนมองให้ คินค่อใคร?”

“พระทรงพลเจ้าชีวิตของข้าพระ.....”

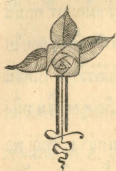
“เออถูกละ!

ถูกลองอย่าสังสัย”

ลุดคูกเข้าน้อมกายบงทหายไป “ข้าฯผิดไชริชอประทานชีวาเอย”

ทรง เอย ทรงพระศรวล “ข้าสิดควรขอยใจเจ้าคอกหนา ทัวเจ้าสิดใจคั๋นมรรคา ให้
แก้ข้าจะผิดคั๋นเทศโค” นายพันตรีตัวสันแทบขวัญอิน พระภูมินทร ยมแย้มแสนแจ่มใส
เสกัจโดยมรรคาเลียวขวาโคล เส้นไชริ ยินนังไม่ตึง เอย

ชาย เอย ชายปลาก อเลกซานเคอร์จอมราชรัชเชยหมาย โดยเรื่องเล่าเป็นคั๋นคั๋น
บรรยาย พระภุสสาชอมริชชิตยา ผักนัสสัยนายพันตรีคั๋นยศ เรื่องปรากฏนาคัน
ขันหนักหนา ใช้แต่เล่าใช้แต่เรียงลงสัรา ที่เขียนภาพงามคั๋นคั๋น เอย

เรื่องของฝนอย่างปลาต

จาก American Weekly

โดย อุตมเดช

นักวิทยาศาสตร์ทั่วโลกนี้ต่างก็พากันศึกษาแลทดลองเกี่ยวกับความหวังที่จะสามารถทำนายนการเปลี่ยนแปลงของอากาศให้ดีขึ้น เพราะสิ่งนี้เป็นเรื่องสำคัญ ของมนุษยชาติ เราอย่างยิ่ง ในระหว่างที่ค้นคว้าในหิ้งทดลองเมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้พบความจริงอันแปลกปลาตในเรื่องของฝนต่าง ๆ ทั้งจะได้นำมาเล่าสู่กันฟังดังต่อไปนี้.

จนในเวลานี้ก็คงจะไม่มีใครคิดจะแวะไปว่า เมฆนั้นมักส่งเมื่ฝนขึ้นไปเห็นอีกอันเมฆ แล้วเมื่ฝนจึงตกลงมาสู่แผ่นดิน หรืออีกนัยหนึ่งจะพูดว่า ฝนตกขึ้นข้างบนก็ได้

ส่วนเมื่ฝนนั้น ไม่ว่าเมื่ใดเมื่หนึ่งอาจตกลงมาถูกหมวกแลศีรษะ แล้วทะลุเลยอย่างถูกชนกได้ ถ้ามิได้ความต้านทานของอากาศซึ่งทำให้กำลัง แรง น้อย แลให้อ่อนนุ่มลงเข้าช่วย

มีความจริงอันปลาตอยู่อีกข้อหนึ่ง ว่าเมื่ฝน ตก เมื่ใดนั้น จะต้อง มีฝนอยู่เมื่ใดหนึ่งเสมอไป แลยังวิเศษไปกว่านั้นอีก ก็คือว่าเมื่ฝนที่ตกลงมาทุก ๆ เมื่ก็มี เพลือกชะนิกหนึ่งห่อหุ้มอยู่

ในการได้ส่วน ค้นคว้าหาเหตุผลประกอบต่าง ๆ นักวิทยาศาสตร์ได้พากันเอาใจใส่ในค้น ไม่ปลาตอย่างหนึ่ง มีชื่อว่าค้นไม่ฝน มีอยู่ที่เกาะเฟอร์ โรในหมู่เกาะคะเนรี ได้ทราบจากนักท่องเที่ยวนำว่า ค้นไม่นั้นสามารถดูดความชุ่มชื้นของอากาศ เข้าไปในลำต้นได้ อย่างปลาต ถึงในแดนดินที่มิอากาศแห้งแล้งอย่างที่สุด ก็สามารถให้ฝนได้ ถ้าต้องการ น้ำโดยไม่ ต้อง ร้อง เอา จาก ค้นที่เดียวให้ยาก ก็ขุดท่อน้ำร้อย ๆ โคนั้น จะเลยกลายเป็นน้ำที่นำขึ้นมาขาย

เมื่อฝนจะตกนั้น ยางที่เกิดเมฆทะลาย

อุทมเตช

สิ่ง

ชน คือฝน ตก ลง มาในสองสามนาช^๕เป็น
จำนวนมากเหลือเกิน เมื่อนั้นตึกกั้นจนแทบว่า
จะเป่นแผ่นเดียวกันลงมา ถ้าจะว่าไปแล้ว
จะเรียกว่า น้ำพังลงมาจากฟ้าก็ได้ เป่น
เหตุให้ผู้คนต้องเสียชีวิต แล ทพยสมบัติ เป่น
อันมาก สาเหตุในการเช่นนั้นก็มว่า เมฆ
ที่ลอย จะ ตก เป่นฝนอยู่นั้นถกกระแสรลมที่พัด
ขึ้นพวยพุ่งไว้นตกลงมาไม่ได้ ครั้นหนักเข้า
ก็ต้องตก ในที่สุดต้องลงมาทั้ง ๆ แผ่นดินนั้น

ในส่วนที่ว่าฝนตกเช่นนั้น ความจริงมัก
เกิดขึ้นแต่ในขณะที่มีพายุแลพายุร^๕งในฤดูร้อน
ฝนได้ถูก ส่งให้ลอยขึ้นสูงแล้วก็แตกกระจ่าย
เป่นฝอยโดยกระแสรลมที่พัดขึ้นไป เขาใช้ลูก
บอลลูกทอกลม สังกะสี แล การ ทั้ง นั้น พอ
จะอธิบายถึงว่า เหตุใดฝนจึงมักจะตกเมื่อ
เมฆผ่านดวงอาทิตย์ขึ้นไป คือฝนนั้นลมได้
ส่งให้ย่อยเหนื่อเมฆ แลลอยไปโดยกระแสรลม
อย่างหนึ่ง ครั้น แลวกตกลงมาในที่สุด เมฆ
เมฆพันฝนตกถึงดินนั้น

ถ้าแม้ว่าอากาศมิได้ร้อนความรวดเร็ว ของ
เมฆฝนไว้ โดยความต้านทานแล้ว เมฆฝน
ที่ตกจากที่สูงเพียงไม่กี่ครั้ง ก็จะมีฤทธิ์ร้าย
แรง เท่ากับลูกปืน คนที่อยู่บนพื้น โลก เรา
ก็ถูกยิงตายหมด

แต่ก่อนเข้าใจกัน ว่าเมฆฝนที่ตกนั้น
กลวงเหมือนฟองสบู่ แลถึงนั้นจึง ลอยไป
มาได้ ในยักนั้นทราบกันดีแล้วว่า เมฆฝน
เป่นเม็ดคนน้ำเล็ก ๆ มีฝงเล็ก ๆ อยู่ ชน หนึ่ง
เป่นจุกชีวิต ซึ่งลอยอยู่จนกว่า จะใหญ่ พอ
แล้วตกลงมา ส่วนเมฆนั้น เป่นที่รวมก้อน
ใหญ่ของปริมาณอย่างเท่านั้น ความเร็วที่
ฝนตกลง มาได้ นั้น สุกแล้ว แต่ ขนาด เมฆฝน
ขนาดใหญ่วกตกลงมาได้ วินาที ละ ยี่สิบห้า ฟุต
ส่วนความสูงที่ฝนตกนั้นเฉลี่ยได้ราวไม่กี่ ครั้ง.

ตามที่คิดกันว่า น้ำที่พระอาทิตย์เผาให้
กลายเป็นไอน้ำ ทุก วัน นั้น เป่นน้ำในมหาสมุทร
แท้จริงเพียงหนึ่งในสามของฝนที่ตกเท่านั้นได้
มาจากมหาสมุทร ส่วนมากได้จาก แผ่นดิน
น้ำที่ ของ มหาสมุทร ถึง ที่ว่า น้ำก็คอยส่งน้ำให้
แผ่นดินเท่ากับ ที่ไหล ลง สู่ มหาสมุทร โดย ทาง
แม่น้ำต่าง ๆ นั้น

มีสิ่งธรรมชาติที่แปลกอีกอย่างหนึ่งคือ เมฆ
ฝนทุก ๆ เมฆมิใช่ลอยหุ้มอยู่ แต่ มี ไข่ ไนเนน
หนาถาวร เป่นเพียงแต่การเรียงของปริมาณ
ให้ ได้ ส่วน แลระเหยย พอจะให้เป่นรูปร่างได้
ถ้าเราจะสังเกตหยด น้ำ ไหล ไปบนแผ่นกระจก
ก็คงจะเห็นได้ ว่ายังคุมกันเป่นหยดน้ำอยู่เสมอ
แลจะ ไหลไปตามที่แห้ง ๆ ได้ โดย มิได้ ทำ ให้

พ.ศ. ๒๔๗

แยกเลย.

ในพงศาวดารไทยกล่าวถึงฝนตกลงมา เป็น
เลือด แลทำให้เกิดร้ายอุบาทว์ ชนหลายครั้ง
หลายหน แต่ความจริงมิใช่เลือดเลย ถึง

เช่นเมื่อปี ค.ศ. ๑๖๐๘ เกิดมีฝน ตก ลง มา
เป็นเลือดชนที่เมืองเอกซ ในฝรั่งเศส พลเมือง
พากันแตก กัน ตกใจ นักวิทยาศาสตร์ ผู้
หนึ่งได้ ทดลอง ดู เมล็ด ฝน ได้ ความว่า เป็น
อุจจาระของ ผู้เลี้ยงสัตว์ชนิดหนึ่ง ซึ่ง มัน ขี้ น ผ่าน
เมืองไป เป็น กลู่ม ใหญ่ เพื่อย้าย ไปยัง ท้อง น ตาม
ฤดูกาล.

ในครั้งปัจจุบันนี้ มักเกิดมีฝนตกลงมา
เป็น เลือด ใน อียิปต์ แล ทาง เหนือ ของ แอฟริกา
บางครั้งก็ เป็น แต่ ผง คัลลี แดง ของ ภูเขาไฟ ซึ่ง
ลม ได้ พัด พามา จาก ทาง โกล.

เมื่อเกิดภูเขาไฟ ระเบิด ชน ณ ที่ หนึ่ง ที่ ไท
ผิง ที่ ระเบิด ออก มา นั้น อาจ ถูก ลม พัด ไป ได้
ไกล ๆ อย่าง ให้ คาร์บอน เมื่อย ค.ศ.
๑๘๓๓ เกิดมี เมฆ สี แดง มา ทั่ว พระอาทิตย์ มี ก
หมก มี พายุ แล พายุ รัง กระ ทิม อย่าง น่า ถวิล
มิ ช้ำ ฝน ก็ ตก ลง มา ผู้ คน พากัน ออก สัน ขวัญ

เรื่องของฝนอย่างปลาต

หาย ครั้นพิจารณาถึงเหตุแห่งลง แล้ว ก็
เห็นเป็นเหตุกินเหลือ อยู่ เข้าใจกัน ว่า เกิด
จากฝนไปปนเข้ากับผงของภูเขาไฟระเบิดอย่าง
ที่ว่ามานี้.

ที่กรุงเฮก เมื่อปี ค.ศ. ๑๖๗๐ เกิด ฝน
ตกเป็นเลือดชนนอกเหมือนกัน แต่นายแพทย์
ผู้หนึ่งได้ ทดลอง ดู ได้ เปรื่อง ว่า เป็น สัตว์ กิน นอง
ด้วย ตัว สัตว์ เล็ก ๆ ที่ มี สี แดง จัก อย่าง หนึ่ง
เข้ามา รวม อยู่ เป็น อัน มาก จะ มา จาก ไหน ไม่
ทราบ ได้ แต่ ลม คง พามา แล้ว มา ถูก ฝน
อีก ที่ หนึ่ง.

ตามที่ ได้ ทราบ มา ได้ เกิด มี ฝน ตก เป็น หมึก
ชนครั้งเดียวเท่านั้น คือ ที่ กรุง มอนทรีล ไม่ ตั้
นาน มา นี้ เอง นัก วิทยาศาสตร์ ได้ อธิบาย
ว่า สาเหตุ ใน เรื่อง มา จาก ไฟ ฟ้า แล ลม พายุ ฝน
ได้ พามา.

เรื่อง ที่ เกิด ชน เช่น นี้ เป็น ที่ น่า ปลา ต มาก
แต่ ใน ที่ สุก ก็ สามารถ อธิบาย ให้ ทราบ ความ จริง
ได้ โดย ง่าย ที่ เรา เห็น สัตว์ มี ชีวิต ต่าง ๆ เป็น คัน
กบ, เขียด, ทาก, สัตว์ กิน น, ใน เวลา ฝน
ตก เหล่า นี้ พายุ ชัก พามา จาก ไฟ ฟ้า ไม่ แก่

สิงห์

อุทุมเมธ

จึงมันขึ้นมาจากใต้ดิน ซึ่งบางทีก็จะเห็น ทอระนาโตะแล้วก็ถูกพาไปเป็นหนทางไกลมาก.
ด้วยกลัวมันน้ำตาย. ครึ่งหนึ่งในเปอร์เซีย เกิดมีฝนตกน้ำ

ในท้องทะเลนั้นก็ มีมีฝนตกเป็นปลา เขาของอย่างหนึ่งชาวสะฮาลลงมาเป็นจำนวน
เนื่อง ๆ ทั้งนั้นอย่างนี้อาจมาจาก ทะเลเห็นอีกได้ มาก พวก วิชวายุแพะแกะนก พากัน กิน
ปลา, กบ, แลสัตว์น้ำอื่น ๆ บางครั้งก็ถูกพา จนกระทั่ง พวก ราชทูร ก็ได้อาไปทำขนมปัง
ขึ้นมาจากสระ, สายน้ำหรือมหาสมุทรทั้ง ในที่สุด ทราบว่า เป็น ตะไคร้ น้ำ ชะนิคหนึ่ง
น้ำด้วยโดยลมพายุกลายอย่างหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ซึ่งฝน ให้พามาจากที่แห่งหนึ่ง.

๑๕๒. กว่าจะบำเพ็ญตนให้เต็มดังภูเขาลง นับว่าแสนยาก ต้องสำเร็จด้วย
ตั้งใจจริง ดูแต่พระบรมครูบำเพ็ญบารมีเกิด.

ของ ผ. ล. พิชยญาติ

พงษาวดารหิงห้อยของประเทศญี่ปุ่น

จากเรื่องของ นายม็อก โจยะ

แปลในพากย์ไทย

อีย อิชิทริ

แมลงตัวเล็ก ๆ ที่มันสี่เขี้ยว อยู่ในตัว
อันชาวเราเรียกว่าหิงห้อยนั้น มันชุกชุมใน
ประเทศญี่ปุ่นมากเสียยิ่งกว่าตัวมดที่ชุกชุมกันนา
หวานนอก

แสงสว่างของตัวหิงห้อย อันมีสีทองแกม
เขียวมรกตนั้น ทำให้เป็นที่รักชุกชูงใจ และ
เป็นเครื่องหมาย ความสุขใจ มาสู่หนุ่มสาวชาว
ญี่ปุ่นทั้งหลาย แต่เมื่อทุกซทุกเป็นของคู่
กันฉันใด แสงสว่างของตัวหิงห้อยก็ปรากฏ
เป็นสิ่งที่ทำให้ชนชาตินี้ ขวคน หวนกลับมามี
ความโศกเศร้าได้ในบางครั้งบางคราว ๆ แต่
สาเหตุอันมิได้ เกิดจากสิ่งที่ไม่สามารถจะหยั่ง

ถึงได้เลย เป็นอันว่าตัวรักเคยมีความสุข ได้
พลอดพอกจากกัน ในยามวันเพ็ญ แต่แล้วก็มี
เหตุจำเป็น ซึ่งต่างต้องจากกันโดยยอปลัดอย่าง
หนึ่ง และหลังที่โลก หมุนเวียนไป จนว
วันเพ็ญ ได้มาถึงอีกครั้งหนึ่ง และตัวรัก
ทั้งสองฝ่ายในยคืน ก็ได้แยกกันต่างคนต่างอยู่
คนละมุมโลกแล้ว และ โอ! มิใช่เคียดแ
หงาย หรือ หิงห้อยอะไร แสง งาม บัวการเปล่า
ก็มีแต่ผู้ โศกอาสรวทใน ยามที่ภาพ อันเย็น ตา
กำลังหลอกล่อให้ชวนชมเท่านั้น!

อา! นั่นแหละ การโศกเศร้า ของหิงห้อยใน
ประเทศญี่ปุ่น ได้แก่นิทานอันบรรยายมาน

๑ กาวอิฐ — ขยาย

โฮตารุ โนมูจิว่า

ชินโนบุ นาวาเตะนี่

ฮิโตะ โตโมซุ

(แปลว่า: คราวที่ตัวข้าลอบไปในทุ่ง
อันมืดมิด ซึ่งเป็นที่ ๆ หวานใจแห่งข้าคอย
อยู่แล้ว ตัวหึงห้อยซึ่งมีใจกรุณา ก็ช่วย
ส่องแสง นำทางให้ ได้ เดิน ผ่าน ที่ แคบ และ
เปลี่ยวนั้นไปได้)

ตัวหึงห้อยใน ประเทศญี่ปุ่น ปรากฏว่ามี
ขนาดใหญ่และมีแสงสว่างมากกว่าตัวหึงห้อย
ในบ้านเมืองเรานัก ในสมัยโบราณที่เด็ก
นักเรียนชาวญี่ปุ่นอันยากจน ไม่สามารถจะ
ซื้อเทียนไขมาท่องเรียนหนังสือในเวลาค่ำ
คืนได้แล้ว เด็กเหล่านั้นก็มักไปเที่ยวจับตัวหึงห้อย
มาใส่ถุงผ้าหรือโคมกระดาษบาง ๆ แล้ว
แขวนไว้ตามน้ามข หรือตามหมั่นไม้ ใน
สวน ซึ่ง ทำให้ เกิด มี แสงสว่าง มากกว่า
ตะเกียงที่ใช้ ในสมัยนั้นเสียอีก แต่โคม
หึงห้อยนั้นก็มีกัทรหรือคิโยโตะ โดยง่ายเหมือนกัน

หึงห้อยมีชุกชุมมากที่สุดในประเทศญี่ปุ่น
และเป็นแมลงที่ไม่กลัวมนุษย์เลย มันชอบ
มาเกาะอยู่ในเครื่องแต่งกาย หรือบางทีก็
เกาะอยู่ในผมและตามมือของสตรี

จากนั้น บางคราว ตัวหึงห้อยยัง ปรากฏเข้าไปอยู่
ใน แขน เสื้อ หรือ กระเป๋า เสื้อ ของ พวกเรา
(ผู้ชาย) ก็เนื่อง ๆ

ในเวลากลางวัน ตัวหึงห้อยมักเกาะ
อยู่ตามหย่อมหญ้าใกล้ ๆ กับลำธารหรือบ่อน้ำ
และ ขณะที่ มันอยู่รวมกันนั้นจะ แลดู น่าเกลียด
มาก แต่พอเวลาที่พระอาทิตย์อัสดงแล้ว
เหลื่อมโลกลงไปแล้ว ตัวแมลงเหล่านั้นก็พากัน
รู้สึกตน และคลี่คลายจนตะเกียงน้อย ๆ
ของมันขึ้น แต่มันยังหากล่าออกไปบิน
พลุกพล่านไม่ และต้องรอนกว่าโลกจะ
มืดสนิทแล้ว จึงได้ออกจากที่ซ่อน แต่พวก
หึงห้อยจะมีความฉลาดต่อแสงสว่างเสียทุกตัว
ก็หาไม่ บางตัวที่เก่งกล้าก็หาญออกไปบิน
อยู่กลางน้ำ ไขแสงอันระจิบระจิบออกแข่ง
กับ แสงระพี ซึ่งกำลัง ชมกขมิ้ว รวนจะละลาย
หายเคล้าไปกับความมืดในยามนั้นอยู่แล้ว

การงานโตมมี ประมุขออกยุโรป ด้วยความ
แน่นแน ผลขึ้น นำทาง เป็นตัวอย่างเสีย ผู้หนึ่ง
แล้ว ก็ย่อมจะมีผู้เห็นชอบ ทำเนิการ
ตามไปอย่างมั่นคง เฉากเช่นหึงห้อยตัวกลั่น
กล้าซึ่งบินออกจากรวงรังในยี่สิบ และอีก
ครั้งก็ยักยักตัวอื่น ๆ บินตามออกมาบ้าง และ
ค่อยมากจนจนจับเป็นกลุ่มก้อน ชวนให้เป็น

พ.ศ. ๒๔

พงษาวดารหิงห้อย ฯ

ภาพที่น่าอัศจรรย์นัก
หิงห้อย เหล่านี้ บางคราวก็มาจับ รวมกลุ่ม
ติดต่อกัน เป็นแถวเหยียดยาวไป หลายร้อยหลา
และ เริ่ม ออก เดินทาง ไปจาก ค่ายหลวง สู่
ค่ายหลวง ในระยะทางหลาย ๆ สิบเส้น ซึ่ง
ทำให้ ความ สว่าง แห่ง ตะเกียง ดวงละ น้อย ๆ
ของแมลง เหล่านี้ มีแสง โชติช่วง เป็นที่สังเกต
ได้ ในระยะไกล ๆ และ ขณะ ที่กองทัพอื่น
มีหมาของหิงห้อย เคลื่อนไป ประทับ
กองทัพ หิงห้อย ฝ่ายอื่น ที่กำลัง ยก ขบวนสวน
ทางกันแล้ว ต่างฝ่ายก็ตรงเข้าโจมตี และ
ประจันบานกันทันที ซึ่งเป็นการ นำประหลาดที่
แมลงเหล่านี้ รู้จักรักษาความ อีสสระภาพแห่ง
แดนของตน โดยไม่ยอมปล่อยให้ศัตรูล่วง
ล้ำเข้ามาใน อาณาเขต ก็ เหตุ อันใดเล่า
พวกเรา (ชาติไทย) จะไม่ มีความ ร่วม
สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถ้อยมั่น ใน
ความจงรักภักดี แต่ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่
หัว และ ศพพททาสนาเป็นหลักชัย ช่วย
กันดีคือขี้จามิศว ที่ จะเข้ามากระทำความ
เข็ญเข็ญขี้ชา มิให้ชาติเราชาวไทยอยู่เป็น
สันติสุขได้ ต้องอย่าชั่วร้ายพ่ายแพ้ ไปทุกทั้ง
ความสามัคคีธรรมของแมลงหิงห้อยนั้นแล
สมรภูมิของหิงห้อย มักจะยึดตามขนผิว

แม่น้ำเป็นศูนย์กลาง และเมื่อฝ่ายใดต้อง
ขาดเจ็บหรือเสียชีวิต ในการสงคราม ก็
ปล่อยขี้ก หิว ตกล ลงสู่พื้น แม่น้ำ เพื่อ เป็น
สัญญาณของแมลง ซึ่งได้ แสง ความกล้า
หาญมาแล้ว แต่ที่แม่น้ำอยู่ในประเทศนี้ขึ้นมาก็
จะมีการ ทพิศ ระวัง แมลงหิงห้อย ย่อย ๆ
ซึ่งทำให้ มีผู้คนแตกกันไป คอยดูกันจนแน่น ๆ
ทั้งสองฝั่งแม่น้ำเสมอ ขณะ ที่เวลานจะ
ต้องเข้าทำการรบพุ่ง แมลงหิงห้อยทั้งสอง
ฝ่ายต่างก็ยึดแม่น้ำเป็นที่ชุมนุมพลกันคนละ
ด้าน และเตรียมคอยทักกันอยู่ ภาพการ
ชิงชัยระหว่างหิงห้อยนั้น เป็นภาพที่ถือว่า
ยากสุดที่จะหาภาพอื่น มาเปรียบเทียบได้ โดย
ง่าย ด้วยขบวนทัพศึกนั้น จะนับว่าหิงห้อย
ปราศจากยุทธวิธีเสียกระไรได้ ทุกตัวต่าง
ขึ้นเข้าระเียบ ไม่แตกหมู่แตกหมวด คูเล่
นั้นแล้วยอมฟังกันว่า แมลงเล็ก ๆ นี้รวมทัพ
ที่ชำนาญในการศึกผู้หนึ่ง พอทั้งสองทัพ
(ทัพบ้านและทัพข้าศึก) มองเห็นกันในระยะ
ไกล ได้ทันทีแล้ว ต่างก็ยื่นหัวพุ่งตัวเข้า
ประจันบานกันทันที เสียงคำส่ำ เสียงขยิบตัว
เหล่านี้ คงกำปั่นากทวน ไหวเสียดัน สทอนัก
ก็ออกไปในอากาศ แลแมลงที่ตกลบกลง และ
เสียชีวิตก็ตกลงลงสู่พระคงคา ซึ่งกลบ

อินทรี

สิงห์

ทำให้ผิว น้ำมีประกายแห่งแสง อันไม่ดับขึ้น
 ชูช่วงขึ้นอีก

เมื่อต่างฝ่ายต่างอีกโอบ จึงเป็นขรรคาคู่
 ฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายใด จัก ต้อง พ่ายแพ้ กัน ข้างหนึ่ง
 แต่สำหรับพวกชนะ ก็กลับคุมกันเข้าใหม่
 เกิดเป็นแถวเหยียบย่ำคอบ ๆ เคลื่อนไปอย่าง
 ซ้ำ ๆ ไว้วางแห่งความมีชัย กลับคืนไปภูมิ
 ลานาแห่งมันนั้น ๆ

ความที่เคยกล่าวแล้วว่า หิงห้อยมืออยู่ชก
 ชุมมากในประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นจึงเกิดมี
 การวิ่งแข่งชนิดหนึ่ง นิยมเป็นประเพณีสืบ
 เนื่องมาแต่บรรพกาล เรียกว่างานประกวดหิงห้อย
 ซึ่งผู้เล่นทั้งหลาย มักเป็น คน ชันสูง โทรมาก
 แลได้บันทึกมาในคันทังแรมวันหนึ่ง ความ
 จริงหาว่างานนี้ มาประชุมกัน ในวันทิวทอง
 จันทร์เจ้า ทอแสง อันนวลเป็น โยมาสู่พื้นโลก
 แล้ว แสงหิงห้อยก็จะเคล้าปนกับแสงจันทร์
 เสียจนไม่สามารถจะจับตัวมันได้ง่ายนัก ทั้ง
 การวิ่งแข่ง ซึ่งต้องการชุมนุมกัน ในคืนเดือนมืด
 เพื่อจับตัวหิงห้อยมาประกวดแสงกันนั้น ก็
 จักพลากจากความสนุกไปหมดทวย

พวก จับ ตัวหิงห้อย เหล่านี้พวกหนึ่ง มีประ
 มาณสิทธิ์อันยิ่งยดคน แต่ดำเนินปนเปกัน
 ขวักไขว่ ก็อาจกันว่าพวกหนึ่ง ๆ มากกว่าห้า

คนเหล่านี้ เมื่อเตรียมโคม และพิศสำหรับ
 คัดหิงห้อยไปทวยแล้ว ก็ออกเดินร้องเพลง
 ย่าง สรวลเสเฮฮาไปอย่าง จนถึงตามแถบ
 ที่หิงห้อยชอยอาศัยอยู่ ซึ่งมีก็มีในหมู่พุ่ม
 ไม้ และริมฝั่งแม่น้ำโอบมาก

พอถึงที่อยู่ของมันเป็น ชายหญิงเหล่านั้นก็
 แยกกันเป็นหมู่ ๆ ละสองคนสามคน เทียวไล่
 จับตัวหิงห้อยมาได้โคม ย่างที่ก็จะต้องไล่คิ
 ให้มันตกลงบนพื้นดินแล้วจึงจับตัวได้ แลใน
 ขณะนั้นผู้ที่มาในงานนี้ ต่างก็หาเห็นหน้า
 และรู้จักว่าเป็นใครต่อใครไม่ ทั้งนั้นก็เพราะ
 ความ มีคันทัง แรม อย่างหนึ่ง กับ ความ
 เฟลิกเฟลินของผู้รักสนุกด้วยอีกอย่างหนึ่ง และ
 โดyleเห็นจึงมีพิศต้องสงสัยว่าอย่างคราว พวก
 ผู้ที่ก็อาจได้ยินคำพูดอันแปลก ๆ ซึ่งถ้าเป็น
 ในเวลากลางวันแล้ว แม้แต่กระซิบ ผู้พูดก็
 หายากกล่าวได้ไม่

กษัตริย์ ย่อมเป็นเวลาที่ความมืดแห่ง
 รัตติกาลครอบงำมาขึ้น เสียงเพลงก็ดัง
 กังวาลชัดเจนได้ยินถนัด พร้อมทั้งแสง
 โคมแห่ง ตัวแสงหิงห้อย ก็เพิ่มเป็นแสงไฟจับ
 ผิวน้ำให้แลเป็นทิวไฟใหญ่น้อย ขยายวง
 รัศมีออกไปในที่คั่นย่ำภาพยั้งนัก แต่ความ

พ.ศ. ๒๔๗

พงสาวดารหิงห้อย ฯ

สนุกทุกอย่างย่อมมีเวลาสุขสันตลง ทั้งนั้น
พอสมควรแก่เวลา ชายหญิงทั้งสองต่าง
ก็ร้องเรียกให้หยุดการจับตัวหิงห้อย และ
ตระ เกรียม รวย รวม พวก พ้อง เพื่อ เดิน ทาง
กลับ บ้าน

ประ โยชนของแสงหิงห้อยครั้งสุดท้าย ยัง
ช่วยส่งนำทางให้ ผู้คนเหล่านั้นอาศัยทาง โคม
เทียนผ่านทุ่งนา, ผ่านสวน, ผ่านตรอกซอก
ให้บรรลุล่วงไปถึงที่พำนักได้ โดยสะดวกด้วย

ในตอนสุดท้ายของเรื่องหิงห้อยนี้ ข้าพ
เจ้าจะได้อธิบายให้ฟัง ถึงใจความ ของเพลงยท
หนึ่ง ที่วรรณพิภพในประเทศญี่ปุ่นมักจะทำ
มาร้องกันเป็นส่วนมากในฤดูที่มีหิงห้อยชุกชุม

คืน หนึ่ง ใน ฤดูคิมหันต์เป็น คืน ช่าง แรม
ปราศจากแสงสว่างใด ๆ นอกจากแสงดาว
บางดวงอันใสแสงอูยิบ ๆ บนพนักชิมพราด
คนทั้งหลาย เป็นคนเดียวกันกับยทลวงมา
แล้วหลาย ๆ สิบปี ด้วยบนพนักนั้นน้ำอูจิ ซึ่ง
มีตัวหิงห้อยลงชุกชุมเป็นหมื่นและฝูง ๆ นั้น มี
เรือ ใหญ่ น้อย ต่าง ล่อง เล่น ไป มา อยู่ คับ คั่ง
พลาง บุคคล ผู้ โดย สาน ก็ พาย กัน ชี ชวน ชม
หิง ห้อย อัน ใส แสง อูยิบ เป็น กลุ่ม ๆ นั้น อย่าง
สำราญเบิกบานใจ

เรือลำหนึ่งนั้นมิ ะซากาโอะ นางผู้กอบปร

ด้วย ความ งดงาม บั ห้า ผู้เปรียบ ได้ ใน แถบ
กิโตะโอะ กำลังนั่งเพลินชมหมื่นหิงห้อยอยู่อย่าง
เมินเหม่อ และ ก็พอ มี เรือน้อย อีก ลำ หนึ่ง
แล่นสวนเข้ามาซึ่ง เจ้าของเรือนั้นคือ ะ โซจิโร
อัน มี ฉายา เป็น ที่ โกง ถึง สำหวั่น นักรบ พวก
ซามูไรในครั้งกระนั้น พอเรือทั้งสองลำ
แล่นเทียบเข้ามาใกล้ ชายหญิงทั้งสองต่าง
ก็แลเห็นกันได้ฉับที และ ในบัดล ความรัก
เมื่อแรกเห็น ก็พลันอูยิตขึ้นแก่ ดวงจิตอันตึง
กันแห่งบุทคลคนั้น ะ โซจิโรและะ ซากาโอะ
จึงพร้อมใจกันเขียนสาส์นรัก ลงใน พัก แล้ว ก็
แลกเปลี่ยนกันไว้ เป็นของต่างหน้าคนละเล่ม

รุ่งขึ้นอีกคืนหนึ่ง ะ ซากาโอะ ก็แล่น
เรือออกไปยังที่เดิมอีก แต่เที่ยวคอยคร่ำครวญของ
หล่อจนจนใจก็หาพบไม่ เพราะนักรบ
ะ โซจิโร ได้ควบคุมกองทัพออกไปปราบปราม
ข้าศึกเสีย นอกว่าซาอานจิกรแล้ว

วันคืนล่วงไปจนนับได้เป็นเวลาเดือน ๆ แต่
นาง ะ โซ ซากาโอะ ก็เศร้า ก็น้ำ ตา ด้วย ความ
ระลึกถึงจนตรอมใจ ทั้งนี้เพราะนางหา
ได้ รับข่าวคราวจากคร่ำครวญของหล่อไม่เลย ใน
ที่สุดแห่ง ความตวาทคว่ำขายัน ดังหน้าเคย
ของหล่อ นางะ ซากาโอะก็จำสลับชีวิต
ลงเป็นผู้ คึก โกล โกล ซึ่งต้องเที่ยวไปทุกทิศทุก

อินทรี

สิงห์

และเสียสละข้าวคราวแห่งครึ่งของหล่อนตาม
ที่พิถีต่าง ๆ บัแล้วออกจนถูกทิ้งเหยียดผ่านพื้น
ไปหลายคราว แต่นางก็ดำรงความรักอัน
แน่ว แน่ สงวนไว้ เพื่อ คู่รัก อย่าง พรหมเพรียง
บริบูรณ์

ฉิวพรรณอนันต์คง และ ผลัดองค์เป็นนวลโย
ยัคนกัเริ่มหย่อนย่น ฉิวหนึ่งคล้ามหมอก
ไม่มีอะไรภัย หึงชราบายก ผู้หนึ่งเท่าไคนัก
กรรม! โอกรรม! จะ ไ้ ทำไว้แต่อย่างก่อน
อย่างไรหนอ น้ำตาที่ไหลซึมซาบอยู่ไม่
ขาดสาย ยัคนได้พล้นยัคนวงนครของหล่อน
มิให้เห็นสิ่งไรทั้งหมคต่อไปอีกแล้ว โอ! นาง
ไ้ ถึงซึ่งอาการตายอด! ครั้นมาในคืนถูก
ร้อนคืนหนึ่ง นางอะชาภาโอก็ไ้ ไปประจำ
คึกโกโตที่สถานเริงรมณ์ใกล้กับตำบล โอไอ
กาววตามเคย เสียงเด็ก ๆ ไ้ร้องไล่จับ
ตัวหึงห้อยย้อย ๆ สถานานั้น ซึ่งถึงเกรี้ยว
กาวว ทำให้นางมีจิตประวัติระลึกถึงคน
แห่งความสุขคนเมื่อน้ำใจ ซึ่งชายหญิง
หนุ่มสาว ทั้งหลาย ลอยเรือเห่เพลงใน
คืนอัน มีก็อย่าง เม็ก ยานใจ วาระ นั้นใน
จำนวนแขกซึ่งมาฟัง โกลโคของหล่อนปรากฏว่า
มี อะโซจิโร คู่รักเดิมอยู่ด้วยรู้หนึ่ง ถึงหาก
ร่างกาย นาง จะ เปลี่ยนแปลงไปจาก ความสวย

งามข้างแล้วก็ตาม แต่บุรุษผู้หนึ่งยังจำนาง
ไ้เป็นอย่างดี พลันที่เขาเห็นนางต้องตายอด
และ โสทไ้ ไ้ ยินนางร้องทำเพลง จิตก็
ทวนระลึกถึงความสุขแต่กาลก่อน ซึ่งเคย
แลกเปลี่ยนพิศ แห่ง ความรัก ต่อกันจนเมื่อน้ำใจ
แล้วขณะนั้นน้ำตา ก็ซึมทราวยืดออยหน้าแห่ง
ชายชาคึกหาร ได้อย่างน่าประหลาด เมื่อ
อะโซจิโร ช้อน เร็น น้ำตาเสีย รน มิ ไ้ ผู้ใด
รู้สักไ้แล้วก็เรียกนางอะชาภาโมาทางหนึ่ง
และถามถึงความเปนไปซึ่งทำให้นางต้องระเท
ระทน กลักลายมาเป็น ผู้ คึกโกโตตามสถาน
เริงรมณ์เช่นนั้น นางอะชาภาโอมิไ้ตอบว่า
กะไรพลางหทัยโกโต ขึ้นคิดแล้ว ขยับเพลงถึง
ขบความรักเก่าคลอประสานเสียงไป พอจบ
นางก็ขยับศีรษะมีอาการสอัสสน แต่หา
ไม่ว่า การพยายามของหล่อนที่เรื้อรอนขยับ
เพลงตามควมเดิมนี้ ยัคนเป็นการสมหวัง
และ ไ้ ร้องเพลงรักเก่าให้บุรุษผู้หล่อนบูชาเขา
พักอยู่ก่อนหน้านั้นแล้ว
อะโซจิโร ทาง แขน ออก ขยับ จะ เข้าไป
ประคองนาง แล้วบอกหล่อนให้รู้สึกรู้ว่าเขา
ไ้มาอยู่ณเกาะหน้าแล้ว แต่ความเสียใจ
อย่างหนึ่ง ไ้ ทำให้เขาซังกเสีย แล้วก็รับ
ผลนางออกจากสถานนั้นไปโดยเร็ว แต่

ก่อนจะจากไปก็ได้อ้างเงินและฝากจดหมายไว้ให้นางฉนิยหนึ่ง เมื่อสาวใช้ประจำสถานนั้นได้มอเงินและสาส์นให้ห่อแล้วนางอะชาคาโอก็ทราบดีทันทีว่า นางได้ร้องเพลงเก่าให้ควักของห่อหนึ่ง นางมิได้ระชาภัยเช็ดน้ำตาจนแห้งแล้วก็สพายโกโตจนหลังและผืนผืนออกติดตามอะไซจิไรไปทันที

นางพยประณี โทก็ชักตามไปตลอดทาง ถึงชายฝั่งหนึ่ง ที่เดินทางไปยังหน้าอย่างบริบูรณ์และอธิบายลักษณะตามที่ห่อหนึ่ง ยังจำได้และก็อาศัยการติดตามโดยวิธีนี้ นางจึงเดินทางเกิดจะทันบรุษผู้ห่อหนึ่งบูชาแล้ว พอตกลงคันนางก็มาถึงฝั่งแม่น้ำโอโอ-กาวา และในครู่ก่อนนั้นสักประเดี๋ยวเดียว ก็เป็นเวลาที่เราจ้างประจำฝั่งได้นำอะไซจิไรข้ามไปฝากโน้น ถ้าหากนางจำเป็นจะต้องคอยเรือลำนข้ามตามไปแล้ว ก็ยังจะชักช้าอีกหลายชั่วโมงพิกานัก แล้วการที่นางจะปล่อยให้บรุษผู้ห่อหนึ่ง จะจะได้พบเขาสมหวังแล้ว ต้องหลีกห่างไปอีกหลาย ๆ ชั่วโมงพิกานักนั้น ย่อมทำความกระวนกระวายให้ยิ่งเกิดขึ้นแก่ห่ออย่างเอกอุ เมื่อไซจิไรไม่อ่านจบ แต่จะต้องติดตามต่อไปโดยแท้แล้ว นางอะชาคาโอผู้แก่กล้าในความรัก ก็ลงลุยไปในแม่น้ำ

อาศัยที่นางคายอคมองไม่เห็นทางให้ชักเงินนักปากจึงพรวดเรียก ตัวหิงห้อยให้มาช่วยไขแสงสว่างนำทางแก่ห่อหนึ่ง เพื่อข้ามไปยังฝากข้างโน้น โทโยเลห์เกี่ยวกันกับทพกแมลงหิงห้อย เหล่านี้ เคยส่องแสงสว่าง จากตัวมันทั้งหลาย จนเป็นเหตุให้บังเกิดความรักซึ่งพาซึ่งคงถึง ซึ่งความทรยศโถมแห่งนางและเขาทั้งสองคนด้วยกันดังนี้

นางลุยลึกลงไปทุกขณะ และปากก็พรวดกล่าวนางขออำนาจคุณพระรัตนไตร ช่วยคุ้มครองให้ห่อหนึ่งได้ติดตามไปทันอะไซจิไรโดยปราศจากอันตรายใด ๆ ทั้งขอให้หิงห้อยนำทางแก่ห่อหนึ่งอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ห่อหนึ่งผ่านพ้นเหตุอันสำคัญ ยิงยวต ซึ่งเกี่ยวแก่ชีวิตและความรักในนิรันดร์

เกาะสถินหารแห่งพระพุทธรูปพระธรรม ซึ่งเป็นที่เคารพแห่งพุทธศาสนิกชน ในพระบรมพุทธศาสนา จึงบันดาลให้บุคคลทุกชาติทุกภาษาที่มีความเลื่อมใสในแท่งจริง ได้ประจักษ์ความมหัศจรรย์เห็นปานนั้น อะไซจิไรยังเอญได้ให้เลี้ยวหลังกลับมาจากเรือของเขา และก็แลเห็นสิ่งหนึ่งลอยมาตามน้ำ ในท่ามกลางแท่งความมหัศจรรย์ วาระแรกเขาเกิดจะเมินไปเสียทางอื่น อยู่แล้วโดยเข้าใจว่านัยคำได้

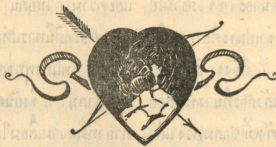
อินทรา

สิงห์

แลเห็นไปกระนั้นเอง แต่ในครู่เดียวก็เหลอย
เห็นตัวหึ่งห้อยลงอยู่ ๗ ค้างลงมาตามอยู่อย่าง
ไกลชิดกับสิ่งนั้น พลันเขาก็หลาใจ และ
รีบสั่งให้ต้อยเรือกลับไต่ทุโดยเร็ว เรือต้อง
ทวนน้ำตามกระแสไปสักครู่จึงมาถึงหมู่แสง
สว่างแห่งตัวหึ่งห้อย และในบัดนั้นอะไซจิโร
ก็จำได้ทันทีว่า วัตถุสิ่งนั้นได้เป็นร่างของ
นางอะซากาโอะ ลอย ครึ่ง รมครึ่งมาในแม่น้ำ
และมีหึ่งห้อยวนเวียนค้อมอยู่ประมาณ สักห้าน
กว่าตัว บนผิวน้ำอันปราศจากเลือดฝาด และ
ซึ่งในครึ่งสมัยที่ผ่านพ้นมาแล้ว เคยเป็นวง
พักตร์ทั้งงดงาม อุกม้วยความคึงเต่งซากก็
ระหว่า โคมมาเปรียบปาน ในสำนักกิโตะได้

อะไซจิโรมิได้ชักช้า คู่มาร่างของนางจน
สู่เรือแล้วก็พาแห้วข้าม ไปยังอีกฝั่งหนึ่ง แต่
หึ่งห้อย ก็คง ติดตามใจแสง อันน้อย ๆ วนเวียน
อยู่ บนพักตร์ ของ นาง อะซากาโอะ ไป ด้วย จน
บรรลุดังที่หมาย.

หมายเหตุ: เรื่องนางอะซากาโอะ ซึ่งขบถ
ห้วน ๆ แต่เพียงนี้ ถ้าท่าน
ผู้อ่านจะสงสัยว่า มีต่อไปอีก
หรือไม่ นั่น หรือจะขอให้เล่า
ต่อให้ฟังเป็นการส่วนตัว ก็ขอ
ไต่แจ้งความจำนงค์ไปยังท่าน
บรรณาธิการเถิด—ผู้เขียน

๑๕๓. ใจเป็นของเชื่อมโยงให้เนืองกัน
ลืมนัดตาในกัน.

ท่านจงเชื่อมสามัคคีแห่งหมู่ กันต่อน่า

ของ ผ. ล. พชญาต

หล่อนั่งยิ้ม — ยิ้มด้วยความปลื้มยินดี
 ยินดีที่หล่อนรู้สึกตนว่าพ่อค้าหนุ่มผู้เป็นนาย
 โดยตรงของหล่อนมีสติค่อนข้างจะชุกช่า พก
 กันง่าย ๆ ก็คือรักใคร่หล่อน ด้วยเหตุกระนั้น
 แลละ กระทำให้นางสาวเฉลิมศรี ผ่องพักตร์ผู้
 อนาคตาปราศจาก วงศ์คณะ ญาติ อื่น อุตีศ ภาย
 มาเป็น คน ชาย ของ ประจําทาง วิบูลยาภรณ์
 ยินดี — ยินดีที่นายห้างหนุ่มผู้มีนามว่า คุณ
 ประสิทธิ์ อุตมทรัพย์ รักหล่อน หล่อนเฝ้าแต่
 มองกระแຈงแว่นและหลายครั้ง และพยายาม
 ตกแต่งผมไว้ มิให้เศร้าเลย การแต่งกาย
 หล่อนประจบประชันยิ่งนัก กับ พยายาม
 กระทำหน้าที่ ประจําตนนี้ว่า เป็น อย่าง ดี ด้วย
 ความซื่อตรง.

ถ้าจะลงความเห็นว่าคุณ ประสิทธิ์ อุตม
 ทรัพย์ เจ้าของห้างวิบูลยาภรณ์ รักใคร่เฉลิม
 ศรี ก็ ไม่ผิด แต่ ข้อ ที่น่ารังเกียจที่สุดของ
 หล่อนก็คือ มารยาทอันกาซละ รวม
 ความว่าไม่มีใครจะสุภาพ ซ่อนแผละ ทำให้
 เฉลิมศรี รู้สึก ตะขิดตะขวง กระทั่ง กระเทือง
 ไม่ใคร่พอใจนัก. นอก จาก นั้น เฉลิม ศรี
 หล่อนมิได้มีความรังเกียจเลย แม้สักเท่าของ
 โย ข้อที่ว่ามารยาท อัน กาซละ ของ นาย
 ห้างหนุ่มก็ คือ หล่อนเคยดู เคย ทำการ พลง
 พลาดต่อหน้าชาวระกำนัลชยะ ๆ ทำให้หล่อน
 หนาแคงด้วยความอาย หลาย ครั้ง แต่ถึง
 กระนั้น ก็ หล่อนยัง มิ ได้ สละ ความ รัก —
 ความรักยังคงมีอยู่โดยสมบูรณ์ ถึงกับหล่อน

คู่ หิมศิลป์

สิ่ง

จะหวังถึงเขากล่าวกันว่า “ลูกจ้างจะได้ เป็น นายเรือ” ก็หาไม่ ที่กล่าวว่าหล่อนอนาคต หล่อนอยากจนว้! ก็ยังไม่ตรงนัก. เพราะหล่อน ไม่ถึงกับอยากจน คั่นแค่นั้น สิ้นเนื้อ ประคองตัวไป ที่เดียว ที่ธนาคารสยามกำลังจะมีเงิน ของหล่อนเป็นจำนวนคงพันบาทฝากอยู่ ควร จะหมายความว่า ตาม ศัพท์ ว่า หล่อน ปรากฏว่า ที่พึ่งละก็ตรงที่เดียว การที่หล่อนหลงปลงใจ รักคุณประสิทธิ์ นอกจากจะยึดไว้เป็นที่พัก ค้ำพิงแล้ว หล่อนยังหมาย พึ่งผัว เสมือนหนึ่งรักกันตาย” แล้ว หล่อนยังพอใจ ในรูปสมบัติของคุณประสิทธิ์อีกด้วย จึงกระทำ ให้หล่อนใคร่ได้ มี โอกาส ใช้ นามสกุล ว่า “ออกมทรวัย” แต่อันนี้หา! การเป็นไปไม่ได้ เป็นไปไม่ได้โดยแท้ หล่อนยังไม่เคย ได้ยินคำว่ารักหลุดออก จาก ปากเลย จน คำ เกี้ยว และ เป็น ข้อยาก อย่าง ช่ง ที่คนอย่าง เฉลิมศรีจะออกปากก่อนชาย ความสับสน วุ่นวายของมัวมีผู้สมกลุ้มกลัดเป็นควีนอันอวยวล อยู่ภายในหทัยหล่อน แต่ถ้าจะสังเกตตาม อริยาบถของคุณประสิทธิ์แล้ว ย่อมปรากฏว่ามี แนวความรักอยู่ข้าง ฉะนั้นตามที่เฉลิมศรี คิด ก็พอจะมีหวัง.

กาลวันหนึ่งเป็น วัน ที่ ทำให้ เฉลิม ศรี สิ้น

หวัง — สิ้นหวังทุก ๆ สิ่งสิ่งที่หวังไว้ หล่อนคือ ว่าวันนั้นเป็นวันสุดท้าย ที่หล่อนจะทน อยู่ต่อไป ออกได้ — ทนไม่ได้โดยยากลำบาก ทุก ๆ ครั้ง ที่ปรากฏมาแล้วหล่อนไม่เคย โทน ร้าย แรงเท่า ครั้งนี้ นับว่า โชคชะตาของหล่อนต้องพลัน สิ้นจากชายที่หล่อนบูชา เช้าวันนั้นหล่อน ได้รู้จาก กิจวัตรประจำกล่าวคือ แต่งผม เรียบ ร้อยแล้ว หล่อนออกมานั่งประจำงาน ของ หล่อน ซึ่งบัดนี้ ได้ มีสภาพเช่น เรียบ ๆ กัน เข้ามารับของอยู่มิได้ขาด อาศัยที่หล่อน เป็น คหบดีแห่ง ห้างวิบูลย์พาณิชย์ จึงมี ผู้คน ดึก มักชอบพากันมาซื้อสรรพเครื่องอุปโภค ที่ห้าง นั้นเอง ๆ เพราะหล่อนมีมารยาทเข้มข้อย วาจาอ่อนหวาน น่ารักใคร่ เป็น อย่างยิ่ง จึง เป็นชนวนชวนให้ลักคาวชนห้างมิได้ขาด วัน นั้น เป็น วัน อาทิตย์ ในขณะ ที่หล่อนกำลัง ชายน้ำน้อยและผ้าเช็ดหน้า ยี่ห้อพรมิกแก่สภาพ บุรุษผู้หนึ่ง ที่เห็นคุณประสิทธิ์ ออกมทรวัย ผู้เป็นเจ้าของห้างเดินตรงมาหาหล่อน สิ้นหน้าขมตงเคียดก่อนข้างบึ้ง แล้วกล่าว วาจาว่า “ลูก กูญแสบ ดีไซท์ ของ ฉิน อยู่ ที่ เเซหรือ ?”

“เปล่าค่ะ” หล่อนตอบอย่างชัด.

“ตกลงมันหายไปนั่นเอง” เขากล่าว

พ.ศ. ๒๔

บุญแจเป็นเหตุ

ลอบ ๆ “เธอไม่เอาไปแล้วมันจะหายไปข้างไหน” หล่อนกล่าวแก่ตัวเอง พลางเข้าห้องโถง

“ดิฉันบอกคุณแล้วนี่คะ ว่า ดิฉันไม่ได้เก็บไว้” หล่อนตอบโดยสุทนา ขัดผ่นเสียงเบา ๆ เพราะ ความ เกรง และ รู้สึก อับอายอย่างยิ่ง.

“ถ้าเธอไม่ได้เอาไป ก็เห็นจะทำงานในห้องฉันต่อไปไม่ได้เสียแล้ว” เขากล่าวเชิงไล่. “เธอต้องเข้าใจว่าภายใน คำนี้นั้นฉันบรรจุกวเงินไว้เป็นจำนวนมากมาย เธอจะมาเล่นกลกับฉัน ๆ ไม่ยอมให้ทำเล่นได้ง่าย ๆ เป็นอันขาด ฉันไม่ใช่ตุ๋นหรือ ก็นั่นเองฉันจะไม่สู้จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ฉันนัก. เธอว่าอย่างไร?” เขากล่าวแล้วออกเดินด้วยตาไป ปล่อยให้ หล่อนยืนคลั่งอยู่เบื้องหลัง.

ดวงหน้าหล่อนเต็มไปด้วยโลหิตแห่งความแค้นอันระคนปนกันด้วยความอาย บัดนี้จิตใจจะ ลอย ซาก หิว ไป จาก ร่วง เสีย ให้ ได้ หยาดอัสสัสดก็เริ่มหยดจากคลองนคร หล่อนสะอื้น — สะอื้น ด้วย ความแค้น — แค้น ที่ ถูก บ้ายความผิดโดยมิทันรู้ในชั่วครู่ โอ — ซาตาหนอ ! โชคมนุษย์ นี่ย่อม ผิดก เว้น เปลี่ยน สภาพได้ โดยเร็วพลันถึงปานดังนี้เชียวหนอ.

“แน่นอน. ฉัน ต้องไป. อยู่ต่อไปไม่ได้

แน่” หล่อนกล่าวแก่ตัวเอง พลางเข้าห้องเก็บสรรพาวุธ ของ หล่อนลง กระเป๋าเดินทางเสร็จแล้วหล่อนหิ้วกระเป๋าตรงไปหาคุณประสิทธิ์ อุดมทรัพย์ ซึ่ง ยืน กำลังนั่งดูขลุ่ยหรือการีคพื้นบ้าน สองตาจึงดูเพดานอยู่ในห้องส่วนตัว พอเหลียวตาเห็นหล่อน เขาทวยได้ทันทีว่า

หล่อนเตรียมตัวออกจากห้องไป. เขารู้สึกเสียสย คำที่หล่อนเป็นคารวของห้าง ผดุงเงินห้างมีกำไรมากเป็นเวลานาน นับว่า หล่อน เป็น ผู้ ประสทธิ ประ สาท ผล แห่ง ความเจริญให้แก่ห้าง เป็น ส่วน มาก พลัน เขาระลึกเสียใจที่เขาปล่อย คำพูด ที่ ทำให้ หล่อน โกรธ — โกรธจนไม่ยอมยกมือต่อไป โทษ เขาจะเสียสยที่หญิงอันตั้งใจไว้ว่าจะ ออกปากเผยความรักมอบแก่หล่อน แต่นิจจาเขาหมดโอกาสเสียแล้ว บัวยการนี้ไปโย้ย่อมเสียเวลาเปล่า “นั่นเธอจะไปไหนเล่า ?”

“ฉันขอลาจะคะ เพราะคนอย่างดิฉันมันไร้ค่าเสียแล้ว” หล่อนกล่าวแก่เขาอย่างคนนอน.

“อ้าว ! เธอจะทวนไปทำไมเล่า” เขากล่าวประวิง.

“ไล่ดิฉันนี่คะ ดิฉันจะอยู่อย่างไรได้”

หล่อนตอบ.

ศุข ทิมศิลป์

สิงห์

“เฮล่า, หรอก จ้า, ฉัน ไม่ ไก่ ไส้ เออ”
เขาแก้ตัว.

“ก็แล้ว, คุณไม่ไก่ ไส้ ก็ฉัน ก็ ต้อง ลา
เชิญคุณตรวจเสียด้วยว่า ภายใน กระเช้าที่ดิน
มิได้มีก๊วยออกซ่อนเร้นคือ โกง สิ่งใด ของ คุณไป
เลย ตรวจซิคะ” หล่อนทำให้ตรวจ และ
เร่งเร่ง.

“ไม่ก็ต้องไต่ ตามใจหล่อน” เขากล่าว
อย่างงนใจ ด้วยไม่รู้ว่าจะ ไต่ด้วยคำคัดค้าน
หล่อนก็ใช้อย่างไรอีกต่อไป เพราะ ไต่พลาด
พลั้งไปเสียแล้ว.

หล่อนรีบออกเดินเมื่อได้ ฟัง เสียง ครั่ง สึก
ท้ายของเขาแล้วในทันที. ทั้งนี้ใช้ว่าหล่อน
จะเต็มใจไปเมื่อไร หากความอับอายยังคับ

ให้หล่อนต้องออกจากงาน จะอยู่อย่างไรได้
เพราะมันเป็นมลทินชั่วร้ายถึงกับ ทำให้เขา
ขาดความไว้วางใจเสียแล้ว. หล่อนจำต้อง
ทนกับหน้ากตัญญูและความขากล้ายากแสนเข็ญ
ไปตามแต่บุญและกรรมจะบันดาล.

หล่อนตรงไป ธนาคาร สยามก้ามารด ก่อน
อื่น เมื่อถอนเงินจำนวนเล็กน้อย ของ หล่อน
ไต่แล้ว หล่อนก็รีบตรงไปยังสถานีรถไฟสาย
ไต่ทันที. ด้วย หล่อน หวังว่า จะ อาศัย

โดยสาร ตรงไปยัง จังหวัดราชบุรี ซึ่ง

คาดว่ายังจะมีญาติสนิทของหล่อน อยู่ ที่ นั้น
เพราะก่อนเวลามารดาของหล่อนจะถึงแก่กรรม
ได้บอกเล่าให้ทราบไว้ ยังมีอาอยู่อีกคนหนึ่ง
ตั้งร้าน ขาย ของ อยู่ จังหวัดราชบุรี ฉะนั้น
หล่อนจึงลงลงเสีย โชคเพื่อออกติดตามค้นหากัน
ครั้นหล่อนตกใจลงไปก็เกิดขาดแล้ว จึงมุ่ง
ตรงไปยังสถานีรถไฟสายไต่ถึง ความ ประสงค์
เมื่อหล่อนได้จากการรถไฟฯครั้งที่ ๒ ตามระเบียบ
แล้ว หล่อนก็ย่างเท้าขึ้นรถและนั่งคอยเวลา
รถขบวนนี้จะเคลื่อน หล่อนวางอารมณ์เรื่อย ๆ
พยายาม มิให้ เจตสิก รำลึก ถึง เหตุการณ์ อัน
ล่วงแล้วไป ๆ ทั้งสิ้น หล่อนพยายาม —
พยายาม จะ ลืม เสีย ให้ พ้น จาก ความ นี้อริ
ของหล่อน.

คุณ ประสิทธิ์ อุดมทรัพย์ จะ ทราบดี โดย
ทางไต่ที่ไม่ปรากฏ — ปรากฏแต่ว่าในขณะนั้น
เขไต่ รีบซื้อตั๋วรถไฟขึ้นที่ ๓ ซึ่งไปในขบวน
เกี่ยวกับสถานีรถไฟของเขอ ๆ ทำทางเขา
กระหึกระหือด้วยความรีบร้อน. ดูเหมือน
ว่าเงินก็มิได้ ทันจะหยิบมามากมายนัก มีแต่
เพียงเป็นค่ารถขึ้นที่ ๓ เหลืออีกเล็กน้อย ติด
กระเป๋าย้อย เขาเที่ยวเดินค้น — ค้นหาหล่อน
ทั้งหนึ่งเขาค้นหาของที่ทำตกหาย สอดสาย
สายคาดรถดูจนทั่วถึง อา — เขาก็เห็นแล้ว

พ.ศ. ๒๔

บุญแจเป็นเหตุ

— เห็นหล่อนนั่งในรถชนที่ ๒ เขาปลื้ม—ปลื้ม
 ปานใดแก้วนมีค่าคนมา ท่านทั้งหลายหาก
 ได้ประจันหน้ากับเขาแล้วจะรู้สึกขบขันในท่วง
 ทักษิณยานอย่างยิ่ง ทันใดนั้นเสียงระฆัง
 กังวาลขึ้นเป็นครั้งสุด เป็นสัญญาณบอกให้
 รถขบวนนั้นเคลื่อนออกไป หวกรถก็ปรากฏ
 เสียงดังขึ้น. รถค่อย ๆ เคลื่อนช้า ๆ แล้วเพิ่ม
 ความเร็วขึ้นเป็นลำดับ จนออกมาจนคามช่อง
 นำทาง เห็นทิวไม้ ที่อยู่ทาง ๆ ไนน์ กำลังวิ่ง
 แข่งขนานไปกับรถ เขารู้สึกกระวนกระวาย
 ใจเป็นอันหนัก และไม่ปรารถนาจะชมภูมิภาพ
 ใด ๆ ทั้งหมก นอกจากเขาจะสงสัยสายตาอัน
 ละเลื่อยไยยิ่งทุกทีหมก. คือหล่อนผู้ซึ่งนั่ง
 อยู่ในรถคันหน้าติดคันที่คู่คุณประสิทธิ์นั้นไปคัน
 หนึ่ง เขาเผ่าเซมมัยสอศตาท้องรับอยู่ที่หล่อน
 แทบทุกอิริยาบถที่เคลื่อนไหว เหมือนดังว่า
 เขาจะต้องถูกเป็น คน จก รายงาน อาการ ของ
 หล่อน โดยละเอียด เป็นแน่แท้
 “แม่เฉลิมศรี เจ้า” เสียงคุณประสิทธิ์
 กล่าวเมื่อเห็นเขาไปยืนอยู่ที่ประตูรถคันที่หล่อน
 นั่ง “ไปรพฟังคำพของฉินบ้าง เพราะ
 ฉินรู้สึกเสียใจอย่างยิ่งที่เธอจากมาเสีย ถ้อย
 คำต่าง ๆ ที่ฉินได้กล่าวในเวลา นั้นขอ อย่า ดื้อ
 เป็นอารมณ์เลย เพราะฉินกำลังหัวเสียจริง ๆ

ฉินฟังจะรู้สึก—รู้สึกว่าคุณกล่าวคำรุนแรงแล้ว
 หวับเขงเกินไปสู่ที่น้อย ยก โทษให้ฉินเกิดขึ้น
 จ๊ะ ไงล่ะจ๊ะ บอกฉินเถอะว่าไยยกโทษให้
 แล้ว” เขาถอนสรวลภาพแก่หล่อน แต่เฉลิมศรี
 มีปากกล่าวว่ากระไร หล่อนคงนั่งอยู่โดยคุณฉิน
 ภาพ ปล่อยสายตาที่คู่ของหล่อนพุ่งออกไป
 ทางหน้าต่างรถ คุณประสิทธิ์ก็เขยื้อนเผ่าวิง
 วอน—วอนแล้ววอนอีก โดยหวังให้หล่อนอภัย
 โทษให้แก่ตน
 อันอุปนิสัยสยหึงตามธรรมเนียมคน
 ใจอ่อน เมื่อเห็นชายที่ตนยอมบูชาแล้ว มา
 เผ่าวิงวอนสรวลภาพ โทษโดย ฉะเถาะ หน้า เช่น
 นกคอสสรวไม่ไ้ ภายใใจหล่อนคิดไคว
 จะกล่าวว่าหล่อนให้อภัยแล้ว ไม่ถือโกรธ
 แล้ว แต่หากเธอทวนมาคิดถึงความไม่สรวภาพ
 ฉินมาแล้วทำให้หล่อนซังค—ไม่ กล้ากล่าวไ้
 จึงยังคงนั่งเสีย หล่อนปล่อยให้ความมจน
 เขาคอรับว่า ทำให้ฝ่ายชายต้องเผ่าสรววอน
 ออกด้วยคำพคณอ่อนหวานค่อไป ในทันใด
 นั้นตัวรถไฟชนที่ ๓ ของคุณประสิทธิ์—ตกลง
 ยิงพนรถ ในขณะที่เขาถ่วงเผ่าเช็ดหน้าออก
 ชัยเหงื่อ ซึ่งเจ้าของไม่ทันรู้ สักคัว หล่อน
 เห็นแล้ว ความคึกคักอันแยบคายเกิดขึ้นใหม่
 ทำให้หล่อนเห็นอุบายอันงาม ที่ จะ คัด สันคาน

ศุข ทิมศิลป์

สิงห์

หรือแก่แก่นให้สมกับที่หล่อนได้ รับ ความ ชัย
 อายมาแล้วนั้น หล่อนจึงหยิบผ้าเช็ดหน้าของ
 หล่อนขึ้นมาครีมีเล่น แล้วเกล้งทำหล่นลงไป
 กระจาปะยัคตัวของคุณประสิทธิ์พอดี หล่อนจึง
 ก้มลงหยิบพร้อมกับเก็บตัวนั้นมาด้วย หล่อน
 ซ่อนเอาไว้เสียใน กระเป๋า เดินทาง ของ หล่อน
 พร้อมกับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น และปล่อยให้
 คุณประสิทธิ์ ใช้ ถ้อย คำ อ่อน หวาน อ่อน วอน
 ต่าง ๆ นา ๆ สุดแต่เธอจะสรรมากล่าว ทุก ๆ
 ประโยคหล่อนฟัง แล้วรู้สึก ขี้ใจ และ สงสาร
 เปนอย่างยิ่ง สักครู่นายตรวจเดินเข้ามาตรวจ
 ตัว หล่อนก็สั่งทวนของหล่อนให้ตรวจตาม
 ระเบียบ ครั้นแล้วเขาหันมาทางคุณประสิทธิ์
 ย้ำ คุณประสิทธิ์ค้นหาตัวในกระเป๋า ทุก ๆ
 กระเป๋าก็มิได้พบ ยิ่งทำให้หน้าซีด-ซีด
 ลง ๆ แต่เขาได้ค้นพบถุงเงินที่ขี้ต๊อดกว่าหอย
 นั้นได้ ในกระเป๋าเสื้อ ซีนในยัง ทำให้ขี้ต๊อด
 แต่มีอาจะกระ โทกกระตากอย่างไร ค้นหา
 ตัวต่อไปก็ไม่พบ ในที่สุดจึงกล่าวแก่คน
 ตรวจตัวว่า

“ฉันคิดว่าฉันที่ ๓ แล้ว ไม่ทราบว่าจะหาย
 ไปไหน ”

“อ้าว, แล้วทำไมเข้ามาข่มขามในรถ
 ชั้นที่ ๓ นี่ยะเล่า ” คนตรวจตัวกล่าว “ ไม่

ควรจะเข้ามาทำความรำคาญในนี้เลย ตัว
 ก็ไม่มีให้ตรวจคุณจะต้องถูกปรับ ”

“ถูกปรับ ” คุณประสิทธิ์ทวนคำ “ ฉัน
 ช้อแล้ว แต่หาเสียไม่ทราบจะตกที่ไหน ”

“นั่นนาสิ จึงต้องถูกปรับ ” คนตรวจ
 ตัวกล่าวอย่างยิ้ม ๆ

ขณะนั้น เอลิมศิริ หล่อนขม่นอย ยมใหญ่
 พลางหันหน้าไปทางหน้าต่างารรถ และนึก
 สมน้ำหน้า, สะใจละ, ที่แล้วจะได้รู้
 สำนึกเสียบ้าง

คุณประสิทธิ์วิค-วิคที่จะต้อง ถูก ปรับ
 เพราะเงินที่มียู่งักไม่มีพอ ทำให้รู้สึกอาย
 จนหน้าแดง พลางแข็งใจส่งนามบัตรให้แก่
 นายตรวจ “ นี่ละ, นามบัตรของฉัน เอะ
 ฉันจะยอมให้ปรับตามระเบียบ ทำบิลไปเก็บ
 ที่ทางก็แล้วกัน ”

คนตรวจตัวมองหน้ารับนามบัตร แล้ว
 ก็เดินออกจากรถคันนั้นไป

“หายไปได้, ชอบคุณจริง ” คุณประสิทธิ์
 ย่นพึมพำแก่ตนเอง แล้วก็หันไปอ่อนนอบขอ
 โทษหล่อนต่อไป

คราวนี้บาง ที่เอลิมศิริ จะ สุกกลืน ความ
 สงสารไว้ ได้ จึงหันมากล่าวว่า “ คุณ
 ต้องหาบุญแก้ให้ ได้เสียก่อน ก็ฉันจึงจะ

พ.ศ. ๒๔

บุญแจเป็นเหตุ

ยอมกลับและให้อภัยคุณ”

เลียบฉวยแสงความรักให้หล่อนทราบเสียใน

“ไม่หายหรือจ้ะ” “ฉันค้นพบแล้ว” ขณะนั้นที่เขียว เหลืองศรี เวช มีได้ประจักษ์
เขารับคอยหล่อนพลางควักกระเป๋าทบิยออกมา อย่างไกลย นิ่ง—และยิ้มอย่างหวาน ทำให้
ให้ “มันอยู่ในกระเป๋าสื่อของฉันทเอง ปลาทู คุณประสิทธิ์ปลั้ม—ปลั้มอย่างมีรู้จักปลั้มเลาเงิน
จริง ฟังพอมือกัน แต่อย่าคิดว่าละหายจริง คราวที่ก้าววันตาย

ที่เขียวแหละ”

ในที่สุดเขาทั้งสองนเลาถือ โอภาสการดิน

“ตัวอยู่ๆ” “ก็ฉันเก็บไว้เองแหละ” ทางนั้นตรงไปยั้งหัวหิน เพอชมทะเล และ
หล่อนกล่าว พลางหยิบออกส่งให้ พลาง รับอากาศอันบริสุทธิ์ด้วยความเต็มใจ และ
ความสัมพันธ์อันร้าวฉานแล้ว—ก็เชมกันสนิษ รื่นเริงที่ลึก เหลืองศรี ยังได้ยักคำพูดประ โยก
คุรุเกิมา หนึ่งอันทำให้หล่อนปลาบปลื้มเป็นอย่างยิ่ง คือ

ในโอภาสอันที่คนประสิทธิ์ ออกมทรวัย ฉันทจะรักเธอจนวันตายนะจ๊ะ

๑๕๔. เมื่อท่านประสพทุกข้ออย่างมหันต์ กุฎกรรมดาสจะบังคับท่าน ให้สำใจไป
ในสิ่งที่ไม่สมควร ความทนงอย่ามีในใจของท่านทุกเมื่อ.

ของ น. ล. พิชยญาติ

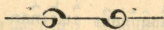
สะคอนพูดเรีงรมนัน

เรื่อง **วงค์เดียวจบ**

ว อ เต อ ร ์ ลู

ของ เซอร์. อาร์เธอร์. โคนันดอยล์.

ป. ส. อรรถยุกติ แปล.

ฉก. ในห้องของบ้านนัยหลังหนึ่งในตำบลลูวิซ. อาหารกำลังตั้งอยู่บนเตาไฟ
ข้างฝาเหนือเตาไฟมีรูปเขียนอย่างหายา ๆ ของนายทหารผู้หนึ่งสวมเสื้ออินท้าวหนึ่งหมัด
แดง ซึ่งคัทออกมาจากหนังสือพิมพ์มาใส่กรอบไว้. ฝาอีกด้านหนึ่งติดกรอบรูปเหรียญตรา
ต่าง ๆ ขณะนี้ไฟในเตากำลังคุ กลางห้องมีโต๊ะกลมตัวหนึ่ง และมีโต๊ะเขียนหนังสือเล็ก ๆ
ตัวหนึ่งตั้งอยู่ริมหน้าต่าง พร้อมกับเก้าอี้หวาย และโซฟาหวาย. หอม, ฯลฯ.

ขณะนี้เป็นเวลาเย็นมีเดือนาน พ. ศ. ๒๔๖๔

[เปิดฉก. จะเห็นมีห้องว่าง ลักครู่หนึ่ง. นางสาว นอราซ. บิวสเตอร์ เคือง
แต่งกายและท่าทางขอกว่าเป็นหญิงชาวชนบท. ได้เข้าประตูเดินเข้ามา มีมือถือผ้าเล็ก ๆ
ติดมากับเสื้ออาหารกระเลาะระล่าในเวลาที่จะเข้ามา. แล้วหล่อนได้เข้าประตู
เดินมาเอาที่ผ่านวาร์บนหลังตู้. พลาดตกหมวก และเสื้อนอกออกไปไว้ในตู้เสื้อผ้า,

เปลี่ยนเอาเสื้อทาบอกสำหรับทำครัวมาสวมแทน]

นอราซี เอ๊ะ ! นี่มันรูปลุงเครโกรี (พลาย
 ชัมมอไป ที่รูปซึ่งติดอยู่ เหนือเตาไฟ
 นั้น) ทำไมจึงมาติดไว้ ที่ตรงเตา
 ไฟเล่า ช่วงเหมือนกับรูปของ
 เราที่ติดไว้ ที่บ้าน, เออจริงเช่นนั้น
 ก็รูปเหรียญตราของแก่อนั้นแหละ
 แล้วซิเอ้า ! แปลกไหมล่ะ ที่เรามา
 อยู่บ้าน อันมีเจ้าของ เหมือน กับที่
 บ้านเดิมทุก ๆ อย่าง, แล้วทำไม
 ถึงมีการที่จะต้องถูกแต่งงาน ฉะนั้น
 ถึงจะยอมเสียใจ ว่าลุง แด่คง จะ ยังไม่มา,
 พวกนั้นพูดกันว่า แก่ไม่เคยมา
 ก่อน ๓๐ นาฬิกาเลย. ก็มากที่
 แก่ได้ไป คืนผ่านานได้ ติดไฟไว้ก่อนที่จะไป
 หล่อนดูเหมือนจะได้ วิวัก ๆ ของ
 พวกพ่อพวกพี่ไว้, เช่นนั้น โอ ! คุณ
 ลุงมีเมียอันน่าสงสาร, ช่างไว้ ผู้
 ประนียตเสียทีเดียวนะ ก็แล้ว !
 หลานเอง จะ เป็นผู้ ประนียต คุณลุง
 ขอให้หลานทราบหน่อยเถอะว่าพอ
 คุณลุงมาจะต้องประสงคสิ่งไรบ้าง,
 จะเต็มไว้ ให้พร้อมที่เดียว, คุณ
 ลุงคง จะ ไม่สงสัยใน การที่ได้เห็น
 หลาน. โดยเหตุที่คุณลุงคงจะได้

รับทราบหมายของคุณแม่บอกข้าว่า
 หลานกำลังมาแล้ว, แต่คุณลุงคง
 จะ ไม่นึก บอกว่า หลานได้ มา ดังนี้
 อย่าง รวดเร็ว (แล้ว หล่อน
 เดินไปยืน ที่โต๊ะกลม กลาง ห้อง)
 ฉนั้นปลากระฉิบอะไรนะ จึงทำให้หมอง
 เห็นน้ำมันนั้นมันสิ้นเงินแก, (พลาย
 มองไปดูแก้วนมซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ)
 เอ๊ะ ! นั่นเอะไรกันจึงสกปรกอย่าง
 นั้น ก็แล้วที่ผญูเรียมเนยติดมาด้วย,
 (หยิบเอาเนย แก้ว ออกทิ้ง แล้วเอา
 เนยที่เอามาใส่แทน). นั่นแหละ
 เหมาะกับหมู่กระษัตริย์นัก. คราวนี้
 เราจะเตรียมน้ำชาไว้ให้คุณลุง ๆ
 ผู้น่าสงสาร. โอ ! นี่ (พลาย
 เหลือบขึ้นดูรูปข้างฝา). พวก
 ข้าก็ถือน้ำหาญอย่างน่าสพึงกลัว
 คงต้องการผญูกับคุณลุงเช่นเดียวกับ
 กัน. คุณลุงก็ต้องสามารถเข้าผญู
 กับสัตว์อย่างสามาร. ส่วนหลาน
 หวังว่าหลาน ก็คงสามารถกระทำ
 ให้คุณลุงมีความสุข. (ได้มีเสียง
 เคาะ ที่ประตู ด้าน หลัง) เอ๊ะ !
 เสียงเคาะประตู ปลากระฉิบใครนะ !

(เสียงเคาะอีก). ไม่ได้, ต้องไป
ดูใครแน่. (พลางเดินไปเปิด
ประตู).

เชอร์ยีนท์ แมคโคเนลต์ เข้ามา.
เชอร์ยีนท์ (โค้งตัวคำนับ). ขอรักโทษ.
คอร์ปรัล เคอร์ โกรวี ขริวสเซอร์อยู่
ที่นั่นใช่ไหม?

นอราซ (แสดงอาการตื่น). เจ้าคะ.
เชอร์ยีนท์ คนเดียวกับที่เป็นทหาร ชาวสกอต
หรือ?
นอราซ เจ้าคะ.

เชอร์ยีนท์ และให้ร่วมทัพไปรบยังวอลเตอร์
ด้วยหรือ?

นอราซ ถูกแล้ว; นั่นแหละเจ้าคะ
เชอร์ยีนท์ ฉันอยากจะ สนทนากับ ท่านสัก
หน่อยได้ไหมหล่อน?

นอราซ ท่านยังไม่กลัวยามเลยคะ.
เชอร์ยีนท์ เอ้า, ถ้าเช่นนั้นฉันจะกลัวยามพอกับ
ท่านทีหลัง เพราะฉันจะต้องไป
ที่ทางใต้ โนน หน่อย. อ้อ รว สัก

นาฬิกาหรือสองชั่วโมง นาฬิกาฉันจะ
มาใหม่,

นอราซ เชิญเถิดคะ (เชอร์ยีนท์ออกไป)
ใครหนอที่บอก กับเราว่าจะกลัวยาม

หาคุณลุงอีก? (จำพ้องอย่างสน
เทห์ ทันใดนั้นเชอร์ยีนท์กลับเข้า
มาอาบยีนฟิงไว้ข้างตัว ซึ่งอยู่ข้าง ๆ
ประตูนั้น)

เชอร์ยีนท์ ฉันชื่อ แมคโคเนลต์—เชอร์ยีนท์แมค
โคเนลต์ ประจำกองทหารปืนใหญ่

แต่ขอ หล่อน ใจได้ให้ อภัย ต่อคำ
ขู่กลั่นดานของฉันทด้วย ที่มายังคำ
ซึ่งได้กล่าวไปถึงการทหาร เพราะ

คุณลุงของหล่อนมิเคยคิดในทาง
นั้น ฉันทพึงจะรู้สึกเกี่ยวตนเองว่าได้
กล่าวล่วงเกินไป

นอราซ อ้อ! คิดนั้นก็พึงจะมาเหมือน กัน
แหละคะ, ทางบ้านก็ฉันได้ทราบ
ว่า คนไข้ ไม่สู้เข้าใจใส่ต่อคุณลุง
นัก. กระนั้นแหละคุณพ่อของ
ฉันท จึงได้สั่ง ฉันท ให้ มา ปรนนิบัติ
ท่านตามแต่จะพึงทำได้.

เชอร์ยีนท์ อ้อ! ถ้าเช่นนั้นคุณลุงของหล่อน.
คงจะคอยมีความสุขชื่นละ

นอราซ (กำลังสรวนแค้นๆ ชื่นน้ำชาลงใน
กา) สองกาแรกนี้สำหรับ คนลุง
อีกกาหนึ่งสำหรับไว้ แหม! พวก
เรานี้ออกจะยกย่องคุณเคอร์ โกรวี เสีย

พ.ศ. ๒๔

ละคอนพูดเรื่องมณ

ใหญ่แล้ว (พลางยกกาศขึ้น
ตั้งไฟ). จริงไหมคุณ ?

เชรียนต์ อ้าย ! ท่านเป็นบรุษที่น่าสรรเสริญ
มาก. จนกระทั่งเกี่ยวกันไม่นาน

(นักซึ่งอาจกล่าวได้ว่าพวกท่านได้
สู้รบกันนะ ไปเถินไปนแปรค

นอราช อ้าว ! ภูเขา. นั้น รูปเทวัญ
คราของท่านดึกอยู่นั้นอย่างใดละ.

เชรียนต์ (มองตาม) แล้วอะไรอีก ที่อยู่
ข้างกันนั้นนะ.

นอราช (ได้เขย่ง และ สระเจือ คอ ชนค)
อ้อ ! มันเป็นคำอธิบายด้วยเรื่อง

คุณลุงทั้งหมด (พลางปลดเคารูป
ลงมา)

เชรียนต์ แหม ! กระดากออกจะเก่ามาก ตั้ง
แต่เดือน สิงหาคม ค. ศ. ๑๘๓๕

(พ. ศ. ๒๔๕๘) ได้เขียนบอกไว้
ด้วยหมึกสีเหลืองที่ตรงมุม

นอราช (หยิบเคารูปเทวัญครามาดู) รูป
นี้เล็กไปหน่อย.

เชรียนต์ (หยิบเอามาวางบนโต๊ะ) ฉะนั้น
อ่านให้หล่อนฟัง.

นอราช (ขอบพระคุณ, กระ
เชรียนต์ (ปลดขอคอเสื้อออกให้หลวม) จำ

นำไว้ว่า. “หนังสือสำคัญแห่ง
ความกล้าหาญ” ต่อไป. “ในวัน

อังคารได้ ทำพิธีแสดงความ บินค
รางวัลเทวัญแห่งความ กล้าหาญ

แต่ คอรั โปริล เกรโกรี บวิสละ-
เคอร์ ณะที่กองทหารท่านที่ ๑ คือ

นำพระพิศมัย ของเจ้าเวียนต์—”

นอราช (เก็บไปขึ้น อยู่ข้างขวา ของเชร-
ียนต์). นั้น หมายถึง คุณลุง.

นั่น ! นั่น คือคุณลุง ! !

เชรียนต์ ในการ ที่ คอรั โปริล บวิสละเคอร์.
ได้ยอมสละ เลือดเนื้อเข้าร่วม การ

ยุทธ ครั้งใหญ่ เมื่อเร็ว ๆ นี้ทำให้
ระลึกไว้เสมอว่านั่นนั้นคือวันที่ ๑๘

มิถุนายน สหายุคกล้าหาญ ทั้งส
แห่งกองทหาร ท่านที่ ๑ และคณะ

โกลสตีมิ ได้ยึดที่มั่น อยู่ในโรง
นาแห่งชีวิตมานานที่. ทางบ้านขวา

ของถาณที่พ้องกฤษ. ในเวลาอัน
นำ หวากเสียแล้ว แห่ง การ ครั้ง นั้น.

ทหารพวกนี้ รู้ สึกคิดว่า อำนาจของ
พวกตนยังน้อยมาก คอรั โปริล บวิ

สละเคอร์ ได้รับ เล็ดละกไปยิง กอง
ทัพใหญ่ และ ขนเอากระสุนดินดำ

ไปช่วยอย่างรีบร้อน โดย คอรั
ไอร์แลนด์ได้คุม รบรบททุก อาวุธยุท-
ภัณฑ์ เป็น จำนวน ๒ คัน กลับไป.
จากค่ายลนาสลุ และเขาได้ฝ่า
กระสุนปืนใหญ่ของฝรั่งเศสที่ยิงมา
เผาผลาญบริเวณทุ่งนาตอนนั้น จน
ไม่สามารถจะ นำรถซึ่งบรรจุปืนขึ้น
อยู่เต็มผ่านไปได้. ในที่สุดรถ
กระสุนคันนำได้ระเบิดขึ้น. ทหาร
ที่ขี้นั้นได้สิ้น ชีวิตลง อย่าง น่า
อนาถพร้อมด้วย เพื่อนคนอื่นที่รวม
รถอยู่ด้วย. ฝ่าย คอรั ไอร์แลนด์ ยวี
สเตอร์ ได้เห็นเหตุการณ์อัน น่า
สยดสยอง เช่นนั้น จึง ซักม้ากลับ
มา ได้คนขี่รถลง. และคนขึ้นไป
แทน พยายาม ขี่รถฝ่า อัน ตราย
อย่างนำหวาดเสียวไปได้. นำ
ผลมา ส่งให้ แก่ บรรดา เพื่อน ร่วม
สนามรบทั้งหลาย. ขอท่าน ยวี
สเตอร์ ผู้กล้าหาญจงอยุ่ยืนนาน
นอราห์ แน่นอน, ลุง ยวีว สเตอร์ ผู้กล้า
หาญ !
เชอร์บันท์ จง ครอง ชีวิต อยู่ต่อไปพร้อมด้วย นอราห์
คราวซึ่งเป็นเครื่อง หมายถึงความ

กล้าหาญ และจงดำรงอยู่เช่นนั้น
ตลอดไป เหนือ อยู่ใน ท่ามกลาง หมู่
มิตรทั้งหลายเป็นสักขีพยานให้เห็น
ว่าเชอร์บันท์ ได้ดำรงราชอาณาจักไว้
(พลางวางกระตากล). ก็มาก
สมควร ที่ เรา จะต้อง ยกย่อง สรร-
เสริญในคุณความสามารถของท่าน
(แล้วส่งคืน นอราห์ เอาไป ตีควไว้
อย่างเต็ม).
นอราห์ และเราควรเคารพค้ำยกย่องเกียรติ
คุณของท่านในกรวยนี้ด้วย,
เชอร์บันท์ ก็แล้วหล่อน, ฉันเห็นจะต้องไป
โน้มน้าวก่อน หรือจะ (พลาง
หยิบขึ้นมา ถือไว้) คอยพบท่าน
ลงเสียก่อนทีเดียว (เดินไปยืนไว้
รอบประตู)
นอราห์ (เดินตามไป) ตีฉันไม่ทราบ
ว่าท่านจะไปในานเท่าไร.
เชอร์บันท์ งั้นก็แล้ว. ท่านคงจะกลับมาก่อน
ที่ฉันจะกลับมาก่อนหนึ่ง. ลาที่
นะหล่อน. ขอจงไว้ด้วยความนับ
ถือด้วย (แล้วเดินออกประตูไป).
(มองตามอย่างเชื่องช้า) เขาไม่
ใช่เป็นคนสวดยกหรือฉัน, เรายัง

ไม่เคยเห็น ขุนในคำบลเลย คันทิ
ข้าเช่นนี้เลย และเขามีนิสสัยอย่าง
ไรหนอ ! จึงได้มีกะใจ อ่านประวัติ
ของ คุณลุงให้เราฟัง (พลาง
เดินมาที่เดิม). อาทกล่าวได้เต็ม
ที่ว่า คุณลุงเป็นผู้ชนะการยุทธครั้ง
ใหญ่ ก็แล้วคราวนี้เราควรเตรียม
น้ำชาไว้ (ยกกาท้ม ขึ้น คังไฟ)
แล้วสิน —

คอร์โปรวัล (ยังไม่เข้ามาร้องเรียกอยู่ข้าง
นอก) มาริ ! มาริ ! คันทิ
อาหาร เสริหรือยัง,

นอราซ (กักเสียง คอบ) กรณาคืบ
เจ้าคะ !

[คอร์โปรวัล เกรโกริ บวิสเคอร์
ค่อย ๆ เดินเข้ามา มีรูปร่างผอม
หลังโกง น้อย ๆ, กายลั่นงก ๆ
เงิน ๆ น้อย ๆ เพราะความชรา,
ผมหงอกขาว หน้าเหี่ยวย่น, ได้
เดินเรื่อยมากลางห้อง. ขณะนั้น

นอราซได้เดินมาเอามือ พุง ร้าง
ด้วยอาการ ประหม่าและตกใจเมื่อ
เห็น ตอนแรก. และได้เหลือบ ขึ้น
ไปตรึงเพื่อเทียบเคียงกูกัททินัง]

คอร์โปรวัล (พูดเสียง ลั่น ๆ) ฉันต้องการ
ของว่าง, พุทโซ ! ไม่มีอะไร
กินเลยหรือนี่,

นอราซ (ยื่นเกาะโต๊ะ) ไม่รู้ จักหลาน
หรือคะคุณลุง ? หลานชื่อ นอราซ
บวิสเคอร์. มา จาก คำบล
เอสเสค.

คอร์โปรวัล หยิบเหล้ารัม, และกัทซึปมาด้วย,
เฮ้า ! นี่เอา จานลอง ด้วยชามทำ
ไมกั้น. เฮะ ! (จ้องกัทหน้า) เมื่อ
ก็เจ้าพูดว่าอะไร. เจ้าชื่ออะไรนะ,
นางหนูน้อย ? (พลางนั่งลง)

นอราซ (มายืนอยู่ก่อนข้างซ้าย). นอราซ
บวิสเคอร์ ค่ะ.

คอร์โปรวัล เจ้าพูดดัง ๆ ใดนั่น, นังหนู. ข้า
ฟังกเสียง ของเจ้ามันอื้อ ๆ ไม่ได้
ศัพท์ เหมือน คน ทั้ง หลายเขาพูด
กันเลย,

นอราซ (พูดกึ่งซ้า ๆ). คันทิ — ซือ —
นอราซ — บวิ — ส — เทอร์ —

คะ คุณลุง, คันทิเป็น (พลาง
หยิบจานหมุมาวง) หลานสาว
ของ คุณลุง ใจละคะ ได้ มา จาก
คำบลเอสเสคเพื่ออยู่ปรนนิบัติคุณลุง

ป.ส. อรรถยุกติ

สิงห์

คอร์ โปริล (ยิ้มน้อย ๆ) เจ้าหรือคือนรราช ?

อ้อ ! อ้อ !! ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็

เป็นลูกยารักน้องชายข้าระชี ?

นรราช (ไม่แต่เท่านั้นคุณลุง) คุณพ่อของ

หลาน ยังเป็นลูก ของคุณปู่ ยอรัช

ด้วย (พลางรินน้ำชาใส่ถ้วย).

คอร์ โปริล ลงไม่พวย พวย ของเจ้า นาน ที่เคย

ตั้งแต่พ่อของเจ้ายิ่งเล็ก ๆ แล้วไม่

เห็นส่งข่าวคราวถึงลุงเลย. ผู้ของ

เจ้าได้ตายมา ๒๐ กว่าปี มาแล้ว,

อ้อ ! นี่เขาได้ส่งเจ้ามา อยู่กับลุง

หรือ ?

นรราช เจ้าคะ. หลานได้เอาเนยกับไข่

ไก่มาให้คุณลุงด้วย. คุณแม่สั่ง

มาว่า ขอนี้ให้หลานให้ แก่คุณลุง

เพื่อความรักและนบิตของ คุณแม่

คอร์ โปริล (ยังคง กินอาหาร อยู่) แม่ !

หนทางจากโน้น มัน มันก็ไกล

อยู่ นี่มันต้องออกจากบ้านตั้งแต่วาน

นี้หรือ.

นรราช อะไรระคะ คุณลุง ?

คอร์ โปริล เจ้ามาโดยรถม้าแม่หรือ

นรราช อ้อ ! หลาน มารถไฟเที่ยว เมื่อเช้า

นี้เองคะ (เสวยไปนานต่างมี

ได้บริปากพูดเลย)

คอร์ โปริล นั่นหรือ แม่ฉัน ก็เร็วพอใช้ ชินะ

(พลางนั่งอีก ออกและพยายามผาย

ปอก อีกให้) ได้ กินอะไรเลย

เช่นนั้นแล้ว ลุงก็คอยมีกำลังขึ้น

นรราช จริงซี ! หลานเห็นคุณลุงค่อยกระ

ยลกระเปล้าขึ้น (พลางเอจาน

อาหาร ไปเก็บ และ เช็ด โต๊ะ ให้

สะอาด)

คอร์ โปริล อาหารมันก็เหมือนกับ ถ่านที่ติดไฟ

เหมือนกัน. ตกเวลาอนอาหารที่

กิน ๆ เข้าไปจนอึดมันก็ถูกไฟเผา

เผาอยู่หลายไปหมด.

นรราช คุณลุงมีอายุนมาก และขอให้

ยังยืนอยู่เช่นนี้เรื่อยไปเถิด,

คอร์ โปริล โอ ! ไม่ออกหน้าทอหลานเลย, นี่

ก็ ๕๐ กว่าแล้ว, ตั้งแต่เลิกรับแล้ว

หมกของลุงยังไม่เคยสัมผัสกับกลิ่น

กินนอีกเลย, เจ้าอ่านประวัตินั้น

แล้วหรือ ? (พลางชี้ให้ดูรูป)

นรราช อ่านแล้วคะ และ หลาน เชื่อว่า

นั่นแหละ จะเป็น เกียรติคุณอันควร

สรรเสริญสำหรับคุณลุงในอนาคต.

(ทันใดนั้น ประตู ได้ เปิด ออก

พ.ศ. ๒๔

ละคอนพูดเรีงมณีน

เชรียันท์ โผล่เข้ามา แล้ว กลับออก
ไปก็วกกลับมาเรียกเพื่อน.)

คอรี โปรวัล เอ็นนี่ใคร ?

นอราซ (มองตามออกไป) ทหาร คนนี้

เขาได้มา หา คุณลง ทนครั้งหนึ่ง.

แล้วเมื่อสักครู่เอง. คนหนึ่งสรวม

ยูนีฟอร่มน้ำเงินขลิบทอง

คอรี โปรวัล เอ๊ะ ! เขามีอะไรอะไรหรือ ? อย่า

ไปยื่นมือของเขาเลย ไซ. ถ้าเขา

กุก หรือว่า เขามีอะไรอะไร.

[นอราซ เดินไปที่ ประตู ซึ่ง เขก

แง้มอยู่ ครั้งหนึ่ง เชรียันท์ แม่ค

โคตันประจํากองทหารม้ามอดยอน

ยืนอยู่ ตรงซอติ ประตูได้ ทำความ

เคารพ]

เชรียันท์ โชคอันวยให้ ได้มาพบ หล่อนอีก

ฉันจะพบบัคุณลง ของหล่อนเคียว

นี้ได้ไหม ?

นอราซ เชิญซิคะ นั่นโคงคุณลง. ฉัน

คิดว่าท่านคง ยินดีที่ จะพบ บัคุณ

(หันมาทางลง) คุณลงขา. นี่

ในเลาะ คุณคนนี้ ต้องการ จะพบ

— บัคุณลง

เชรียันท์ เป็นพระคุณที่ได้พบท่าน. กระผม

ยินดีมากครับ ! (พลงเดินเข้า

มาเขยิบ พิงไว้ และ กระ ทำ ความ

เคารพ — นอราซ รู้สึกทนแถมกลัว

ระคนกัน พลงจึงคุยอย่างไม่กระ

พริบ).

คอรี โปรวัล (หรีตาคูเชรียันท์) เชิญนั่งซิ—

ท่าน —, นั่งลง ! (พลงสั้น

คิระ) ท่านกำลังหนุ่มแน่นสม

ลักษณะ เวลาที่ ท่าน มี กำลัง มาก

กว่าฉันตั้ง ๓ ต่อ ๓. ฉันมันแก่เสีย

แล้ว ผมเฝ้า หรือ ก็เปลี่ยน สีไป

หมด,

เชรียันท์ กระผมประจําการ มาได้ ๘ ปีแล้ว

ครับผม แม่คโคตันเป็น ข้อ ของ

กระผม, เชรียันท์แม่คโคตันประ

จํากองทหารม้าภาคใต้. กระผม

ได้ รับคำแนะนำจากท่าน ผู้บังคับ

กองว่า พวก กระผม ควรจะยกย่อง

สรรเสริญพระเดช พระคุณอย่างยิ่ง

สิ้น ในจังหวัดนี้ครับ.

คอรี โปรวัล (แล้วอำมือ ขยับกันและ ถูไปมา).

นั่นมันที่ท่านองเจ้าเวียททองคำรัส

ว่า. “ สนามยทชื่อย่อมเป็น ที่นิยม

ของท่าน ” แล้วทรง คำรัสอีกว่า

ป. ส. อรรถยุกติ

สิงห์

“และ ส่วนตัว ของฉัน ได้รับ คำ
สรรเสริญ ก็เพราะ สนาม ยุกต”
แล้วฉันก็กล่าวขานย้างว่า “คำ
แข่งคำนั้นแหละเป็นคำตอบอันดี.”
พระองค์ จึงทรงทำรัสในคำสัททาย
ว่า “ญาติ ที่แท้ ก็คือ หมู มิตร ผู้
ร่วมสนามยุกต.”

เชรียนต์ ครับ ถูก แล้ว ศิล ของ ท่าน อัน
แหละจะเป็นเครื่องปลุกใจทหารใน
ยุคหลังต่อมา. ด้วยประการฉะนี้
เป็นเกียรติยศยิ่ง ในการที่มิโอกาส
ได้เข้ามาหาท่าน จึงขออวยพรให้
ท่านมีอายุยืนนานดุจ กลิ้งยาเส้น
นั้นเถิดครับ.

คอร์ปอร์ลิด ชะ ! ชะ !! กลิ้งยาเส้นถ้าจะมี
อายุมากนะ เอ. ฉันนั้นฉันรู้ สักไม่
ใคร่สยายขดลวดท่าน ๆ พิกัด เห็น
จะต้องเข้าไปข้างใน (พลางส่าย
หน้า) เอาเถิด ท่าน คง จะ ได้
เห็นฉันอีกที่ กอง ทหาร ใน ระหว่าง
สอง — สามวันนั้นแหละ,

เชรียนต์ รีบทานโทษ, ได้แล้วออกเป็นกอง
หนุนแล้วไม่ใช่หรือ ?

คอร์ปอร์ลิด หึ !

เชรียนต์ ง่า — ได้ทำเวลานี้เป็นกองหนุน
หรือครับ ?

คอร์ปอร์ลิด โอ ! พ่อหลานชาย, พวกท่านยัง
คงรับราชการอยู่อย่างไร อ้ายฉัน
ก็ยังคง ค้างอยู่ เช่นเดียวกับ พวก
นายทหารทั้งหลายเหมือนกัน. ถึง
แม้เวลานี้ฉันจะแกล้งออกมาทำต้อถอย
ไม่ เพราะ ได้ ศึกษาศึกษาเลือกแล้ว
ให้ ท่านที่ผู้บัญชาการ ทพ ในกาล
ครั้งนั้น.

เชรียนต์ (กล่าวด้วยความอ่อนน้อม) รับประ
ทานได้เท่าประจำอยู่ใน กองทหาร
ประจำท่าน ใช่ไหมครับ ? (พลาง
ขำเลียงกวนอวราช, ต่างสยดากัน).
คอร์ปอร์ลิด ถูกแล้ว. ฉันเป็นนายทหารประจำ
ท่าน ๆ ที่ ๓

เชรียนต์ แม้ ! เป็น พระคุณมาก ถ้าได้ทำ
จะ กรุณาไปเยี่ยมที่ กรมทหารอีก
ขอท่าน ได้โปรดส่งยาเส้น ของ
กระผมบ้างซีครับ

คอร์ปอร์ลิด หึ !

เชรียนต์ ยลเส้น ครับ. ท่านสอง ก็ยัง ซึ
ครับ (พลาง ส่ง ของยาเส้นให้)

[คอร์ปอร์ลิดรับของมา. และพญา

ยามเอายาขี้ไก่ไล่กิ้ง ของ คนให้
เต็มแต่ผืนญี พลาคมื้อตกลยังพัน
หักออก เป็น ๒ ท่อน จึง กระทำ
ให้คอร์ โปรตุสีกเสียดายและเสีย
ใจหน้าตาได้ไหลออกมาพราก ๆ
คล้ายเท็ก ๆ

คอร์โปรตุส ใช้ ! ฉันท่า ก — — — กล้อง —
ยาของฉันท — — — ต — — — แตก
เสียแล้ว — — — แล้วกัน, กระ —
— — — กอง — — — กล้อง — — — ยา !

นอราซ (เวียงมาประคองและปล่อย) คุณ
ลุงชา, โถ, อย่าเสียดายเลยล่ะ
แล้วเราก็ออช่อใหม่ก็ได้

เชรียนท์ อย่าเสียใจเลยครั้น ถ้าได้เท่า
ไม้ รังเกียจ โปรตุสีก กล้อง ของผม
อันนี้ไว้เป็นที่ระลึกด้วยเถิด, แต่
ของผมก็ควรต้องเป็นไม้ ที่คายเป็น
อัมพัน

คอร์โปรตุส (หัวเราะออกได้ทันที) อูแม่เจ้า !
ช่างงามจริง ที่ ! ในกระถางฉันท
ยังไม่มีใครเคยใช้กลิ้งงามถึงเพียง
นี้เลย. (เชรียนท์ ขำเล็งขมกัย
นอราซ ๆ) ได้เหลือย ชมิ้อย คายม
รีย) ยะ ! ที่ตรงคากก็เป็นอัมพัน

เสียดาย (พลาถลงใส่ปากคาย)
ท่าน ช่าง ไป สรรมา จาก ไหน นะ,
หรวจริงขอขอบใจมาก,
เชรียนท์ (หันไปหยิบขานมาแล้วขึ้นขานตั้งท่า
จะลา) นั้นแหละ ครั้น ขอมอบให้
ไว้เป็นที่ระลึกของกระผม, เวลา
นี้ กระผมจะ ขอกราบลาไปยังค้ายล
ยัท, (หันไปขำเล็งคุณนอราซ
อีก.)

คอร์โปรตุส ขอจงได้รับ ความ ขอบใจ จาก ฉันท
อีกครึ่งหนึ่ง.

เชรียนท์ ขอรับกระผม (พลาถกระทำความ
เคารพลา. แล้วหันไปลาคุณนอราซ)
แม่ นอราซ จำ ! ฉันทจะต้อง ขอลา
เป็น ครั้ง ที่ สอง สำหรับ ใน วัน นี้.
และ ใน โอกาส ช่าง นำ หัวใจ คง
จะได้พบหล่อนอีก

นอราซ ขอใจเจ้าคะ ไม่เป็นที่รังเกียจ
ได้ สำหรับคุณ. (พลาถยอตัว
ลงรับคำนับ ส่วนลายตากงเหล้อย
จับใบหน้าของบุตรหนุ่มผู้ลา)

คอร์โปรตุส ขอท่านจงปลอดภัยเถิด. กล้องยา
อันนี้เป็นเครื่อง เหนี่ยวรั้ง ให้ ฉันท
นึกถึงท่านมิได้วัน. (เชรียนท์.

(เดินออกประตูหลังไป).

นอราห์ (ยังนั่งคุกเข่าเฝ้าอยู่ข้างคอร์ไป
วิล พลัง เขามือลูบตามแขนของ
คอร์ไปรล) คุณลุงขา. นั่นเขา
ไม่ใช่คนมีตระกูลและสวยงามอีก
หรือคะ? (แล้วลุกไปที่ประตู
มองตามหลังไป).

คอร์ไปรล (ขึ้น). ยังเด็กมากไม่สมกับหน้าที่
ถ้าเซวี บันทึบจะต้องการเป็นทหาร
ขึ้นใหญ่ ต้องให้โตกว่านี้อีกสัก
หน่อย ลุงไม่ทราบว่าวันนี้เป็นวัน
เคราะห์ร้ายอย่างไร แต่ว่าที่จริง
เขาคิดนะหลาน. เขาอดทำให้
กลองขาศั้นแกล้งทั้งอัน, กลอง
อย่างนั้นหายาก

นอราห์ (บ๊ักประตูแล้วกลับมานั่งคุกเข่า
ข้างคอร์ไปรล) คิดว่าเขาจะ
มีนิสัยเป็นคนกล้าหาญเหมือน
คุณลุงเมื่อครั้ง ๖๐ ปีล่วงมาแล้ว
(แล้วมองลอบออกไปทางหน้าต่าง). หลานเห็นว่าเขาเป็น
คนสุภาพอ่อนโยนมาก, เขาเรียก
หลานว่า “หล่อน” และ คุณลุง
ว่า “ไต้เท้า” เป็นคำที่ไพเราะ

และแนบเนียนก็ หลานไม่เคยเห็น
บุรุษที่ทรงคุณสมบัตีพร้อมเช่นนั้นใน
ค่ายลอสเสดคงมากระทั้งทีนเลย.

คอร์ไปรล (ควั่น). อะไรเป็นเหตุให้หลาน
กล่าวผ่นถึงเขาถึงเพียงนั้น. พอดี
เถะ; นั่นนะช่วยเลือนเกาธองไป
ที่ห้องในหน่อย,

[เวลานี้สมมติว่าเป็นเวลากลางคืน
ประมาณ ๒ ยามเศษ คอร์ไปรล
ได้เข้าห้องนอนแล้ว. แต่ นอราห์
ยังหาได้นอนไม่คงนั่งถึกลูกไม้จน
อยู่]

นอราห์ โธนี่จะให้ นอน อย่างไร หลับ กัน.
ฉันแต่ทนนอนก็ไม่ว่างจะนอนที่ไหน,
ข้างในห้องหรือที่อื่นยังก็ตาย
ข้างนอกหรืออีกก็เขาเถะ มีอยู่
ห้องเดียวเท่านั้น รวมหมด. ครีว
เอะ, ห้องรับประทาน อาหารเอะ,
ห้องหนังสือเอะ, ห้องรับแขกเอะ,
ห้องนั่งเล่นเอะ ฯลฯ โอ๊ย ใจผาด
โหล่งใจ อยู่ห้องเดียวอย่างนั้นเห็น
จะอก — [ขณะนั้นเซวีบันทึบแมก
โคนน์ บ๊ักประตูไล่เข้ามาอย่างไม่
รู้ตัว.]

พ.ศ. ๒๔๗

ละครตอนพฤกษารัตน์

เชรียนท์ (ตกตลิ่งเห็น นอราช ยังไม่นอน)
ขอโทษ หล่อน ยังไม่นอน อีก หรือ
ก็มากแล้ว ฉันคุมทหารผ่านมา
ทางนี้ เห็นมีแสงไฟ เลยถือโอกาส
แวะเข้ามา. (นอราชตกตลิ่ง
ลุกขึ้นยืน)

เพื่อนทหารคน ๑ (โผล่เข้ามา). นายกรัษ.
จะให้ผมตั้งรออยู่ ท่านหรือจะให้ต่อ
ไปอีก

เชรียนท์ (หัน ไปโยกมือ ได้) เกียว !
รอเกียว ! สมิท

นอราช (คงตลิ่ง เชรียนท์เดินเข้าไปหา)
คุณมาทำไมอีก ?

เชรียนท์ ถ้าเขายังไม่นอนฉันจะอยู่เป็นเพื่อน
คุยด้วย สัก คน จะ รังเกียจ ใหม
หล่อน ?

นอราช ขอบ พระคุณค่ะ ไม่ต้อง ก็ได้จะ
ลำบาก ต่อคุณ (พลง ขำเลื่อง
คั่น).

เชรียนท์ คุณคง ของหล่อน เห็นจะนอน แล้ว
กระมัง. (จ้องดู หน้า และ ยิ้ม
น้อย ๆ).

นอราช (หลยคา) นอน นาน แล้ว ค่ะ.
คง จะ อ่อนเพลีย มาก พอ ล้ม ตั้ว

ก็หลับสนิททีเดียว
เชรียนท์ อ้อ ! ฉันอยาก จะ มาบอก ด้วยว่า.
พวก ทหาร ทั้ง หลาย ที่ กอง พอได้
ทราบว่าฉันได้ ให้กลับอย่าทำน ๆ.
ได้แสดง ความกตัญญู. พวกนั้น จึง
อยากจะมาเอาถ้อยคำให้บ้าง.

นอราช ท่าน ออก จะ กรณฯ คุณ คง มาก
(พลงเอาชายรียนท์เสื้อมาพันนวล
เล่นแก้ขวย)

เชรียนท์ หล่อนอยู่ก็มาถามเสมอมาหรือจะ ?
นอราช เปล่าค่ะ, ก็ฉันพึ่งมาวันนี้เอง.

เชรียนท์ ก็ แล้ว ท่าน จะ ได้ หล่อน ไว้ คอย
ปรนนิบัติ, หวังว่าหล่อนคงชำนาญ
อย่างหาตัวจับยาก.

นอราช ้วย ! คน บ้านนอก ของนา อย่างนี้
ฉันรู้ค่ะ, มิฉะนั้นก็ทักคุณ, (มี
เสียงทหารตะโกนเรียกเชรียนท์)

เชรียนท์ เน้ ! พวกทหารร้องเรียกแล้ว

นอราช แล้วคุณจะทำอย่างไรเล่า ? ้วย
ไป — — — (หันไปเห็น นอน ที่
เชรียนท์เอามาด้วยและพึงไว้ ข้าง
ประตูเลื่อนล้มลงถึง ยั้ง สอง คน
ตกใจ).

นอราช ้วย — — — ! (โผล่เข้าเกาะ

อกรัยยันท์ โขยผลอัว. เซร์ - (มามัน) เร็ว!
 ยันท์ยันทิวเซง. แต่ได้ลัดกัอันจิง เซร์ยันท์ ย้าวังพวงนี้, ไป!
 ลวยโอกาศรวบตัวไว้ ในวงแขน) นอราชี (อย่าไม่รู้ะ ทำอย่างไรเลย ชย
 เซร์ยันท์ ตกใจมากหรือหล่อน ? (ทันใด
 นั้นทหารคนหนึ่งโผล่เข้ามาเห็นเลย
 ตกคลังพุดไม่ออกเป็นครู่) พวกทหาร ไชโย ! เซร์ยันท์ ตัวอเทอรูลูแตก
 พลทหาร อ้าข้า ! ตัวอเทอรูลูไป ถึงไหน
 แล้วนายกรัย (พลงหันไปเรียก
 พลทหาร). พวกเรามานะเคียว
 ของอายมุ่นขวัญยัน.

— ปิด ม่าน —

๑๕๕. ลาก, ยศ, สรรเสริญ. เปนของฉาบชั่วคราวเท่านั้น ควรเลหรือ
 จะไปติดสุขอันเปนของฉาบชั่วคราวนั้น จนเกินไป.

ของ ฉ. ส. พิชญาคติ

การทำนายลักษณะคน จากริมฝีปาก

พ. ช.

ผู้ที่ทำนายลักษณะคนจากริมฝีปากนั้น
ให้พิจารณาที่ริมฝีปากของบุคคลนั้นให้
ละเอียดถี่ถ้วนว่าจะมีลักษณะคล้ายกับรูปใด
มากที่สุด ก็ทำนายตามรูปข้างล่างนี้ แต่
ถ้าไม่สามารถจะเห็นได้ก็อย่าคาดเองแล้ว
จงใช้ซากทาที่ริมฝีปาก แล้วค่อย ๆ ใช้
กระดาษกดลงที่ริมฝีปาก แล้วจึงกระดาษนั้น
ขึ้น จะปรากฏเป็นรูปริมฝีปากของผู้นั้นโดย
แท้จริง (อย่ากดให้แรงเกินไปจะทำให้ผิด
รูป)

ปากชนิดนี้ เป็นปากที่นิยมว่างาม
ที่สุด ถ้าจะมีคำกล่าวว่า “พวยปากเป็นวง
ราวกับคันขลุ่ยของกามเทพคน” มีบุคคลน้อย
ตัวนักที่จะมีลักษณะเช่นนี้ ตามคำร่ำลือ
ว่าเป็นบุคคลที่มีนิสัยอ่อนโยน ละมุนละม่อม
น่ารัก ค่อนข้างจะเป็นคนหูเบา ขี้เล่นน้อย

อาจจะถูกยุงส่งเสริมได้ง่าย และเป็น
ซึ่งมีใจคอกล้าหาญ ทำอะไรทำตรง ๆ

ปากล่างเต็ม และงอนขึ้นไปสั
พวยปากทั้งสอง เป็นบุคคลที่มีความพอใจ
ในการช่วยวน ชอบสนุก และชอบการหรูหรา
ส่วนลักษณะของริมฝีปากบนนั้น แสดงว่า
เป็นคนใจดีและกว้างขวาง มีความรักอัน
ซื่อตรง

ปากบนหนากว่าปากล่าง แสดง
ว่าเป็นคนที่ใจคอดีแต่ไม่แน่นอน ขี้ขาย ชอบ
เป็นคนซุกซ่อนตัว ไม่ชอบเอาหน้า ใจคอก็
และซื่อสัตย์ จะทำการสิ่งใดต้องเป็นยศ
เป็นอย่างดีเสมอ มีใจใส่ใฝ่ในการเป็นไปของ
ตัวเองแม้แต่เล็กน้อย

ปากบนและล่างหนา มีส่วน
เกื้อหนุน ๆ กัน เป็นคนมีใจกรุณาปรานี

พ. ศ.

สิงห์

ชอบทำกิจการใดก็ตามความพอใจของตนเอง
ไม่หุ้มหิ้มในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ สนใจสนม
กับคนง่ายเข้าไหนเข้าได้ มีผู้รักมาก

ปากยาวหรือกว้าง ริมฝีปาก

ไม่หนาไม่บาง เป็นคนใจไม่ดังเล็ดกลืนใจได้
แน่นอน มีความใฝ่สูง และมีความพากเพียร

พยายามมาก แม้จะได้ รับความลำบากก็

ไม่เหลียวแล เป็นคนควรทำอะไรทำจริง

มีน้ำใจอ่อน ใจและเสียใจได้ง่าย และเมื่อ

เกี่ยวข้องกับความรักแล้ว อาจจะได้เรียกว่ารัก

เสียอย่างไม่มีลืมหูลืมตา

ปากบาง แลดูคล้ายมีอาหารตก

เมื่ออยู่เสมอ เป็นคนเห็นแก่ตนเองมากและ

ออกจะมักมากในการบริโภค มีนิสัยชอบ

ทำตนเสมอท่าน มีความกล้าหาญและมักมี

ความระแวงสงสัย พุทราเก่งค้าขายดี หัวใจ

ชอบในเรื่องรัก ๆ ใคร ๆ สามารถที่จะทำตนให้

คนหลงรักได้ เมื่อได้ รับความรักนั้นแล้ว

ย่อมสงวนความลับไว้ได้

ปากยื่นหรือปากมูย เหมือนอย่าง

เวลาคนมีความฉุนเฉียว เป็นคนที่มีความรัก

มาก มีความฉุนเฉียวบ้างเวลา แต่โดย

มากหรือตามธรรมชาติความประพฤติเป็นที่น่า

เอ็นดูเสมอ และเป็นผู้ที่เต็มไปด้วยความ

ปรารถนาช่วยเหลือในกิจการของผู้อื่นโดยสิ้น

ตาและสิ้นใจ นับว่าเป็น คนใจคอดี และ

ซื่อสัตย์

ริมฝีปากตก เป็นคนคิดมาก

และ ชอบกังวล เป็นทั้งเป็นการใน ความลำบาก

ยากแค้นของผู้อื่นจนเกินไป ใจคอเต็มไปด้วย

ความรักและมีใจอ่อนโยน

ปากบนตรง ปากล่างคล้ายรวงผึ้ง

ปากล่างแสดงนิสัยว่าเป็นคนใจน้อย โกรธ

ง่ายหายง่าย มีสิ่งใดที่มักจะทรมานหัวใจแม้แต่

เล็กน้อย ก็เข้าฝังใจโดยรวดเร็ว รู้จักสรวล

รู้จักงาม ชอบคนดีในเรื่องจะทำอย่างโน้น

อย่างนั้นเสมอ ๆ มีความรักทุกคน และชอบ

ทำการทำงานบ้าง

ปากอ้า เป็นปากชนิดที่ตาม

ธรรมชาติมักอ้าอยู่เสมอ เป็นคนที่น่าเชื่อถือ

น่ารัก น่ายศ จะทำอะไรก็เป็นอย่างน่าเชื่อถือ

รักใคร่รักจริง เป็นที่พอใจในเพศซึ่งตรง

พ.ศ. ๒๔

การทำนายลักษณะคน ๆ

กันข้าม

ถึง เพื่อนฝูงที่ตกยาก คนชนิดนี้จะไม่ละเมิน

ริมฝีปากหนา แท้จะ เสมอกัน

เสียเลย

ตลอดไป เป็นคนเจ้าปัญญา เจ้าความคิด เป็น

ปากย่นอ้า เป็นผู้ที่มีความทนงใน

คนตรง คนชนิดนี้เป็นเพื่อนที่คพึ่งพาอาศัยกัน

ตนเอง ชอบสนุกเป็นตลกขบขันและว่าเรื่องเป็น

ไก่ทุกเมื่อ มีความรักอย่างถูกต้องซึ่งหยิ่งไม่

ผู้ที่ยังเกิดมาสำหรับเป็นนายคนหรือหัวหน้า

๑๕๖. ท่านจงสมานไมตรีด้วยอุบายโกศล เพราะความขีดยาวแห่งชีพ ความ

กว้างขวางแห่งกรณียะ ความแวดล้อมด้วยเกียรติทั้งหมด เนื่องมาจาก

ไมตรีเป็นเหตุ.

ของ น. ล. พิชยญาติ

ปรโลภ

ของ

นายเทพ มหาเปารยะ

(ต่อจากหน้า ๔๗๐ ฉบับกรกฎ ๒๔)

เพื่อสิทธิแห่งลัทธิ

ชรอยมาโลนจะไ้สร้าง ภูคัล ร่วมกัน มา
ก็ยักระกูลดินแดนแก่ปางก่อน เขาจึงต้อง
เกี่ยวของหมองยุ่งกับความยากลำบากของตระกูล
อยู่เสมอ เขาจึงจะเสรีจากการช่วย
เหลือคคของทอมลินเด็น ซึ่งถูกพิพากษาให้
จำคุก ไว้ ใน แพนก ทำการ หนัก มีกำหนด
๒ เดือน ก็พอถูกขอ ร้องให้เขา เกี่ยว ข้องกับ
ความอดวิปริตของไซลิสลินเด็นผู้น้องอีก

เรื่องมันเกิดขึ้นใน เวลา เช้าวัน หนึ่ง เมื่อ
อัลเบอรันนอน เมลเล ได้ต่อโทรศัพท์ มาถึงเขา

“ เช้าวันนั้นท่านว่างไหมครับ ? ”

“ ว่าง ”

“ อ้า ! เหมาะที่เดียว มิสเตอร์มาโลน
ท่านเคยเป็นนักกีฬา เคยเล่นรักบี้ให้แก่
ประเทศไอร์แลนด์มาแล้ว ท่านจะรังเกียจที่
จะใช้กำลังกายสักเล็กน้อยไหม ? ”

“ ไม่รังเกียจเลย ”

“ ยางที่เราจะต้องลงกำลังกับนักมวย ”

“ ก็ยังสนุกนะซี ” มาโลนตอบอย่างร่าเริง

“ เราต้องการอีกสักคนหนึ่งด้วย ท่าน
รู้จักใครที่ชอยสนุกในงานนี้บ้างไหม ? ถ้า
ยังเป็นคนที่ สนใจ ในลัทธิจิตศาสตร์อยู่ ด้วย
สัก ” มาโลนนั่งน้อมอยู่สักครู่หนึ่งจึง

ตอบว่า

“ หลอกยอนหรือสตันเป็นไง ? เป็นคน

ที่มี ประโยชน์ในงานชนิดนี้มากที่สุดทีเดียว ผม
คิดว่าผมคงจะเชิญท่านมาได้ เพราะตั้งแต่
ไ้ไปคอร์เซตไชร์มาด้วยกันแล้ว คุณท่าน
เลื่อมใสในลัทธิขึ้นมาก ”

“ เรียมที่เดียว ไปชวนท่านเถอะ แต่
ถ้าท่านมาไม่ไ้เราก็ต้องช่วย กันทำแต่ลำพัง
เราแต่ ๒ คนนะ ที่บ้านเลข ๔๓ เบลชอว์การ์

นายเทพ มหาเปารยะ

สิ่ง

คนทรง เป็นธรรมเนียมของทมิฬและพวก
 จีกระด้างกร่อน ๆ จะต้องเชื่อฟังเขา เพราะ
 ความมั่งคั่งของเขาอย่างหนึ่ง และมัน
 เป็นธรรมเนียมการเป็นคนทรงมักจะเป็นกันทั้ง
 ครอบครัวด้วย ดังนั้นเมื่อคนเราจึงได้ให้
 โอกาสให้เขาทดลอง "

“เป็นอย่างไรวางละคร?”

“ผมเองน่ะแหว่มากตั้งแต่แรกแล้ว เพราะ
การที่คนทรงดวง จะหลอก คบค้าผู้ ที่ชำนาญ
ในลัทธิ จิตศาสตร์ แล้ว นั้น ไม่ใช่ สิ่ง ที่ ทำ
ไปไ้ง่าย ๆ ถ้ามีการคบค้ากับคนแต่ตา
ของผิฉันซึ่งยังไม่มีความชำนาญออก ผม
ได้คอยจับจ้องวิชาของเขาตั้งแต่เริ่มต้นที่เขีย
มนั่งอยู่ติดกัย (สำหรับอิทธิกระแสรัก)
และพอเขาไหล่ออกมา— เขาแต่งตัวขาว
ตามธรรมเนียม— ผมก็อิทธิกระแสรักอาศัย
เสียบภรรยา— หล่อนนั้นรักผมไปและเราไ้
ตกลงกันไว้แล้ว ผมได้ลอยเอาะโกรจลย
ชายลือที่เขาไ้มาไว้”

เมสเสจดังหยิบเค็มผาลินนอกจากกระเช้า
 เลือของเขา

“น้องๆ ละ ฝ่าตินนธรรมคารานเอง
มันคงเป็นเพื่อนอันของเขาแน่นอนทีเดียว”

“ทำไมท่านไม่ฉีกหนามนี้เสียทันที”

เล่า?" หลอดยอนถาม

“มีผู้หญิงชายนั้ก และมีชายฉกรรจ์
ใช้การไต่อยกั้แต่ล้มคนเดียว”

“งั้นท่านจะคิดอย่างไรล่ะ?”

“ผมอยากให้เขามาที่นั่นในเวลา ๓ ต.ท. กง
ถ้าเขาไม่ได้เห็นรอยแห่วงที่เสื้อ ก็คงไม่ระแวง
ถึงเหตุที่เราสั่งให้เขามาออก ”

“กัณหาเขามา ท่าน จะคิด ทำ อย่างไร
ต่อไป?”

“นั่นมันแล้วแต่เขา นั่นที่ของเรายังอยู่
ก็แต่ต้องทำให้เขาเลิกหากินทางนั้นไป มัน
ทำให้ เสื่อม เสีย เกียรติคุณ ของ ลัทธินัก
การ ที่ ย้าย กุศล ไซ้ ไม่ รู้ จัก ประ สติ ประ สาส เข้า
มา แอ้ง แผลง หากิน อยู่ ยัง มัน ทำให้ คน
ทรง ที่ หากิน โดย สุ วั ต ต้อง พลอย ถูก คำ หนิ ไป
ด้วย คน ที่ หลาย เขา ไม่ จำ แนน ออก ไป เป็น
พวก ๆ ออก ที่ มี ทาน ทั้ง สอง อยู่ ด้วย เช่น นั้น
ผม จะ พก กับ เขา ได้ ได้ เสีย ถ้า พัง ผม
คน เดียว คง พก กับ เขา ไม่ได้ เสีย ข้า ! เสีย
เขามาแล้วละ ”

มีเสียงฝีเท้าเดินอย่างหนัก ๆ อยู่ภายนอก
และเมื่อประตูเปิดออก ไชยสิทธิ์เห็น, คน
ทรงเกี๋ยหรือคนมวกของหนังก็นเดินเข้ามา ทรง

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ศาลิเทาส์ ๗ มีลักษณะคล้ายกับคาหมซึ่งประ
คิยฐานอยู่ใต้ชั้นคัวทำทกของเขานัน ล้าย
ไปมา อย่างไม่สู้ ไร่ ไร่ อยู่ ระหว่าง ๓ สหาย
เขายมอย่างแค้น ๗ และพุกหน้ากับเมลด

“กุกเกย์, มีสเตอร์เมลด การประชุม
เมอคนันคิไม่ไซร์?”

“นังซี ลินเคิน” เมลดเซทเทอตัวทง
“ฉันต้องการพุกกับแกถึงเรื่องการประชุมเมอ
คนันแหละ แกมันโกง”

หน้า ของไซล์ลินเคิน แงก้าด้วย ความ
โกรธ

“ว่าไงนะ?” เขาตัวลันยอนตาม อย่าง
ห้วนๆ

“แกโกงอย่างระยำที่สุด แกแต่งปลอม
เป็นฉัน”

ลินเคินทวาค “แกโกหกอย่างอับปรีย
ที่สุด ข้าไม่เคยทำยังงั้น”

เมลดลวงขึ้นเคยผาลินออกมากอีก และ
วางไว้บนหัวเข่าของเขา

“นังซีไรละ”

“เฮ้! อะไรกัน?”

“มันถูกคึกมา จากเสอ ทแกได้เมอ คนัน
ฉันเองเป็นคนคึกในระหว่างที่แกยืนอยู่ตรงหน้า
ฉัน ถ้าแกไปตรวจทุกคังจะเห็น รอบ แหว่ง

ไม่มีประ โยชน ๗ ประ โยชน คอก ลินเคินเอ๋ย!
เรื่องมันแ่งช่นแล้ว”

นักมวณชกตำแหน่งเงินไปครุ ๓? แล้ว
จึงได้ชุกเอาภาษาและศัพท์ ซึ่ง จะหาไม่ได้ ใน
พจนานุกรมใด ๆ ช่น มาใช้ อย่าง แคว่ด ค่ล่อง
ว่องไว และชำนาญเป็นอย่างยิ่ง

“นี่จะเล่นกันท่าไรไย!” เขาคำราม
และคอกกลูกคาไปมาอย่างน่าสพึงกลัว “แก
นีกว่าข้าจะยอมให้แกช่เล่นง่าย ๆ ไร่
นีกเลย ข้าไม่ยอมเป็นอันขาด ไม่ยอมถูก
หมิ่นประมาทด้วยเรื่องที่ยืนช่นช่น

“แกจะทำ อักกระที่คกรักโครมไปทำไม
นะ ลินเคิน?” เมลดตอบเรียบๆ “ฉันจะ
ลากคอกแ่งช่นศาลพรงนีกได้ แต่ฉันไม่ยอม
ให้เรื่องมันอ้อฉาวช่น เพราะเห็นแก่พี่ชาย
ของแก แต่แกจะออกจากห้องนถอนช่น
หนึ่งสี่สาร์ภาพช่งฉันเตรียมไว้แล้วไม่ได้”

“ออกไม่ได้ไร่? ท่าโม! ใครจะห้าม?”

“เราสิจะห้าม!” ทั้ง ๓ เกละช่งอยู่ระ
หว่างกลางลินเคินกับประตูลองช่น พรอมนัน”

“แกไร่? มะ, มาลชงค!” ชณนทัง
สองฝ่ายยืนประจันหน้ากันอยู่ ควงควของ
ลินเคินไปจนเกือบประตูลองจากกระบอก มือ
ทั้งคู่ ก็กำแน่น และมีเส้นเลือดไปนั้ง ออกมา

นายเทพ มหาเปารยะ

สิงห์

“หลักให้พ้น!” แผลสังหนาท

ไม่มีใครคอยแต่ทั้ง ๓ สหายคำรามทำขึ้น

โดยยามใด ในทันที่นั้นเอง ลินเค็นก็กระ

โดดเข้าใส่อย่างเลื้อยร้ายหรือสุนัขจิ้งจอก

เขาเลือก หมัดทั้งสอง ออกไปอย่างสุดแรงเกิด

เมลเลซึ่งเคยเรียนวิชาชกมวย มาแต่หนุ่ม ๆ

ชกไว้ได้ครั้ง ๑ แต่หมัดที่ ๒ ลอดความ

บังกันเข้าไปได้และเลย ค้นเอาเขา กระเด็นไป

ติดอยู่กับประตู หลอดยอนได้ถูกเหวี่ยงไป

ติดอยู่อีกข้างหนึ่ง แต่มาโลนผู้มีไหวพริบ

ในเชิงเล่นรภัยหลบลีระยะลงเสียทันที และ

โลมเข้ารวบ ขาลินเค็นเข้าไว้ได้ทั้งสองข้าง

ถ้าใครคนหนึ่งมี ภาวีกว่าท่านในเชิง มวยเมื่อ

เขายืนอยู่ ลองทำให้เขานอนหงายลงเถิด

ท่านจะเห็นว่าท่านกลับจะได้เปรียบเขาโดยเขา

ไม่สามารถจะใช้วิชา มวยได้ ตาม คำหวั

ลินเค็นหงายลงลงบนเก้าอี้นอน และทั้ง

เขาและเกาะอกลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่บนพนัก

เขาพยายามยื่นเข้าชนไคข้าง พนักและเลย เสย

หมัดเข้าตรงไคข้างมาโลน แต่มาโลนก็

กลับถกเขาลงไปไค อีก ครั้ง ๑ พร้อมด้วย นิ้ว

อันเรียวเป็นลำดับขึ้น แต่ว่า แข็ง ปานเหล็ก กล้า

ของ หลอดยอน ได้ เค้น คอ หอยลินเค็น ไว้ได้

ลินเค็นไม่ใช่ผู้ที่มีความกล้าหาญเป็น สันดาน

และเมื่อดอกเป็นฝ่ายรองอยู่ฉัน เขาก็แลเห็น

เหตุผลทันที

“ปล่อย!” เขาตะเบงเสียง “ปล่อยข้า,

พอแล้ว!”

เขานอนหงายแผ่อยู่ กายพิน มีมาโลน และ

หลอดยอนยืนคุมเชิงอยู่ ๒ ข้าง เมลเลได้

พยายามรวบรวมกำลังลุกขึ้นได้แล้ว แต่ทว่า

ยังสั่น ๆ และ หน้าซีดอยู่

“เปล่าฉันไม่เป็นไรคอก” เขาร้องคอย

มิสสิสเมลเล ซึ่ง ตะ โทน ตาม ไหวก ๆ อยู่ นอก

ประตู “อ้อ, ยังเข้ามาไม่ได้” แต่ถึก

ประเทียวก็เสีร้คอก อ้า! ลินเค็นแก่อย่า

เพ็งลูกเลย นอนพักอยู่ ยั้งก่อนดีกว่า

แกต้องเซ็นหนังสือก่อนออกจากห้องนี้ เข้า

ใจใหม่?”

“หนังสืออะไร?” ลินเค็นถามเสียง

แหย ๆ เมื่อนวของหลอดยอนหย่อนลง พอ

ทะให้เสียงผ่านลำคอออกมา ได้ เป็นภาษา

มนุษย์

เมลเล หยิบ กระพาย แผ่น ๑ ขึ้น จาก ไค

หนังสือ อ่านดัง ๆ ว่า: — “ข้าพเจ้าไซลิส

ลินเค็น ขอสารภาพด้วยเอกสารฉบับนี้ว่า

ข้าพเจ้าได้ ประพฤติทุจริตในการที่ ปลอม เป็น

รางวัลค่า และข้าพเจ้าขอสาบานว่าตั้งแต่บัดนี้

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

ต่อไป จะไม่ตั้งตนเป็นคนทรง ซึ่งแท้ ที่จริง
ข้าพเจ้าไม่ได้เป็น อีกเลย ถ้าหากว่าข้าพเจ้า
เลียบสัทยาสายลาในข้อนี้ ก็ขอให้ท่านหนึ่งถือ
คำสารภาพซึ่งข้าพเจ้าได้ลงนามไว้ ณ ขณพ้อง
ร้องขึงโรงศาลเถิด ”

“ แกระเซ็นไหม ? ”

“ ไม่เซ็น, ให้ท่านอื่นเซ็น ? ”

“ ลองเซ็นดูสักทีไร ? ” หลอกลอยออก
ความเห็น “ บางทีจะทำให้เขาเข้าใจได้
ยังกระมัง ”

“ ไม่ต้องก็ได้ ” เมลตอบ “ ผมคิด
ว่าเราควรส่งคดีขึ้นศาลดีกว่า เพราะมันจะ
เป็นเครื่องแสดงความบริสุทธิ์ของเรา คน
ทั้งหลายจะได้เห็นว่าเราไม่ต้องการ ให้ข้อ
เสียงของเราเกลือกกลั้วมลทิน ไร ? ลินเดิน
ฉันให้เวลาเถิด ๓ นาที ถ้าแกไม่ตกลง
ฉันจะเรียกตำรวจละ ”

แต่ลินเดินไม่ต้องการรออีกถึง ๓ นาที

“ โอ้อ! เซ็นก็เซ็น ” เขาตอบไม่เต็มเสียง
เขาได้ปล่อยให้ ลินเดินขึ้นขึ้น แต่ได้
กำขบไว้ก่อนว่า ถ้าแหละลินเดินจะขึ้นแสดง
อิทธิฤทธิ์อีก ลินเดินจะไม่ได้รับโทษอย่าง
เขาเท่าที่ได้รับมาแล้ว แต่ลินเดิน ก็ทำมี
ฤทธิ์เหลือพอที่จะแสดงอีกไม่ เขาก็ลงเซ็น

“ ใช้สัสสินเดิน ” ด้วยตัวอักษรขนาดเขื่อง
อย่างเก๋ไก๋ก็เขียน ที่ท้ายคำสารภาพโดยมิ
ให้ข้อเสียงแม้แต่คำเดียว ทั้ง ๓ เซ็นนาม
เป็นพยานไว้เห็นลงด้วย

“ เอาละ, ออกไปได้ ” เมลบอกคำ
สั่ง “ แก่ไปทางงานอื่น ๆ ที่สุจริตทำดีกว่า
อย่ามาระรานสิ่งที่ดีๆ อันเขาเคารพบูชาเลย ”

“ เออเน้า! ไม่ต้องสอนบอกน้าละ ”
ว่าแล้วก็เดินแข่งก้าวสี่ทางเทวดา ตลอดจน
มนุษย์จำพวกเมลบอกออกไปจากห้อง เกือบจะ
เป็นเวลาเกี่ยวกับที่ลินเดินล้นประตู มีสัสสิ
ลินเดินก็ถลาพรวดเข้ามา และเมื่อหล่นเห็น
ว่าเมลเดินได้ รับอินทรายอย่างใด ก็เริ่มร้อง
อุทธรณ์ลง การ อับปาง ของ เครื่อง เรือรบ ของ
หล่น

“ อย่าเสียค่ายเลยขอตัวก็ มันเป็นราคา
ที่ถูกเสียอีก ที่เราซื้อความว่าความจากคน
ระยำพรวณได้ อย่าเพ่อไปชี้ท่านครัย ผม
ยังอยากจะคุยกับท่านอีกนี่ ” เมลบอกแล้ว
“ และดิฉันก็ได้เตรียมน้ำชาไว้เสร็จ แล้ว
ด้วย ”

“ ดิฉันคิดว่าน้ำอะไร ที่โลกโลกว่า น้ำชา
สักหน่อยเห็นจะดีกว่า ” เมลบอกแล้วและความ
เห็นของเขาได้ รับความสนับสนุนจาก ๒ สหาย

นายเทพ มหาเปารยะ

สิงห์

อย่างเต็มภูมิ ด้วยเหตุว่าการต่อสู้กันนั้นถึง
จะเป็นเวลานั้นน้อยก็แค่ครึ่งอยู่ หลอกขอยคน
เกือบเป็นผู้ทอดกรสนก มาโลนยังไม่หาย
สิ้น ส่วนเมลเลนนี้รอคือนทวายจากหมักอัน
กำยำล้าสันของลินเค็นอย่างหวกหวัดที่สุด

“ผมทราบว่า” เมลเลนเอ่ยขึ้นเมื่อได้
นั่งล้อมรอยเคาต์ลงเรียบร้อยแล้ว “เจ้าหมอน
นี้วัดเงินจากพชายมาหลายปีแล้ว จะเรียก
ว่าชู้ก็ได้ เพราะมันระยำพอที่จะรับ
ลินบลของตำรวจ เธอ! นักได้ละ ให้หา
กินละ! คงเป็นเจ้าหมอนเองที่รับลินบล
ให้ตำรวจไปจับทอม คิคคิชิวิชัย ทำไม
ตำรวจจึงจะเจาะจงจับทอมคนเดียวใน หมู่คน
ทรงทั้งร้อยแปดในกรุงลอนดอน? ผมนึกได้
ละ ทอมเคยเล่าให้ฟังหนึ่งวันว่าน้องชาย
ของเขาขอร้องให้เขาสอน วิชาคน ทรงฉาน
ให้”

“เขาจะสอนกันไว้หรือครับ?” มาโลน
ถาม

เมลเลนก็คิอยู่สักครู่ จึงตอบว่า
“บางทีก็ได้ แต่โซลัสลินเค็นคน
ทรงเก๊ ไม่มีอันตราย เท่ากับ โซลัสลินเค็น คน
ทรงจริงดอก”

“เฮ้! ยังไงกัน? ผมไม่เข้าใจเลย”

“การเป็นคนทรงฉานนี้ เกือบจะเป็น
สิ่งที่แนะนำหรือถ่ายให้กันได้” มิสซิสเมลเลน
ตอบแทน

เมลเลนอธิบายต่อ “ถึงในพระคัมภีร์
ก็ปรากฏว่ามีมาแต่ก่อน คือการให้อ่านใจ
แสดงอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ เกือบที่เราทำไม่ได้
รวดเร็วเหมือนอย่างนั้นก็จริง แต่ถ้าชาย
หรือ หญิงคนใด ที่ จะ ประสงค์ เป็น คน ทรง
จริง ๆ ก็เข้าอยู่ในที่ประชุมทรงฉานซึ่ง
มีคนทรงจริง ๆ อยู่ด้วยบ่อย ๆ เข้า อ่านใจ
การทรงฉานก็จะค่อย ๆ เจริญขึ้นแก่เขาผู้นั้น
เสมอไป”

“ก็แต่ทำไมท่านจึงได้ว่า คน ทรง จริง มี
อันตรายมากกว่าคนทรงเก๊ละ?”

“เพราะ ว่ามันอาจใช้เป็น เครื่อง อุปกรณ์
ความชั่วร้ายได้ ผมบอกท่านจริง ๆ มิสเตอร์
มาโลน การที่เขากล่าวถึง หมอนี่, หมอ
เส้นหย้าแปดและอำนาจมีค่าต่าง ๆ นั้นไม่ใช่เขา
ยื่นชนเพื่อให้ร้ายเราออก มันมีอยู่จริง ๆ
ถ้าจะ ปฏิเสธ ว่าไม่มี แม่ผค หมอ พรวย เหล่า
นี้ก็จะเป็นการผิดไป”

“นักที่มัน เหมือน กันย่อมมีใน อยู่ ใน ผง
เดียวกัน ฉะนั้น ก็วิญญาณที่ชั่วก็ย่อมมาเข้า
ผานคนทรงที่ชั่วร้ายเช่นกัน” มิสซิส

พ.ศ. ๒๔

ปรโลก

เมลเล็กมีความสามารถไม่ยิ่งหย่อนกว่าสามี
ของหล่อนอิชิยา

“ถ้าฉันนั้น ลัทธิจิตตะศาสตร์ ก็มี อันตราย
เหมือนกันซึ่ครึ้ย”

“ท่านเห็นมีสิ่งใดในโลกนี้ยังใหม่ที่ไม่
มีอันตราย ถ้าใช้มันในทางที่ผิด การทรง
ฌานก็เกิดอันตรายนี้ผิดกับ ลัทธิจิตตะศาสตร์
ที่แท้จริงมาก และต้องอาศัยความรู้ความ
ชำนาญของเราเท่านั้นที่จะทำได้ อันตรายนั้นลง
ได้ ผมเชื่อที่เกี่ยวกับการใช้เวทมนต์ใน
สมัยโบราณนั้นไม่จริง และวิธีที่ทศกฐิคำ
หรือข้อสุกก็คือ การติดต่อกับอำนาจฝ่ายสูง
ไว้ใช้มากที่สุด ถ้าเราเพิกเฉยเสียก็เท่า
กับปล่อยให้ โลกตก อยู่ใน กำมือ ของ อำนาจ
ฝ่ายต่ำหรือคนชั่วร้าย”

“ขณะ นี้รู้สึกคันไ้ คัน ชน อย่าง ไม่มี
ใครนึกฝัน”

“น้อยทีเดียวนะ มันเป็นงานประจำของ
เรา เรากล้าคุยได้ว่าในเรื่องนี้เรามีความ
ชำนาญเป็นชั้นเยี่ยม”

ผมเข้าใจว่า ถ้าวิญญาณชนิดนี้ไม่สิ้น
ท่านก็ไม่มันไปเสียหรือครึ้ย”

“ไม่จำเป็น ถ้าเราช่วยได้เราก็ต้อง
ช่วย โดยปล่อยให้เขาเล่าถึงความทุกข์ ความเห็น

ยากของเขาบ้าง เท่าที่เราได้พบปะมาแล้ว
โดยมากก็ ไม่โหดร้าย สามานย์ จริง ๆ ออก
มันมักจะเกิดด้วยความโง่เขลาเบาปัญญาหรือ
ความถือคิงโดยเห็นผิดไปเสียแหละมาก สิ่ง
เหล่านั้นเขา จำลองเราไป จากโลก มนุษย์นั้น
เราพยายามช่วยเขาจนเป็นผลสำเร็จ บ้างก็มี”

“ท่านรู้อย่างใดว่าเป็นผล?”

“เพราะเขามารายงานคุณความดีของเขา
แก่เราบ่อย ๆ เราใช้วิธีนี้เสมอ ลัทธิ
เช่นนี้เราเรียกว่า “สมาคมเปลื้องทุกข์”

“ฮือ! ผมเคยได้ยินชื่อเสียงของ
“สมาคมเปลื้องทุกข์” แล้วและหาโอกาส
สืบสวนมานานแล้วด้วย ยิ่งนานวันก็ยิ่งทำให้
ผมทั้งชื่นทัก และสิ่งใดที่ได้พบเห็นก็ล้วน
เป็นของใหม่สำหรับผมทั้งสิ้น ถ้าท่านจะ
สังเคราะห์ ให้ ผมได้เห็น สัก คราวจะ เป็นบุญ
คุณอย่างยิ่ง”

เมลเล็กก็อยู่พักใหญ่ ๆ

“เราไม่อยากจะนำ ความ อูจาค ของ เขา
เหล่านั้นมาเผยแพร่แก่คนนอกสมาคม แต่
ส่วนท่านนี้ จะไม่ได้ อยู่ใน คณะ ของเรา ก็ได้
แสดงตนเป็นมิตรกับ จิตตะศาสตร์สมาคม—”

เขา ชำ เลื่อง คุ ภรรยาของเขา เป็น เชิง ถาม
และเจ้าหล่อนผู้อารักขิมิตย

นายเทพ มหาเปารยะ

สิงห์

และพยักหนักรับรอง

ให้รู้จักกับลาแป้”

“อ้อ! ท่านได้รับอนุญาตแล้ว ท่าน
ควรรู้ไว้ว่าเรามีสมาคม ‘โยคีองค์ทุกซ์’” น้อยๆ
ของเราเอง ในอาทิตย์หนึ่งเราประชุมกัน
ครั้งหนึ่ง สำหรับอาทิตย์ นี้นะมันก็นาน

เวลา ๕ ล.ท. มีสเตอร์เคนเบนเป็นคนทรง
ของเรา ตามปกติก็เรามีแขกก็แค่ แรฟเวอ
เร็นชาลส์เมสันคนเดียว แค่นั้นทั้ง ๒

ใครจะเห็นจริง ๆ เขาก็ยืนตัวรับรองท่าน
เคอเบนคงจะมาถึงในเวลา เสาร์ รัยประทานน้ำ
ชาพอที เขาเป็นคนชนของท้องถิ่นรถไฟ

ถึงนั้นจึงไม่ค่อยมีเวลาว่างมากนัก ถูกแล้ว

เมื่ฉันไปปราศรัยก่อน นีได้พบคน ๆ ๑ ชื่อ
ลาแป้ เป็นคนชื่อนข้างหลังทางเวทมนต์ เขา
มีการประชุมกันบ่อยๆ และถึงจะไม่
เหมือนกับลัทธิจิตะศาสตร์ ก็ไม่เคยเห็นมี
อันตรายอย่างไร”

มาโลน “อ้อ! มันแปลกที่ที่ฉัน ใน
หน้าที่ผู้ส่งข่าว หนังสือพิมพ์ออก อยาก รู้ อยาก
เห็นไว้เป็นหลักฐานสำหรับข่าว อยู่ บ้าง”

เมลเล “ถูกทีเดียว ท่านควรที่จะเห็น
เหตุการณ์ให้ทั่วถึงเสียก่อน”

รอกส์ตัน “ถ้าแก่มีเวลาว่างสักอาทิตย์
หนึ่งก็ไปปราศรัยเสียด้วยกันซิ. มันจะแนะนำ

เมลเล “ปลากจริง ผมเองก็ก้อยู่ว่า
จะชวนมีสเตอร์มาโลนเหมือนกัน นาย

แพทย ม็องปุย แห่ง สมาคมแอ็งส์คักูเมตาฟลิก
ได้เชิญให้ ผมไป ดู การ ทดลอง ทรงฌาน ของ

สเตนวิน ความจริงผมสนใจอยู่แต่กับ
ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาเท่านั้น แค่นั้นก็

ดูเหมือนว่าไม่เคยอยู่ในวง พิจารณา ของ พวก
นักจิตะศาสตร์ต่างประเทศเลย ส่วนการ

สังเกตและการพิสูจน์ความจริงนั้น นอก
จากคอพอร์ทแห่งเมลฟัสท์ ผู้เป็นประมุขแล้ว

ต้องยกให้พวกเราเป็นอาจารย์ ผมสัญญา
กับ ม็องปุย ว่า จะ ข้ามไป ดู เขา เพราะ

เขาออกจะ ได้รับผลแปลก ๆ น่าดูและน่าตกใจ
อยู่บ้าง”

“น่าตกใจ”

“ครับ หมันี่รับอนุมัติของเขาคำที่

ถ้อยรูปไว้ ขงที่ที่ไม่ใช่ว่างมนุญเลย อย่า
ให้ผมพูดอีกเลยเพราะ ถ้า ท่านได้ ไป เห็น ด้วย

ตนเองจะมีประ โยชน์กว่า”

“ผมเป็นไปละ” มาโลนตอบ “หัวหน้า
เขาคงอยากให้ผมไปดอ”

๐ ๐ ๐ ๐ ๐
ถึงแม้ว่าถากหน้าเขาจะได้เข้ามาชักจูงหว่า

พ.ศ. ๒๔

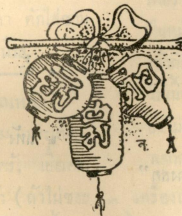
ปรโลก

การสนทนากันเสียอย่างน่าเคือง มาโลน ในขณะนั้นผู้ที่มีความสามารถที่สุดในการทรง
จะยอมให้เรื่องยุติอยู่แต่เพียงนี้เท่านั้น ฌานในอังกฤษก็ไม่มีฐานะสูงไปกว่ากุลีเหมือง

“ตามที่ท่านพูดถึงอำนาจมีกัน ท่าน แว่ คนชั้นฝ่าย กุลีชนของรถไฟ คนเฝ้า
เคยเห็นมาด้วยตนเองหรือเปล่า?” มาโลน บรรพบุรุษของและหญิงสง่าด้าน ทั้งสิ้นล้วนสอ
ชยากรู้ ให้เห็นว่า เราไม่มี ของใหม่ กว่าสมัยก็ คำ

เมลเลมองดูบรรดาของเขาแล้วยิ้ม คอยว่า บรรพบุรุษ ครอบงำกิจการและครัย ท่าน
ครัย อำนาจจิตตะศาสตร์อย่างปลากันมีก็จะ เห็นว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ หมุนเวียน กัน อยู่
เกิดขึ้นในหมู่ชนชั้นต่ำ เช่นเช่นนี้มาแต่ เสมอ เรื่องทอมกัณธองชาย เสเพล ของเขา
โบราณ ชาวประมงค์ ช่างไม้ ช่างเขียน ก็ไม่ผิดกว่านิยายของ ปอลและฟลิกันซ์ก็ไม่มี
ผ้าใบ คนเลี้ยงอูฐ เหล่านี้ปรากฏว่าเคย ไซ้หรือ กงเกวียนกำเกวียนนครชัย ”

เป็นประมุขแห่งลัทธิศาสนามาแล้วทั้งนั้น แม่

๑๕๓. ความนึกถึงกันมีขึ้น ก็ในเมื่อความต้องการเกิดขึ้น ท่านจงตรึงมิตรภาพ
ไว้ โดยจิตต์มิตรภาพของท่านทุกเมื่อ (เห็นยาวดีกว่าสัน).

ของ ก. ล. พิชญาทิ

บทกวีอาหาร

ประจำเดือนสิงหาคม

พ.ศ. ๒๔๖๘

ดาว

- ๓ แกงเลียง “ใบคำลิ่ง”
- ๒ แกงต้มเปอะ “มูลเหล็ก”
- ๓ เครื่องเคียง “ห่อหมกปลาหางสก”

๔ ผัก “วันสั้น”

๕ ปลา “เห็ดโคน”

๖ เครื่องจิ้ม “น้ำพริกกรกฎ”

หวาน

๓ น้ำ “ลอยแก้วสด”

๒ แห้ง “กอกลำควน”

ว่าง

๓ น้ำ “ข้าวเกรียบแก้ว”

๒ แห้ง “ขนมขี้หนูหมู”

ดาว

๑ แองเลียง “ใบตำลึง”

เครื่องปรุง ใบตำลึง, กุ้งแห้ง, เยอเคย,
หัวหอม, พริกไทย, เกลือ.

วิธีปรุง ต้มน้ำใบตำลึงและใบอ่อนล้างน้ำ
แล้วแช่ไว้ บั่นกุ้งแห้งให้ละเอียด
ใส่เยอเคย หัวหอม พริกไทย รวมลง
ในครก ตำให้เข้ากัน ตั้งน้ำให้เดือด
ละลายเครื่องที่ตำไว้ลงในหม้อ เหยาะ
เกลือเล็กน้อยอย่าให้เค็มนัก เพราะ
กุ้งแห้งมีรสเค็มอยู่แล้ว ชิมดูพอเหมาะ
เมื่อจะรับประทาน จึง หยิบใบ ตำลึงใส่
ลงในหม้อ ยกออกจากเตา ตักใส่ชาม
รับประทานร้อน ๆ จึงจะมีรส.

๒ แองตัมเปอะ “มูลเหล็ก”

เครื่องปรุง พริกแห้ง, หอม, กระเทียม,
กระชาย, ข่า, ตะไคร้, เยอเคย,
ปลาหางสกย่าง, ปลาแร่ (ถ้าไม่ชอบ
ปลาแร่ใส่ปลาเกลือแทนก็ได้) เนื้อวัว,
ใบมูลเหล็ก.

วิธีปรุง ต้มใบมูลเหล็กด้วยน้ำหลาย ๆ หน
จนหายขม แล้วบีบให้แห้ง แกะเมล็ด
พริกแห้งออกแช่น้ำ ปอกหอมกระเทียม

กระชาย หั่นตะไคร้ และ ข่านิดหน่อย
แกะปลาหางสกย่าง ใส่ครกรวมกันตำ
ไปจนละเอียดแล้ว จึง ใส่เยอเคยแค่น้อย
คำไปจนเข้ากันดี

หลนปลาแร่แล้วกรองด้วยกระชอน
เอาแต่น้ำ (ถ้าไม่ชอบ ปลาแร่ จะใช้
ปลาเกลือ ให้ยี้ง ปลาเกลือแล้วแกะ
ใส่ครกตำปนไปกั้น้ำพริก)

ล้างเนื้อวัวให้สะอาดหั่นเป็นชิ้นไฟ
พอแห้งแล้ว หั่นเป็นชิ้นเล็ก ๆ ย่าง ๆ
เตรียมไว้

ชุดมะพร้าวคั้นกะทิตั้งไฟ ไม่คั้ง
เคี้ยวให้แตกมัน ตักน้ำพริกละลายลง
ในหม้อ แล้วใส่ใบมูลเหล็ก คนให้
เข้ากัน ใส่ปลาแร่ลงพอสมควร
ใส่เนื้อวัวย่างที่หั่นไว้ แล้วชิมดู ถ้า
ยังไม่เค็มให้เติมน้ำปลาแร่ลงอีก จน
พอแก่ความต้องการ.

๓ เครื่องเคียง “ห่อหมกปลาหางสก”

เครื่องปรุง พริกแห้ง, หอม, กระเทียม,
ข่า, ตะไคร้, ใบมะกรูด, ผักชี, เยอ
เคย, มะพร้าว, น้ำเค็ม, ปลาหางสก,
ใบผักกาด หรือใบโหระพา, หรือใบยอ
ก็ได้.

วิธีปรุง

แกะ เมล็ดพริกแห้ง ออก แช่น้ำ

ปอกหอม ปอกกระเทียม หั่นตะไคร้
และข่านิกหน้อย ใส่ครกตำไปจน
ละเอียด แล้วจึงใส่เยื่อเคยแต่น้อย
ขูดมะพร้าวคั้นกะทิให้ข้นๆ เติรมไ้

ทำปลาแล้ให้ชิ้นโตๆ บางๆ
หั่นปลาผ่า ๔ ซีกล้างน้ำให้สะอาด ตัก
หัวกะทิใส่อ่างขนาดใหญ่ หยิบปลา
ใส่ลงกวนไปจนข้น แล้วใส่น้ำพริก
ที่ตำไว้กวนอีกจนน้ำพริกเข้ากันกับเนื้อ

ปลา เหยาะน้ำเคยก็แต่พอควร ลอง
ห่อใบทองขี้ไฟชิมดู ถ้ายังไม่เค็มพอ
ก็เติมน้ำเคยก็อีก จนรสพอเหมาะ
ส่วนพุงและไข่ปลาหั่นชิ้นย่อมๆ คน
กับหัวกะทิข้นๆ โยมะกรูดหั่นให้
เป็นฝอย เคี้ยวผักชีเตรียมไว้ เจียน
ใบทองสำหรับห่อ แล้วจะเลือกเอาผัก
ชนิดไหนก็ได้ตามชอบอกไว้ข้างบน ตัก
เป็นชิ้นๆ รองกันห่อ ตักปลาที่กวน
ไว้ ใส่ลงยให้มิดผัก ตักหัวกะทิกับ
พุงปลาและไข่ หยอกหน้า โยโย
มะกรูดกับผักชี ห่อให้เรียบร้อย ใส่
ลงถึงนึ่งไฟแรงๆ สักหน้อย ประมาณ
สัก ๓ ชั่วโมงก็สุกใช้รับประทานได้.

๔ ผัด “วุ้นเส้น”

เครื่องปรุง หมู, กุ้งสด, กระเทียม, พริก
ไทย, รากผักชี, วุ้นเส้น, ดอกไม้จีน,
เห็ดหูหนู, น้ำมันหมู, น้ำเคยก็, น้ำตาล
ทราย, พริกเข็ด, ผักชี.

วิธีปรุง หั่นหมูชิ้นเล็กๆ ปอกกุ้งหักหัว
รูดมันทิ้งไว้ หั่นเนื้อกุ้งเป็นชิ้นเล็ก ๆ
แช่วุ้นเส้นพอเส้นนุ่มแล้วตัดสั้นๆ ดอก
ไม้จีน เห็ดหูหนู แช่น้ำไว้ ให้พอตัว
ปอกกระเทียม หั่นรากผักชี พริกไทย
ใส่ครกตำรวมกันพอละเอียด ตักน้ำมัน
หมูใส่กระทะพอร้อน เอาเครื่องที่
ตำไว้ผัดให้หอม แล้วหยิบหมู กุ้ง
มันกุ้ง ที่เตรียมไว้ ใส่กระทะผัดไปจนสุก
ใส่น้ำเคยก็พอควร หยิบวุ้นเส้น ดอก
ไม้จีน เห็ดหูหนู สลัดน้ำให้แห้ง ใส่ผัก
ไปกับเครื่อง โยหน้าตาลทรายนิก
หน้อย ชิมดูพอมีรสเค็ม หวาน กลม
กล่อม แล้วค่อยพองเยื่อคนให้แตก
กระจายทั่วกัน จึงยกลงจากเตา ตัก
ใส่จาน เคี้ยวผักชี พริกไทยขึ้นโรยหน้า.

๕ ปลา “เห็ดโคน”

เครื่องปรุง เห็ดโคน, กุ้งสด, มะนาว,

พ.ศ. ๒๔๗

ครัวของไทยเขมม

เกลือ, หอมหัวใหญ่, กระเทียม, พริก
ขี้ฟ้า, ผักชี, มะกรูด, น้ำเค็ม.

วิธีปรุง ล้างเห็ดโคนให้สะอาดแล้วฉีกให้
เป็นฝอย ปอกกุ้งใส่ซาม ขย่มมะนาว
และใส่เกลือพอสมควร คั้นให้สุก
ขย่มจนน้ำแห้ง แล้วฉีกให้เป็นฝอย
ปอกหอมหัวใหญ่ซอยละเอียดๆ ปอก
กระเทียมซอยตามกลีบ ผ่าพริกขี้ฟ้า
และเมล็ดขมิ้นแล้วหั่นตามยาวของเมล็ด
ให้เป็นฝอย คลุกสิ่งเหล่านี้กับกุ้ง
และเห็ดที่เตรียมไว้ให้เข้ากัน แล้ว
รวักน้ำเค็มก็ เหยาะน้ำตาล น้ำมะกรูด
แล้วชิมดูให้มีรสเปรี้ยวเค็มหวานตาม
ความต้องการ เมื่อจะรับประทานจึง
ค่อยคลุก แล้วโรยผักชี.

๖ เครื่องจิ้ม “น้ำพริกกรกฏ”

เครื่องปรุง มะขามสด, กุ้งแห้ง, กระเทียม,
พริกขี้หนู, ปูน, เยื่อเค็ม, น้ำตาล
หม้อ, น้ำเค็ม.

วิธีปรุง ขย่มกุ้งแห้งกับกระเทียมให้ละเอียด
ขูดมะขามให้หมดผิวแล้วผ่าเอาเมล็ด
ออก ปูนาคิดละลายเท่าแล้วล้างน้ำ
แคะกระดูก ครัวของไทยเขมม

เสีย ใส่กระดูกต้มลงไป ใส่เยื่อเค็ม
นิดหน่อย เติพริกขี้หนูขย่มพอแตก
เหยาะน้ำตาลหม้อน้ำเค็ม คนให้เข้ากัน
ชิมดูพอมีสเปรี้ยวเค็ม เผือกหวานก็แล้ว
ตักใส่กระตวยเรียงใส่จาน ใช้น้ำ
ประทานกับผักกาดและปลาตะกวด หรือ
จะใช้ปลาย่างก็ได้.

หวาน

๑ น้ำ “ลอยแก้วสด”

เครื่องปรุง น้ำตาลทรายฝรั่ง, น้ำแข็ง, น้ำ
ดอกไม้มัส, ผลจากหรือตาลสดก็ได้.

วิธีปรุง ปอกผลจากหรือผลตาลสด เลือก
เอาแต่ผลอ่อนๆ จึงจะดี ซอยให้เป็น
ชิ้นเล็กๆ ยางๆ ล้างน้ำให้สะอาดใส่
ซาม เมื่อจะรับประทานจึงตักน้ำตาล
ทรายฝรั่ง โรยลง แต่พอมีรสหวาน
เหยาะน้ำดอกไม้มัสคั้นน้อยเพื่อให้หอม
ทวนน้ำแข็งใส่ลงในซาม หรือจะใช้แช่
ไว้ในตู้เย็นน้ำแข็งให้เย็นก็ได้.

๒ แห่ง “ดอกกลาดวน”

เครื่องปรุง แป้งสาลี, น้ำตาลทรายฝรั่ง,
ฟองไข่, น้ำมันหมู, เมล็ดแตงโม.

วิธีปรุง หั่นเป็ดหรือห่านเจียน้ำมันคักรออากาศ
ออกแล้ว ปล่อยให้มันเย็นเสียก่อน
ควรแบ่งสาละให้เป็นส่วนกับน้ำตาล คือ
แบ่งสาละ ๒ ส่วน กับ น้ำตาลทรายฝรั่งที่
ขยละเอียดที่สุด ๑ ส่วน (ควรใช้ถ้วย
ถ้วยถ้วยชาต้ม เพราะถ้วยชาต้ม
เป็นส่วนที่เหมาะสม กับฟองเยือก ๑ ฟอง)
ผสมกันในชามอ่าง ค่อย ฟองเยือก
๑ ฟอง แยกไข่ขาวทิ้งเสีย ใช้แต่ไข่แดง
ใส่ลงนวดให้เข้ากัน ในขณะที่กำลัง
นวดอยู่นั้น ตักน้ำมันหมูหอยค้อนไป
จนกว่าจะเข้ากันดี ตะเด้กแบ่งผสม
เหลวพวยจนได้ ก็ไม่ต้องใส่น้ำมันหมูอีก
จนเป็นก้อนกลม ๆ ขนาดเท่า ผลพุทรา
และขุ่นเม็ดเล็ก ๆ ขนาดเมล็ดข้าวโพด
แคะเมล็ดแะโมเตรียมไว้ ตักไฟใส่
เตา กิน สำหรับผิง ขนมน และถาดไฟ
สำหรับผิงหน้าขนม หยิบก้อนขนมที่
ขึ้นไว้ ผ่าด้วยมีดข้างเป็น ๔ กลีบ แคะอย่า
ให้ขาดกลางออกจากกัน จักเรียงลง
ในถาดเหล็กวิลาส สำหรับผิง ขนมนให้
เต็ม แล้วแะกลีบออกนิดหน่อย เพื่อ
จะให้ ใส่มะเม็ดเล็กที่ตรงกลางคอก ยก
เมล็ด แะโม ซึ่ง แะไว้ ลง ตรง กลาง

แล้วยกขึ้นตั้งบนเตาผิง ไฟข้างใดอย่า
ให้แรงนัก ขนมนจะไหม้กัน ไฟข้างบน
ใช้ให้แรงหน่อยก็ได้ ต้องคอยหมั่น
เขี่ยคอยไม่ให้เหลืองจนเกินไป สีขนมนจะ
คล้ำไปไม่นานเรียบร้อยทาน คุแต่พอ
เหลืองนวลทั้งข้างล่างและข้างบน ยก
ลงจากเตาผิงทิ้งไว้ ให้เย็น แล้วแะ
ขึ้นใส่ขวักโหลยคอกไม้และควั่นเทียน
เก็บไว้ รับประทานได้หลายวัน.

ว่าง

๑ น้ำ "ข้าวเกรียบแก้ว"

เครื่องปรุง หมู, กุ้ง, ข้าวเกรียบแก้ว,
กุ้งชื้อ, กระเทียม, รากผักชี, พริกไทย
ขุ่น, ผักชี, ใบหอม, น้ำเค็ม.

วิธีปรุง ปอกกุ้งหั่นหริ้วคั้นไว้ แล้วหั่น
เนื้อกุ้งและเนื้อหมูเป็นชิ้นเล็ก ๆ ล้าง
กุ้งชื้อใส่ในหม้อน้ำที่สะอาด เพื่อล้างน้ำ
เชื้อ เสร็จแล้วไปนึ่งกุ้งชื้อย่อย ตัก
ขึ้นมาผัดให้เป็นฝอย ปอกกระเทียม
หั่นรากผักชีใส่ ครอบขย อย่าให้ละเอียด
นัก ตักน้ำมันหมูแต่ก้นน้อย ใส่
กะทะ เจียวกระเทียม รากผักชีให้ หอม
หยิบ หมู กุ้ง ผักชีรวมลงไปผัดสุก

ยกหมอน้ำซอด้งไฟ เทหมกึ่งที่
ผักไฉลงในหมอน้ำซอ เขามันใส่ใส่
คนให้แตกทั่วกัน ข้าวเกรียบแฉนวน
แซ่หน้าแต่พอนุ่มตัว แล้วตักเป็นชิ้น
สี่เหลี่ยมใส่ลงในหม้อ ตักใบหอม
ท่อนยาว ๆ ใส่ลง เหยาะ น้ำเคยก
ชิมดู พอรสเค็มตามต้องการ ยกลง
ตักใส่ ชาม เติบผักชี พริกไทยปั่น
โรยหน้า รับประทานร้อน ๆ จึงจะดี.

๒ แห่ง “ขนมบั้งหน้าหมู”

เครื่องปรุง หมู, กุ้ง, ฟองเป็ด, ขนบั้ง
ปอนต์, น้ำมันหมู, กระเทียม, น้ำเคยก,
หอมใหญ่, แดงกวา, พริกขี้หนู, น้ำ
ส้ม, เกลือ, น้ำตาล.

วิธีปรุง ผ่านขนบั้งปอนต์เป็นแผ่น ๆ อย่าง
ให้หนาหรือบางเกินไป ตักขอบแข็ง
ออกให้หมด แผ่น ๓ จะตัก ๔ ขึ้นให้
พอตักคำ หรือใช้แผ่นใหญ่โดยไม่ตัก
ตัดก็ได้ ปอก กุ้ง สับปน กับ หมู จน

ละเอียด ค่อยฟองเป็ดใส่ชาม หยิบ
หมู กุ้ง ที่สับไว้ผสมลงในชามไข่ ปอก
กระเทียมสับให้ละเอียด เหยาะน้ำเคยก
นิดหน่อย คนให้เข้ากันดีแล้ว จึงตัก
น้ำมันหมูใส่กระทะให้มาก ๆ ตั้งไฟพอ
ร้อนจัด ตักหมู กุ้ง ไข่ ที่ผสมไว้ ทา
หน้าขนมบั้งให้หนา ๆ แล้วใส่ลง
กระทะทอดไปจนเหลืองทั่วทั้งหน้า หลัง
จึง ตัก ขึ้น กัน ไว้ ให้เสด็จน้ำมัน แล้ว
ตักได้ งาน

หันแดงกวาและหอมใหญ่เป็นแฉนวน
บาง ๆ แดงเมล็ดพริกขี้หนูออกทองเสีย
ตำให้ละเอียด ละลายกับน้ำมัน เหยาะ
น้ำตาลทราย และ เกลือขึ้น แล้วใส่
หอมใหญ่ กับ แดงกวา ที่ หั่นไว้ผสมลง
ให้เข้ากัน ชิมดูให้มีรสเปรี้ยว, เค็ม,
หวาน, เค็ม ตามความต้องการ ตำ
หอยใช้ รับประทาน กับขนมบั้งหน้าหมู
ทอด.

ไฉนชวน

. ตอนเรย์ที่

- ไฉนแปลง

กนิมา.

นาย ถวิล

บำรุงพงศ์

ตามต้นฉบับของ มอริซ เลอ บรังก์

“อาแซนดูแปง, ตามจริง ๆ เอะ แก เห็นกานิมาเป็นอย่างไรบ้าง?”

“คนเค็มคนหนึ่ง, เพื่อนรัก”

“คนเค็ม! ทำไมແ່เปลี่ยนไปให้คอย รมกวน เป็นก้างขวางคอแกลอยู่เสมอละ”

“ที่จริง กันเสียใจอยู่เหมือนกัน แต่เหตุ ที่กันไม่อาจคัดกานิมาให้พ้น ทางเดินไปเสีย ได้ อย่างที่คนนอนเขาทำ ๆ นั้น ก็เพราะ เห็นว่า เป็นจรรยาที่เลวยิ่งและดูไม่เหมาะ

สำหรับคนที่ใจเป็นลูกผู้ชายเช่นกัน ใน ชีวิตของแก, เพื่อนรัก, แกจะไม่เคยไต่ยีน และไม่มีหวังจะไต่ยีนว่า อาแซนดูแปง เป็นผู้ร้ายฆ่าคน นอกจากเป็นผู้ร้ายอย่างผู้ ที่ ทำการเอาเปรียบทวยชอยยา อีกประการหนึ่ง กานิมาเป็นคนเค็มไม่ใช่เล่น เป็นนักร้อง ที่ มีหัวคิดคึกคัก ขี้ ขี้ ยาก เขา ชอบ ตรง ต่อ การงานและคำสั่งอย่างตึง เป็นคนมีไหว พริบ ทิถคามรยทางของเราได้เร็วเกินคาด

พ.ศ. ๒๔

ฮาแซนลุแปง

และก็ยังกว่าคนอื่น ๆ ทั้งหมดยังคง
กับยอมสละชีวิต เพื่อทำการป้องกันทรัพย์สิน
สมบัติของผู้ที่ต้องการ ความคุ้มครองจากเขา
ถ้าเราก็คงจะได้อายุยืนยาว โดยคิดเขาเสีย
ให้พ้นทาง เพื่อความสวัสดีของเราชั่วคราว
คราวนี้ โดยไม่ให้เขามีโอกาสกลับมากลาย
โลกได้ใหม่ อีกนั้น เป็นการคิดผิดมาก
— ผิดอย่างที่เราจะต้องเสียใจภายหลังแล้ว
ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทรายนรกในประเทศบ้านเมือง
เราจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากตำรวจธรรมดา
อันทารุณร้ายกาจ พวกโจรที่ไม่มีความ
และธรรมะ มีแต่ความโลภเห็นแก่ตัวได้อย่าง
เดียว คงต้องฆ่าเจ้าทรัพย์สินผู้ทำการขัดขวาง
โดยวิธีอื่น ๆ อย่างโหดร้ายอำมหิต กานีมา
ผู้เดียวที่สามารถปราบปราม พวกนี้ให้รายคาบ
เป็นปกติได้ เราจึงมีโอกาสหาเงินได้
เพราะความช่วยเหลือของเขาโดยทางอ้อม
ด้วย ตามที่กานีมาบอก แก่คงเห็นได้แล้วว่า
กานีมาปล่อยให้กานีมาเที่ยวรบกวนเป็นก้างขวางคอ
อยู่อย่างนั้น เท่ากับเอาไว้มือเป็นลูกมือ ทำให้
การทำงาน และ อดาย ของกานีมาเป็นผลสำเร็จขึ้น
มากอย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่ง ลุแปง
ก็สงสัยเสมอว่า จะไม่ทำการฆาตกรรม
เพื่อความสวัสดีแก่การโจรกรรมของกานีมา

อันชาก็เห็นแหละ คือการกระทำอย่างผิดวิสัย
มนุษย์ธรรมดาที่ควรจะทำของมัน”
“เก่งจริง เพื่อนยาก, ความผิดของแก
รอบคอบดีมาก”
“ถูกแล้ว, เป็นความประพฤติที่ควรชม
ไม่น้อย ความผิดของกานีมาเช่นนี้ กานีมาก็รู้
เขาเข้าใจด้วย อันที่จริง มันก็ไม่ใช่ทรัพย์สิน
สมบัติอะไรของเรามากนัก แต่ก็ควรระวัง
ไว้บ้าง ก็ควรจะปล่อยให้กานีมาไปคนละ
ชั้น ๒ ชั้นจนหมด เราเอาเงินไว้โดยใช้มือ
และความผิดของกานีมา ขอร้องไว้ให้เรา
ผิดกว่าหรือ? ยิ่งไง, แกลงไม่ยอมลงความ
เห็นพ้องกันหรือ?”
“ที่ไหนได้, บุชชารัณยอมคบอย่างเด็กที่
เดียว และคงไม่มีใครมีความคิดเห็น การ
ภายหลังได้ไกล เหมือนแกเคยแน”
“ที่กานีมาได้เหมือนไม่ค่อยพลาด แต่
มีเรื่องหนึ่งกานีมาอย่าได้ค่อยเสมอ พยายามที่
จะทำล้มเหลวไป มันก็ไม่ได้ล้มล้มความตั้งใจ
คือเรื่อง ที่ กานีมาได้เสีย ที่ กานีมา ๆ มาด้วย คือ
กลับเอาคนไปเสียไป ๕๐๐,๐๐๐ ฟรังก์”
“อะไรอะไร, กานีมาเก่งอย่างนั้นใจจริง
เรื่องอะไรกัน นานมาแล้วกระมัง?”
“ก็ไม่นานนัก แก่คงจะจำเรื่องได้

ถ. บำรุงพงศ์

สิ่งที

หนังสือพิมพ์ลงข่าวว่าคนเดิน ชูช่ากัน อยู่ พักใหญ่ เรื่องค่าประกันภัยม่านภาพอื่น วิจิตร โบราณ ๓๒ ล้าน เป็นเงินต่งล้านฟรังค์ อย่างไรละ”

“กันนี่ก็ได้อแล้ว แต่ความจริงมันก็ไม่ ใช้เรื่องลึกลับซับซ้อนมากมายอะไรกัน ไม่ใช่ หรือ? กัน ทวายนเท่าที่ มหาชน ทวายน กัน เท่านั้น”

“นั่นแปลว่าแกไม่รู้อะไรเลย เรื่องมัน เติบโตด้วยอุบายอย่างลึกลับ ทบทวนกลับไป กลับมา ยิ่งยิ่งกว่าเรื่องอื่นๆ ทั้งหมด กัน ไม่ เคยได้ ใช้ ความคิด ความ พยายาม ทำ การ อย่าง หนัก เท่าที่ ทำการเรื่องนั้นเลย แต่ กานี่มากับแกเรื่องอันลึกลับ ซับซ้อน ของ กัน ได้ แล้วนำความจริงไปรายงานต่อผู้บัญชา การตำรวจของเขาได้อย่างชัดเจนนึกดูต้อง”

“ขอให้ กันได้ ฟัง เรื่องโดยละเอียดสัก หน่อยไม่ได้หรือ?”

“แน่นอน, กันไม่เคยขัดแกเลยสักครั้ง แก่เผอิญ วันนั้นได้ วย เชิญไปในการเดินรำที่ อ้า..... ขอตัวสักครึ่งเกติ วันอื่น ว่างๆ กันจะเล่าให้ฟัง”

ต่อมาไม่นานนัก, เราได้มีโอกาสพบ กันอีก ดูแบ่งงงโตเริ่มเล่าเรื่อง ซึ่งได้

พยายามรวบรวมแก้หัวข้อใจความ มาเล่า สักกึ่งก็ต่อไปนี้:—

๑ ๑ ๑

สามย์มาแล้ว ขณะ ที่ รถไฟ เติง ทาง จากเบรสต์ แล่นเข้าเทียบชานสถานีเรนส์ ปรากฏว่า ประตู รถ สัมภาระคัน หนึ่ง ได้ถล่มถ ุดตัวคันนั้นบรรทุกแต่ทรัพย์สินสมบัติ และเครื่อง เรือนอัน มีค่าของ นายพันเอก สปรามังโท มหาเศรษฐีชาวบราซิล ซึ่งเ็นทาง มา เเลาะ สองคนกับภรรยาในรถขบวนเดียวกัน พัดๆ ด้ง อื่น ๆ อยู่ตามที เติมอย่างเรี่ยรายไม่มี ขย ุดลาย เว้นแต่หีบๆ หนึ่ง ซึ่งบรรจุ ม่านภาพ โบราณ ซึ่งได้เขียนโดย นายช่างฝีมือนาม อูโซม และเก่าแก่โบราณมีอายุ ไม่น้อย กว่า ๕๐๐ ปี ถูกงัดออก ม่านภาพผืนหนึ่งในจำนวน ๓๒ ผืน ได้ขึ้นตระรานไปโดยไม่ปรากฏร่อง รอย.

นายพันเอกสปรามังโท ได้เรียกร้องขอค่า เสียหาย จาก บริษัท รถไฟเป็นจำนวนเงินมาก มาย.

เรื่องโจกรรมรายนี้ ถ้าจะคิดกันเผินๆ ก็เป็นการโจกรรมในรถสัมภาระตามธรรมดา ซึ่งย่อมจะต้องมีเล็ก ๆ น้อย ๆ อยู่เสมอทุกวัน แต่เผอิญคนร้ายเล็ดก ๊เก็บเอาของอันมีค่าไปได้

พ.ศ. ๒๔๗

อาแซนลแปง

เรื่องนี้เรื่องจำต้องชั่วแพร่หลายไปทั่ว
ประเทศในเวลาไม่กี่นาฬิกา การตรวจและ
นักสืบต้องเคาะตวนั่งเป็นจำละหวั่น บริษัท
รถไฟก็ประกาศให้สันยลแก่ผู้ที่จะนำจับคน
ร้าย หรือเพียงแต่ทำให้พบของกลาง ด้วย
จำนวนเงินรางวัลนับตั้งแสน การสืบสวนก็ไม่
ได้ผลหรือร่องรอยแต่อย่างใด ในที่สุดเมื่อ
กาลล่วงเลยไปแล้ว ๕ ปี ตาหะ รายงานการ
สืบสวน ของกรมตำรวจได้กระทำพิธี บรรทุก
เข้าไว้ในสมุดประจำวันที่ เรื่องม่านภาพ
โบราณ ผืนหนึ่ง ของ นายพันเอกสปรังมิงโต
ที่หายในรถล้มการนั้น ไม่ใช่โจรกรรมด้วย
มือคนอื่น นอกจากเป็นการกระทำอย่างฉลาด
สลับของอาแซนลแปง และ อาแซนลแปง
กำลังเตรียมการนำส่งออกไปขายให้แก่เศรษฐี
ในประเทศอเมริกา ข้อความที่บรรทุกไว้นั้น
จะจริงเท็จฉันใดก็กล่าวยาก แต่ในคำวนั้น
ปรากฏว่า ม่านภาพโบราณผืนนั้นได้กลับมา
อยู่ในห้องพิภพที่สถานซังคัลลาแซร์ และมีเศษ
กระดาษเขียนบันทึกไว้ว่า

“ด้วยความชอบของอาแซนลแปง ซึ่ง
ตั้งใจว่าจะเอาไปแต่เพียงผืนเดียว คราวหลัง
จะมาขอรับไปยัง ๓๒ ผืน ขอให้ระวัง
อาแซนลแปง”

นายพันเอกสปรังมิงโต กับภรรยาเข้าบ้าน
เล็ก ๆ อยู่ด้วยความปรกติสุข ที่มีมรดกเฟื่อง
เคอร์แลนดอนที่เวรส์นิวส์ หลายเคอน การงาน
อย่างอื่นไม่เห็นค่อยเอาใจใส่ เท่าการบอกขาย
หรือแลกเปลี่ยนม่านภาพ เขาเป็นชู้ร่ายแต่
การดีภาพ หาทหารวังอาแซนลแปงและ
ผู้ร้ายทุกคนที่ม่านภาพเหล่านั้นเท่านั้น คง
จะด้วยความรักความห่วงหรืออะไรก็ตาม ภรรยา
ได้อ้อนวอนขอให้ทำการขายม่านเหล่านั้นเสีย
ตามราคาที่เขาจะขายได้ จะไปสิ้นทั้งไม่
เป็นกังวล แต่ท่านสามีก็ใจเกิดเช่นชายชาติ
ทหาร ถิ่นม่านแต่ความนึกของตนเป็นที่ตั้ง
ไม่พยายามที่จะฟังคำตักเตือนของ ภรรยาเลย
แม้แต่ ครั้งเดียว แลทุก ๆ ครั้งที่ได้ฟังคำ
อ้อนวอนขอให้ขาย ท่านเอง กลับเพิ่ม สิ่งที่
สำหรับยังกันไว้ถ้อยอื่นอีกหลายอย่าง เท่า
ที่จะคิดขึ้นได้ว่าเป็นการปลอดภัย

การยังกันไว้ถ้อยอื่น วิเศษ พิศดารของ
ท่านนายพันเอกนั้น ถ้าเป็นของธรรมดาแล้ว
อย่างน้อยผู้ใด ยินได้ฟัง จะต้องถือว่า เป็น
คนปราศจากสติอันปรกติซันฟังจะมีสติที่เคย
แต่ ท่านเป็น เจ้าของทรัพย์สินสมบัติอันมีค่าอัน
จำนวนเงินเทียบล้านฟรังก์เช่นนั้น เมื่อทำการ
ยังกันจน เกินกว่า ธรรมดาไป ยิ่งก็น่า จะให้

พ.ศ. ๒๔๖๗

อาแซนดูแปง

เยี่ยมบ้าน แลเพื่อให้ชมภาพโบราณซึ่งมีค่า
มากมายนั้นด้วย

บรรดาผู้ที่ไ้^๕รับเชิญ จากเจ้าของบ้าน
ครั้งนั้น ถ้าจะพูดให้ตรงกับความจริงแล้วก็ไม่
แปลกกว่า การถูกเชื้อเชิญให้เข้าไปชมกจิ
การและความสวยงามของเรือนจำ ซึ่งพิช
ิตอันรียกันอย่างพิเศษพิศขรรรมา พออย่าง
เหยียบเข้าไปในเขตต์ประตูบ้าน นักสืบของ
บริษัทรียประกันภัยทั้งสามนาย ซึ่งถูกจัดให้
มาประจำ ก็คอยยืนต้อนรับประนะระ ๗ เมื่อ
ได้ตรวจดูกิริยาท่าทางของแขกที่ผ่านไปทุก ๆ
คนด้วยความพิถีพิถะระให้แล้ว นักสืบคนสค
ท้ายก็ขออนมัยตร์ของผู้ที่ ผ่าน เข้า มานั้น รวย
รวมไว้.

ส่วนนายพันเอกสปรังมิงโต กับภรรยา^๕
ยืนคอยต้อนรับอยู่ด้วยความเบิกบานใจ ที่
ประตูตึกชั้นล่าง ภายหลังที่แขกผู้ไ้^๕รับเชิญ
มาพร้อมมูลแล้ว ท่านเจ้าของบ้านทั้งสาม
ภรรยาได้นำแขกผ่านห้องหลายห้อง ขึ้น บรรได
ไปชั้นบน กระทั่งถึงประตูซึ่งทำขึ้นด้วยเหล็ก
กล้าย่างกั แบบที่นายช่างนำมาประคิ^๕รู^๕เป็น
คั^๕ของกันภัย เมื่อแขกได้ผ่านประตูห้อง หรือ
ที่ถูกรวเรียกว่า ประตูของกันภัยหมดแล้ว
นายพันเอกก็ไ้^๕กฤณแห^๕ห้องเสียบตามเดิม

บรรดาแขกเหอ^๕ทั้งหลาย ต่าง พากัน ชม
เชยใน ความ รวย คอย ของ นายพันเอก เป็น
อันมาก ถัดไปนั้นก็ชมเชยในความงดงาม
ตระการตาของห้องระ^๕โพฐาน ซึ่งประคิ^๕
ประกิตด้วยม่านภาพอันวิจิตรชุดสำคัญนเอง

เข้าน, ถอ^๕เซท นายช่างจิ^๕กรรมผู้
ชาญฉลาด ได้ว่าครุปลายจำลองไว้บนภาพนี้
จากม่านของพระนางมาทิลดา อันมีชื่อว่า
“บาโบ” โดยคำสั่งของคหบดีหนึ่งแห่ง
ตระกูลนี้กรบ ในรัชสมัยของ วัฒนเมมมา
ราช เมศันศศวรรษที่ ๑๕ แต่ก็ครอบครอง
ไว้ไ้^๕ไ้^๕ไม่นานนัก ม่านนี้ไ้^๕มาตกเป็นสมบัติ
ของตระกูลเขรตัน ประคิ^๕ฐาน อยู่ ใน ห้อง
โถงแห่งคฤหาสน์ เป็นเวลา ๕๐๐ ปีเต็ม ๆ
เมื่อนายพันเอกได้ทราบข่าวนี้ ก็ชอ^๕รย^๕ชอ^๕
ไว้ด้วยจำนวนเงิน ๕๐,๐๐๐ ฟรังค์ ซึ่งราคา
ที่แท้จริงนั้น นายพันเอกเ^๕ริว่าไม่ไ้^๕ชอ^๕กว่า
๓๐ เท่า ของราคาที่ท่านรียชอ^๕ไว้.

ในจำนวนม่าน ๓๒ ผืน มีผืนผม^๕เอก
ที่นายช่างได้วาดไว้ ด้วยความสามารถ เข็ม
กว่าผืนอื่นทั้งหมด ไม่ใช่ สั^๕รย^๕เกี่ยวกับ
ของพระนางมาทิลดา ม่านผืนเองที่อาแซน
ดูแปงไ้^๕ถลอกไ้^๕ไป แต่ภายหลังไ้^๕นำกลั
ยมาคืนให้ ลวกลายบนภาพนี้ สะแ^๕งถึงเห^๕

ก. บำรุงพงศ์

สิงห์

การณในยทุทธิภมฺมที่เขตฺตังคํ มธกิด สทวิ ผู้
ทรงโฉม กำลัง คั่นคว่ำหาคนรัก คือ
“ซาโรลด์” วาซาแห่งชาวแซกซอน ใน
หมู่ นักรบ ซึ่ง สละ ชีวิต และ วิญญาณ เป็น
ชาติพลี.

บรรดาแซกทั้งหลายที่ใต้ ชุม ภาพนแล้ว
ไม่สามารถละเว้นเสีย ซึ่งความโศรกสลดได้
สวณ้อยอดิระ ทวยกาย อยู่ท่ามกลางสมรภูมิ
ดุจกานสดับกษัตริย์ของกระแสน้ำลม เนตร ทั้ง
สองแฉ่งคร่ำครวญยากอัสสซูล แต่ความขม
แค้นจะสลดสนเพราะความระทมก็หาไม่ นาง
ยอกรทั้งสองชนวิงวอนเทพเจ้าด้วยความหวาด
เกรงต่อภัย ริมฝ้ายากเผยอขึ้นอยู่ เพียงทั้งจะ
พรรณนาความ ทรมทรอมให้ วิญญาณ คน รัก
ของนางทราย โคมมีรั้งกสลดสนคนนั้น.

“เป็น การ ขม อย่าง โศรก มาก ที่เดียว”
แซกผู้หนึ่งออกความเห็น

“ผมเห็นว่าเป็นการขมที่งามมาก บาง
ครั้งทำให้ผมนึกถึงการ ขม ของ มาตาม สยาร์
มิงโค” ชายคนหนึ่ง ในหมู่ นั้น เอ่ยขึ้น เมื่อ
เห็นคนอื่น ๆ เงียบกัฟกัศไปว่า “และยังมี
เค้าหน้าเหมือนกันอีกหลายอย่าง เช่นผมอัน
งามของมาตาม ถ้าแซนและลัคคือเร็วเล็ก
ยิ่ง ทรวก ทรง และ ชนาค สูง ท่า ได้ เลย กัน

พอที่ — — — — —”

“ท่านพูดใกล้ความจริงมาก” นานพิน
เอกรับรอง “เพราะเหตุนี้ทำให้ผมตกลงใจ
ซ้อภาพเหล่านี้ไว้ และยังมีเหตุอื่นนอก ซึ่ง
ผละเอิญเหมาะกันเข้าอย่างน่าลาค คือ นาม
ของ ภรรยาผม ก็คือ อิดิธ เหมือน กัน”
นายพินเอากล่าวพลางหัวเราะ “ผมต้องการ
ให้เหมาะกันแต่เพียงเท่านั้น ไม่ต้องการให้
มีเหตุผละเอิญ ถึงกับภรรยาผมต้องเที่ยวค้นคว้า
หาศพสามี เช่นในรูปนี้” พูดแล้วก็หัวเราะ
ด้วยควมรื่นเริง.

“และ ซ้อ ของท่านก็ไม่ใช่ ซาโรลด์ด้วย,
นายพินเอ” ชายผู้หนึ่งกล่าวเอาใจ

“ซอรัย” เขากล่าวตอบด้วยควมขม
แค้น “ผมไม่ได้ ซ้อซาโรลด์” และ “ไม่มีส่วน
คล้ายคลึงกับราชาของชาวแซกซอนผู้นั้นเลย”

ในทันใดที่นายพินเอกล่าวจบ ก็มีเสียง
กระดังง์ สัญญาณ บอก เหตุร้าย คึงขึ้นที่น่าต่าง
เสียงสั่นร่วเป็นระยะ ๆ มาตามสยาร์ มิงโค
ตกใจจนเสียดสี กอดแขนสามัวไว้นั่น

“เฮ้, อะไร, เกิดเหตุอะไรขึ้นแล้ว?”

บรรดาแซกเฝ้ารอตทั้งหลาย พากัน ยืนนิ่ง ไม่
กระตือกระตัก สาย คาว รวม รัย อยู่ ที่ เสียง
กระดังง์ นายพินเอ พยายาม สงบ ความ

พ.ศ. ๒๔๗

อาแซนดูแปง

ตกใจ กล่าวกันว่า...

“เอ, นี่หมายความว่าอย่างไรกัน? นอก
จากผมแล้วไม่มีใครทราบเลยว่า กระทั่งน้อยที่
ไหน? ผมไปคิดไว้ด้วยตนเองที่เดียว.”

พอ ซาก คำ ไฟฟ้าใน ห้อง ถัดพิมายลง
เสียงกระตักดังรัวไปหมดทุก ๆ แห่ง อาตมิก
สัญญาณลยถึงชั้นพร้อมกันจนเข้าไปถึงบ้าน.

ความกาหลอลหม่านได้เป็นไปอยู่ชั่วขณะ
เสียงพลกศกรร้อง และเสียงบุรุษวิ่งวนไปทุก
คามช่องประตู พวกกันระวังตัว คอยผู้ที่จะ
บุกรุกเข้ามาบางคนลงนั่งคลานคลำหาหนทาง
โดยไม่ว่าจะผ่านไปทางไหนก็ ในชั่ว
เวลา อันรวดเร็ว ก็มีเสียง นายพันเอก ตะโกน
ขึ้นว่า.

“นั่งไว้, ไปรออย่าเคลื่อนไหว, สวิตซ์
อยู่ที่มุมนั้น ผมจะเปิดไฟ ไม่เป็นไรบอก คอย
ประเดี๋ยว” พวกแล้วเขาวิ่งผ่านหมู่คนตรงไป
ที่มุมห้อง ในทันใดไฟฟ้าในห้องก็สว่างขึ้น
ตามเดิม เสียงกระตักจึงย่ำหายราวกับปลิดทิ้ง
ภาพใหม่ก็แลเห็นในห้องนี้ เป็นภาพที่
น่าพิศวงมาก สภาพาสตรวิสองคนเปลือยลมล้ม
พิช้อยกยัพัน มาตามสปรามังโตเกาะแขน
สาม สี่หน้าซัดโรยปราศจากแรง สภาพบรม
หน้าตาซมุกชอมม สีผิวขาวเย็น ทั้งกับได้

เกิดการต่อสู้กันอย่างทรหด.

“ม่านยังอยู่เรียบร้อยดี!” บุรุษผู้หนึ่ง
เอ่ยขึ้น.

น่าแปลกที่ การโจรกรรม มิได้เกิดขึ้นใน
เวลาฉุกฉะทุก เช่น ที่ ทุก ๆ คนพากัน คาด
ล่วงหน้า ทุก ๆ สิ่งเรียบร้อยมิได้เคลื่อนไหว
ไปจากที่เดิม ม่าน ที่ แขนว ที่ ผมนั่ง ก็ คงอยู่
บริบูรณ์ ในระหว่างเวลาฉุกฉินนั้น นักสืบ
ที่เฝ้าอยู่ภายนอก ก็มิได้เห็นผู้ ใดผ่านเข้าออก
หรือแววของผู้นั้นที่พยายามจะทำการโจรกรรม
เลย.

นายพันเอก ยก ผ้าเช็ดหน้าขึ้น ชับเหงื่อ
สี่หน้าของเขาซัด ปราศจากความรื่นเริงเช่น
เคย “บางทีจะเป็นเพราะกระตักที่หน้าต่าง
ดังขึ้นเอง เพราะไม่มีผู้ ใดทราบถึงการฉก
นอกจากผมคนเดียว คงจะเป็นเพราะผมทำ
ไว้ ไม่เรียบร้อย ผมต้องขออภัยโทษจากคุณ
ทั้งหลาย”

บรรดาผู้ ที่มาเยี่ยมพากันหัวเราะ เพราะ
เห็นกิริยาท่าทางอันแปลกของนายพันเอก ใน
ที่สุดเมื่อสมควรแก่เวลา พวกนักลากลยย้าย.

ผู้ที่อยู่ด้านหลังที่สุด ก็คือ ผู้สืบข่าว
หนึ่งสี่พัน ๒ นาย เมื่อนายพันเอกนำ
ภรรยาไปไว้ในความ พิทักษ์รักษา ของ หญิง

ถ. บำรุงพงศ์

สิงห์

คนใช้แล้ว ก็หันมารับรองผู้สืบทอดแล้วเนก
สืบทอด ในที่สถิตเมื่อพักกันใต้สวนหาเหตุพิรุณ
มิได้รอรอยแล้ว ผู้สืบทอดก็ลาไป ซึ่ง
เป็นเวลาอีกประมาณ ๒.๔๕ ก.ท. นายพันเอก
เชอเชอญ์ให้คนสืบทอดทั้งสาม คิม ซามเปญ คนละ
แก้ว แล้วเขาก็เปลื้องเสื้อเขาที่นอนนอนเพื่อ
พักผ่อนร่างกาย ส่วนนักสืบทอดก็ไปทำหน้าที่
ที่เขายามตามเดิม

การอยู่ยามของนักสืบทอดก็เกิดขึ้น คราว
ตามบริเวณบ้าน นาน ๆ ก็เปลี่ยนกันขึ้นตรวจ
บนคฤหาสน์ครั้งหนึ่ง ๕ ก.ท. ผ่านพ้นไป
แล้ว เหตุการณ์อันแปลกก็มิได้เกิดขึ้น
พระอาทิตย์ก็ส่องแสงขึ้นสว่าง ๆ ความว่างและ
อ่อนเพลียเป็นเหตุให้นักสืบทอดต้อง หายใจพัก จาก
การเดินตรวจเสียชั่วครู่แล้ว เขาหย่อนกาย
ลงบนม้านั่ง และหลับสอไปโดยไม่รู้สึก
ตัว พอเวลา ๖.๔๐ ก.ท. นักสืบทอดหนึ่ง
ขึ้นไปตรวจห้องโถง เขาก็ต้องตกตะลึง
หลัง ม่าน ๑๒ ผืนที่แขวนอยู่ก็ฉ่นง เมื่อ หนึ่ง
ชั่วโมงก็ผ่านไปหมดแล้ว และเขาก็ได้ข้อสงสัย
เผอิญพักมรดกอย่างกวดขันนั้น ได้หายไปเสีย
แล้ว

ความเสียสติ กระทำให้แก่นักสืบทอดนัก
ถึงขนาดที่สติปัญญาสลับ เขาวิ่งไปบอกสหาย

และลงมือสืบสวนหาเรื่องรอยโดยลำพัง เมื่อ
เห็นว่าข่าวจากผลแล้ว จึงได้บอกกับนายพัน
เอกซึ่งเป็นเวลาราว ๘.๓๐ ก.ท. ขณะนั้น

นายพันเอกกำลังจะเตรียมตนจะออกจากบ้าน
เพื่อกิจธุระอย่างหนึ่ง เมื่อได้ทราบข่าวอัน
มิได้เกินฝันเช่นนั้น ร่างกายก็ถึงขั้นเกิน

เขาเข็ญใจแล้ว แล้วเขาก็วิ่งลงมายังนัก
ไม่รู้สึกลงไปเป็นครุใหญ่ ด้วยความองอาจ
อันเป็นนิสัย เขาพยายามทรงกายลุกขึ้น

เดินช้า ๆ ไปที่ห้องโถง สายตาเพ่งมองไป
ที่กำแพงที่ว่างเปล่า และก็ได้เคยประคองไว้
ด้วยม่านอันวิจิตรตระการตา เขาค่อยรู้สึก
คนขึ้นข้าง

พลางถอนหายใจเดินตรงไปที่
โต๊ะเขียนจดหมาย แล้วฉ่นกของส่งให้นัก
สืบทอด พลางกล่าวด้วยน้ำเสียงแหบเครือว่า

“นี่ครับ, ผมจำเป็นต้องไปธุระเพราะ
นักกันไว้ โปรดนำจดหมายของผมไปให้กับ
ผู้บัญชาการตำรวจ และเล่าเหตุการณ์ที่

เกิดขึ้นแก่ผมโดยละเอียด ขอให้เขาจัดการ
ใต้สวนหาเรื่องรอยตามที่ผมบอกโดยทันที ผม
เองก็จะพยายามจนสุดฤทธิ์ของผมเหมือนกัน

ทำอะไรก็ได้แล้ว มันเป็นเรื่องที่ของผม
ผมไม่ลงโทษคุณเลย คุณไม่เสียใจใช่ไหม
หรือครับ ผมต้องลาไปก่อนละ”

พูดแล้วเขาก็รีบเดินออกจากบ้าน ด้วย
ความร้อนใจ ทำให้หนักสับสนกัมนองตาม
ไปจนลึบตา เขานึกว่าความทุกข์ซึ่งทำให้
สติของนายพันเอกวิปลาคไปยั้งไม่มาก ก็น้อย

ในช่วง ๕-๓ นาทีต่อมา ผู้บัญชาการ
ตำรวจก็มาถึง นักสืบชั้นเจ็ดหมายของ

นายพันเอก ให้ผู้บัญชาการตำรวจ เจ็ด
หมายนั้น มีข้อความดังต่อไปนี้

“ชีวิตของผมได้ดำเนิน มาถึง ที่สุด แล้ว
ทุก ๆ อย่างบอกว่าคุณสาธิตของผมได้มาถึง
มหาโรจระยนได้ค้นพบความลึกลับ ซึ่งผม

พยายามปกปิดตลอดมา แล้วมา ผมเชื่อมั่น
นี้โดยความหวังว่าจะ ชายให้ ได้ทำไรถึงล้าน

ฝรั่งเศส จึงได้ต่อสู้ที่หลังทูลงแรงเผ่ารักษา
แต่ก็หาเป็นผลก็อย่างใดไม่ ชาวอเมริกัน

ผู้หนึ่งได้ให้ราคาผมหกแสนฝรั่งเศสแล้ว แต่
กรรมมาซึ่งตามผมเสีย ไม่ยอมขาย อนิจจา

ยักนี้ ผมต้องเผชิญกับความหายนะอย่าง
มหันต์ เหลือกำลังที่ผมจะทนได้

ผมหวังว่าภรรยาที่รักของผม คงจะยก
โทษให้ ในการที่ผมได้นำ ความทุกข์อย่าง

ใหญ่หลวงมาให้ ผมจะระลึกถึงหล่อนเสมอ
จนนาทีสุดท้ายของผม”

มาคาม สปร่า มังโต เมื่อ ได้ ทราบ ข่าวนี้
มีมากมายเพียงใดนั้น จะเห็นได้จากลีลา

เจ้าหล่อน สุก ที่ จะ กลืน ความ วิบโยคไว้ ได้
นางซบหน้าลง กับโต๊ะ พลังร่ำไห้ ด้วย ความ
โศรกสทุกข์ที่พระพรหม ผู้บัญชาการตำรวจ

ได้ปล่อย โยนตามสมควรแล้ว ก็ส่งนักสืบ
ให้สักรอยตามหลังนายพันเอกกึก ๆ ไป

ในเย็นวันนั้น ได้รีบโทรศัพท์จาก
วิลส์ คาเฟรย์ ว่า คนงานของบริษัทรถไฟ

หนึ่ง ได้พบศพชายผู้หนึ่งนอนสิ้นชีวิต
อยู่ที่ปากช่องเขา รถไฟขบวนหลังที่สี่ได้

หีบร่างกายเสียจนยับเยิน จำค่าหน้ามิได้
ว่าเป็นผู้ใด ในกระเป๋าคือของผู้ตายไม่มีกระ

ดาษอันจะเป็นเครื่องหมายออกให้ทราบนามได้
แต่พอสันนิษฐานอย่างใกล้ชิดความจริงได้ว่า ผู้

ตายคือนายพันเอกสปร่า มังโต

ราว ๘ ล.ท. เย็นวันนั้นเอง มาคามสปร่า
มังโตก็ได้โดยสารรถยนต์มาถึง วิลส์ คาเฟรย์

หล่อนได้ถูกนำไปยัง ห้อง ที่ สถานี รถไฟ
พอเหลื่อมแลไปพบชายอื่นนำทูลเรศ เจ้าหล่อน

ก็จำได้ว่าเป็นศพของสามีโดยแน่แท้ ความ
โศรกเศร้าโศกาทุกในขณะ นี้ ไม่ผิดอะไร กับ

ภาพของสาวน้อยที่ติด ซึ่งปรากฏอยู่บนผ้า
ม่านที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นนั้นเลย

ความทุกข์ โศรกของ มาคามสปร่า มังโต
มีมากมายเพียงใดนั้น จะเห็นได้จากลีลา

ก. บำรุงพงศ์

สิงห์

อันข้าขาวของนาง ซึ่งในขณะเดียวกัน
ก็ให้เราให้หาชนยังเกิดความเคียดแค้นชิงชัง
ในส่วนตัวของอาแซนลุแปงยิ่งขึ้น อนิจจา,
สตรีสาวผมงามชาวอังกฤษ ต้องเรีสร้าง
จากสามีรักโดยมีมีวันที่ จะไป คง คั่น ความ
รัก จนครายชั่ววอดสานแห่งชีวิตของนาง
เพราะการกระทำ อันทารุณ ของ อาแซนลุแปง
ผู้ร้ายใจอำมหิต

๐ ๐ ๐

เจ้าพนักงานตำรวจ ไต่ ย่น ฟ้อง นักร้อง ทั้ง
สามนาย ในลานช้อนเร้นยักยัก หลีกถาน ของ
การสืบสวน คณะผู้พิพากษาได้พิจารณาและ
ไต่สวนจนกระทั่งประวัติดและอาชีพ ของ บุคคล
ทั้งสาม แต่ก็ไม่เห็นเหตุอันควรสงสัย จึง
ปล่อยตัวจำเลยพ้นข้อหาไป ส่วนข้าขาว
เรื่องม่านภาพจะไปตกอยู่สวระทิศใดก็ยังไม่
ผู้ใด ทราญไม่ เป็นอันหมดหวังว่าจะได้กลับ
คืนอย่างแน่แท้

ในวาระอันกษัตริย์แห่ง นายสารวัตรใหญ่
กานีมา ก็ได้กลับมาจากอินเดีย อันเป็น
ที่ ๆ นายตำรวจผู้ลือนามหวังว่า จะได้ พบ ร่อง
รอยของอาแซนลุแปงผู้ร้ายสำคัญ ตามคำ
บอกเล่าจากขบวนการของลัทธิคนหนึ่ง การ
ฟังจะมาประจักษ์ ในคืนเองว่า สัตว์ของเขา

ได้ซ่อนกลเอาเสียแล้ว ลุแปงได้จับตัวกานีมา
ไปสืบหาตัวเขาที่อินเดีย ซึ่งแท้ ที่จริงก็
เพื่อกันให้หนีกลับพ้นไปเสียจาก ทาง ดำเนิน ชั่ว
คราว ในระหว่างที่เขาเข้าทำการโจรกรรม
รายนั่นเอง

เมื่อได้ทราบเรื่องราวจากหัวหน้าของตน แล้ว
กานีมาก็ขอลาหยุดงาน ๓ ปี เพื่อดำเนินวิธี
สืบสวนหาตัวลุแปงต่อไป เขาได้ ไป เยี่ยม มา
คามสยารมิ่งโค และสัญญาว่าจะพยายาม
แก้แค้นให้จงได้

อีกทีหรือมาจากคามสยารมิ่งโคกำลัง อยู่ใน
ระหว่างทุกข์ แม้ความพยายามทศาคันจะ
สมอยู่ในระยะของนางเพียงใดก็ตาม นางก็ยัง
อดกลั้นความทุกข์ โศรกให้ลดน้อยลงไปหาได้
ไม่ หล่อนได้ โยนักสืบ ๓ นายออกไปพ้น
หน้าที่ ในวันเดียวกันกับที่นำศพสามีไปฝังสุสาน
และจ้างคนใช้และคนครัวใหม่ สองคนให้
ดูแลกิจการบ้านเรือน แทนคนใช้เก่าทั้ง หมก
โดยหวังจะยัง ความโศรกให้เหือดหายไปได้
บ้าง ในเมื่อปราศจากสิ่งที่จะมากระทบกระ
เทือนใจ เจ้าหล่อนให้สิทธิแก่กานีมาทุก
อย่าง เพื่อทำการสืบสวนถามความประสงค์
ของเขา

กานีมาลงมือค้นหาร่องรอยตั้งแต่ พ้น ชัน

พ.ศ. ๒๔

อาแซนดูแปง

ล่างโดยความละเอียดสุขุม เขาสืบถามปาก
คำของชาวบ้านใกล้เคียง คลอกรนทางเข้า
ออกในบ้าน ไม่ปล่อยให้ความสงสัยผ่านพ้น
ไปได้เลย เขาทกลองค่อสายกระตึงบอก
เหตุ ทายแล้วทวนอีกไม่นานกว่า ๑๐ ถึง ๑๕ เทียว
ขึ้นหนึ่งล่องไปแล้ว กานีมาก็ยังหา
ได้รัยความพอใจอย่างใดไม่ เขาขออนุญาต
ลาต่ออีก ม.ศุทวัส ผู้บัญชาการตำรวจ
ได้มาเยี่ยมกานีมาถึงย่านที่เกิดเหตุ พย
เขากาลังทำยรรโยยบนเพดานห้องโถง วัน
นั้น นายสารวัตรใหญ่ โคลงศิริระคอบ
ผู้บัญชาการว่า ความหวังที่จะพบร่องรอย
อะไรข้างนั้น ได้ปลาดคนการไปสิ้นแล้ว
การสืบสวนของเขาที่แล่วมา ไม่ได้รับประ
โยชน์อะไรแม้แต่นิดหนึ่ง

ล่องมาอีก ๒ วัน ผู้บัญชาการได้ไปหา
กานีมาที่ขานอีก พยเขากาลังนั่งอยู่ในท่า
ครีครองอย่างสุขุม มีหนังสือพิมพ์กอง
ใหญ่ๆ หลายกองวางอยู่บนโต๊ะ และคำถาม
อันรื้อรวนใจของผู้เป็นหัวหน้า ได้รับคอบ
อย่างปราศจากความหวังว่า
“ผมยังจับเค้าได้อะไรไม่ได้เลยขอรับ
ไม่ได้เลยจริงๆ แต่ผมยังมีความวิตกอยู่
ในใจอย่างหนึ่ง เวลาผมจะรายงานถึง

ไม่ได้เรื่องอะไร เพราะยังมีคอบ ตรงกัน
ข้ามมันทำให้ผมทุกขารึอันยังอีก”

“และ———

“และผมอยากขอรับรองให้คตทน ต่อไปอีก
สักหน่อย ขอให้ผมดำเนินการของผมไป
คนเก็บอีกสักสองสามเวลา แต่ถ้า——”
เขาเปลี่ยนพูดเป็นเสียงหนักแน่น “ถ้า
ผมโทรศัพท์มาเรียกในวันใด ก็หมายความว่า
ว่าผมได้พบความลับแน่นอนแล้ว ขอให้
คุณรีบขึ้นรถไปหาผมทันที อย่าเสียเวลา
แม้แต่นาทีเดียวนะขอรับ”

สี่สิบแปดนาฬิกาหลังจากการ สนทนานั้น
เอง พอเวลาเช้า ม.ศุทวัส ก็ได้รัยโทรเลข
ฉบับหนึ่ง ว่า

“กำลังไป ลิด

กานีมา”

โทรเลขฉบับนี้ทำให้ผู้บัญชาการตำรวจฉงน
ไม่น้อย ถึงกับรำพึงว่า “พอกานีมา
คนฉลาดของเรา ไป ลิด เพื่อประสงค์
อะไรหนอ!”

วันหนึ่งล่องไป และอีกวันหนึ่งก็ล่อง
ตามไป โดยไม่ได้ข่าวคราวอะไรอีกเลย
ม.ศุทวัสยังเชื่อความสามารถของกานีมาอย่าง
เต็มเปี่ยม เขาทราบว่านายสารวัตรใหญ่ได้

ถ. บำรุงพงศ์

ถึงที่

ยังมีบัญญัติของเขา เป็นคนมีความรอบ
คอบสุขุม และกานินาไม่ใช่บุคคลที่หลง
งมงายในสิ่งที่ไม่มีเหตุผล เมื่อเขาได้ “ลง
มือทำงานแล้ว” ก็หมายความว่า การนั้นมี
เหตุผลพอแล้วเสมอ

ในเย็นวันที่สองนั้นเอง ม. กุศลศักดิ์
รับโทรศัพท์จากกานินา

“นั่นคุณหรือขอรับ?”

“นั่นกานินาหรือ?”

ด้วยความไหวพริบ บุคคลทั้งสองก็จำ
กันได้ทันที กานินารับพูดโดยเร็วว่า

“สวัสดีคุณรับ, เอาเดี๋ยวนี้ และคุณต้อง
มาด้วย”

“นั่นแกอยู่ที่ไหน?”

“ในบ้าน, ชั้นล่าง ผมจะคอยรับที่ประตู
ส่วน”

“ฉันจะไปเดี๋ยวนี้”

“ก็แล้ว, คุณเจอครุฑห่างจากบ้าน ๕๐ หลา
แล้วฉวยปาก ผมจะมารับทันที”

การ ได้ เป็น ไป ตาม ความ ประสงค์ ของ
กานินาทุกประการ พอเวลาเย็นเที่ยงคน
ไฟฟ้าในห้องชั้นบนดับหมด กานินาก็ถอย
ออกมาที่ถนนพบ ม. กุศลศักดิ์ เมื่อการได้ถาม
ได้เสร็จไปโดยเร็วร้อน บรรดาตำรวจก็แยก

ย้ายไปทามที่กานินาสั่ง ผู้บัญชาการตำรวจ
ก็นายตำรวจकिनัลก็สวนไปโดยปราศจากเสียง
และกระซิบถามกันโดยเสียงที่สุก

“เพื่ออะไรกันนี้ กานินา?” ม. กุศล

ถาม “แกหมายความว่าอย่างไร ทำยังกับ
จะเข้าปล้น”

แต่กานินาไม่ยิ้มหรือหัวเราะเช่นเคย หน้า
ของเขายังคง ไม่มีคำพูดหลุดออกจากริม
ฝีปาก

“แกได้รับข่าวว่าอย่างไรหรือ?”

“ขอรับ, ถึงเวลาของเราแล้ว ผมแทบ
ไม่เชื่อว่าเหตุการณ์จะเป็นได้จริงดังเพียงนี้”
ผมไม่ผิดแน่ ผมรับความจริงได้แน่แท้แล้ว
ผมบอกได้แต่เพียงว่า จริงแน่ที่เดียว ไม่มี
อะไรจะจริงยิ่งกว่านี้อีก”

พูดแล้วเขาก็ยกฝ่าเขี้ยวหน้า ขึ้นชี้แจงข้อ
ไต่ลี่ยบนหน้าผาก เมื่อ ม. กุศลศักดิ์ถาม
อีก เขาขยับเข้าไปใกล้ และกล่าวว่า

“แหม, ลูบเงาเกือบจับวิธี การ ของ
ผมได้ ---”

“นี่เสียที, กานินา” ม. กุศลศักดิ์

“ทำไม ไม่คอยฉันตรงคำถาม ฉันต้องการ
ทราบว่า เกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง”

“ไม่มีอะไรนักดอกขอรับ” นายตำรวจ

พ.ศ. ๒๔

อาแซนดูแปง

ตอบ “ผมควรรายงานให้ทราบว่าผมได้ทำ
การอย่างใดไปบ้าง แต่ขอโทษผมเห็นว่า
มันจะไม่ได้ประโยชน์ คือผมอยากเล่าว่า
ลแปงได้ทราบทางการของผมหลายครั้ง และ
มันได้ทำให้ผมทำแค้นหลายหน เรื่องนี้
ผมพลาดทำอย่างน่าอับอายที่สุด แต่ผมก็
ได้ทราบเล่ห์กะเท่ห์ของมหาโจรผู้ร้ายอย่างแจ่ม
แจ้งด้วยตนเอง ความผมจะแถลงถึงเรื่อง
ผ่านภาพ ผมรู้สึกมาแต่ชั้นแรกแล้วว่า มี
ปัญหาข้อใหญ่ที่สำคัญมากอยู่สองข้อ ข้อ
แรก, ลแปงซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่เคยเคลื่อนไหว
ไปไหนโดยปราศจากความมุ่งหมาย เขา
ทราบที่ว่า นายพันเอก สปร่ามิงโค หมกเงิน
แล้ว ถ้าผ่านภาพเหล่านั้นหายหมด ก็อย่า
หมายเลยว่า นายพันเอกจะไม่ระทมทุกข์จน
ถึงกับฆ่าตัวตาย ลแปงเป็นคนเกลียดการ
ฆาตกรรม จึงได้ลักผ่านภาพเหล่านั้นไป”

“แต่มีข่าวโชยกันอย่างชัดเจนว่า ผ่าน
ภาพโบราณมีราคาถึงห้าหรือหกแสนฟรังค์”
ม. กุทวัสพัก

“ขอรับ, ผมจะเล่าให้ฟังอีกครั้ง, เอา
เถอะ, เรื่องมันจะเป็นอย่างไรรู้ก็ตาม ลแปงไม่
ต้องการฆ่าคน และไม่ก่อเหตุให้ผู้อื่นใดต้อง
ตายด้วย ถึงแม้ว่าเขาระต้องการเงินดัง

ล้าน ๆ ฟรังค์ นั่นเป็นข้อแรก ข้อที่สอง,
อะไรเป็นเหตุให้เกิดความยุ่งยากขึ้น ความ
ยุ่งยากเหล่านี้เกิดขึ้นในคืนวันที่มีงานประชุม
สันนิบาต? คุณคิดไม่ออกหรือขอรับ ว่ากิจ
การในระหว่างทุกซ์และนำหว่ากเลี้ยว จะ
เป็นข้อกบฏกับความสงสัยให้พ้นจากความเป็น
จริงได้ก็กว่าอย่างอื่น ไม่มีอะไรจะง่ายยิ่ง
กว่านั้นอีก ไม่ใช่หรือขอรับ? คุณคิด
ยังไม่ตกกระมัง ผมคาดว่าคงเป็นอย่างนั้น.”

“ยังเลย”

“จริงขอรับ, ไม่ใช่เป็นของง่าย ผมเอง
ก็เหมือนกัน ถ้าใครมาเล่าให้ผมฟังเช่นนั้น
ผมก็คิดไม่ออก แต่ผมเข้าใจว่าได้เกินทาง
ถูกแล้ว ไม่มีปัญหา การที่ลแปงปลุกคน
ให้พ้นความสงสัย ปลุกให้มหาชนคา
คะเนไม่ถูก ว่าใคร เป็นตัวการ ตัวลึกลับใน
เรื่องนี้”

“เพื่อนของมັນนี่” ม. กุทวัสออก

ความเห็น “เพื่อนที่ปลอมอยู่ในระหว่างแขก
ผู้รับเชิญ เพื่อนของมັນนี่เป็นผู้ทำให้กระตือ
รือฉุนเฉียวถึงขั้นนี้ แล้วซ่อนตัวอยู่ในบ้าน
เมื่อการประชุมสันนิบาตเลิกแล้ว”

“คุณเหมือนคุณจะช่วยสว่างขึ้นบ้าง, สว่าง
ขึ้นบ้างละขอรับ แต่เป็นการแน่นอน ผ่าน

ถ. บำรุงพงศ์

ถึงที่

ภาพไม่ได้ดูจะโมย โดยบุคคลที่ลอบลัก
เข้ามาในบ้าน มันดูจะโมยโดยคนซึ่งอยู่
ในบ้านเอง ผมได้ คิดไปถึงรายชื่อยบุคคล
ที่ได้ รัยเชิญเข้ามาเยี่ยมในบ้าน คนหนึ่ง
ต้อง — — —

“แล้วยังง”

“แล้วก็ ผมทราบว่านักสืบทั้งสามนาย
ได้ เก็บ รายชื่อเหล่านั้นไว้ ด้วยมือ ของเขา เอง
และเมื่อบรรดาแขกพากันกลับหมดแล้ว เขา
ยังจำได้ว่า มีจำนวนคน ๖๓ คนเข้ามา
และ ๖๓ คนเหล่านั้นก็กลับไปหมด”

“ถ้าถึงนั้นก็คงเป็นคนใช่”

“ไม่ใช่”

“นักสืบคนใดคนหนึ่ง ในสามคน”

“ไม่ใช่อีก”

“ถ้ายังงั้น” ผู้บัญชาการกล่าวอย่างไม่
เชื่อ “ถ้ายังงั้นการโจรกรรมจะเกิดขึ้นใน
บ้าน — — —”

“นั่นไม่มีปัญหาอะไรเลย” นายสารวัตร
กล่าว “ไม่มีปัญหา ผมได้ ลียสวนแล้ว
ทุก ๆ ทาง ในที่สถักตรอยเดียวกันนั้นเอง
ผมคงขบปัญหาตนเองว่า การโจรกรรมรายนั้น
จะสำเร็จได้ ก็ต้องโดยความช่วยเหลือของ
ผู้สมรู้ร่วมคิดคนใดคนหนึ่งในบ้าน”

“ไม่จริงกรรมมังนะ”

“เพราะคิดว่าไม่จริงนั่นสิ ผมจึงได้ทราบ
ความจริง”

“เฮะ”

“ยัง, คุณยังมีคอยู่, มันเป็นความจริง
แต่คุณก็ยัง คิดไม่ออก ว่าแต่คุณ นี้ถึง
ภาพตามที่ผมเล่ามานหรือเปล่า?”

ม. ทิวส์ นิ่งง่อย เขาพูดเบา ๆ เป็น
ที่ตรง

“คุณรัยไม่ได้อยู่ในพวกผู้ที่ได้ รัยเชิญ,
ไม่ใช่พวกคนใช่ ไม่ใช่ฉันนักสืบ ถ้ายังงั้น
ก็ไม่เหลือใครสักคนเดียว”

“จริงหรือขอรัย ยังมีเหลือนา”

ม. ทิวส์ นิ่งทง แล้วกลักลผลนผลนขึ้น
และกล่าวด้วยเสียงตื้นตันพิศปรกติว่า

“ผิดธรรมดาไปละ”

“อะไร”

“คิดเสียใหม่ดีกว่า กานีมา”

“เล่าไปเถอะขอรัย ท่านคิดไว้ว่าอย่างไร”

“ไม่จริง, จะ หมาย ความ อย่างนั้นไม่
ได้ละ”

“พูดต่อไปซิขอรัย”

“เป็นไปไม่ได้ สปรามังโทระเป็นลูกมือ
ของอาแซนลแปงอย่างไรได้” กานีมาผงก

พ.ศ. ๒๔

อาแซนตูปง

ศีรษะข้า ๆ

“แน่ที่เดียว, ลูกมือ ของ อาแซนตูปง
กระจำที่เดียวขอรับ ในระหว่างคนนั้นเมื่อ
นักสืบสามนายกลับลงไปยังล่าง ไปเฝ้ายาม
หรือจะเรียกว่าไปหลบก็กว่า เพราะนายพัน
เอก เจ้าของบ้านโต ให้นำนักสืบสามคนเหล่านี้ออก
แล้วให้ ภินยาแก่ภายหลัง ทนายพันเอก
ถือเอาโอกาสสนับปลั๊กมาภาพ แล้วส่งออก
ทางหน้าต่างห้องนอน ห้องนั้นอยู่บนชั้นที่
สอง และหันหน้าไปทางถนน บ้านนั้น
ไม่มีคนเฝ้า เพราะหน้าต่างชั้นล่างมีค้ายาย
และสูง คนขึ้นขึ้นไม่ ใ้ง่าย”

ม. กุวิธสพยายามคิด และ โคลงศีรษะ
อย่างไม่แน่ใจ

“มันก็ยังผิดวิสัยอยู่นั่นเอง”

“ทำไม?”

“ทำไม, เพราะถ้านายพันเอกนั้นเป็น
ผู้สมัครร่วมมิกกับอาแซนตูปง เขาจะต้อง
ไปฆ่า ตัวตาย เมื่อ ภาย หลัง สำเร็จ ผล แล้ว
ทำไม?”

“ใครบอกคุณว่าเขาฆ่าตัวตาย?”

“ก็เราพบศพตานัน ถูกมัดคอเอียบอยู่
ข้างทางรถไฟ”

“ผมบอกแล้วว่าลูปงไม่เกี่ยวข้องกับการ

ฆาตกรรมเลย”

“มาถามสปรามังโต ยืนยันว่า ศพ
นั้นเป็นศพสามของนางแม่”

“ผมก็คิดว่าคงคงกล่าวเช่นนั้น ขึ้น
เคยทำให้ผมต้องซังกะเหมือนกัน แต่ผมคิด
ได้ว่า มี คนสำคัญ อยู่ใน เรือนนี้ เพียงสามคน
คนหนึ่ง อาแซนตูปง ตัวการ สองนายพันเอก
สปรามังโต ผู้ช่วยของเขา สามคนสุดท้าย
ลงนกลูกที่สี่ขอรับ ในระหว่างสามคน
จะติดต่อกันได้อย่างไร”

กานี่มานั่งอยู่สักครู่ จึงจับเอาหนังสือ
พิมพ์ที่หนึ่งออกมาแล้วส่งให้ ม. กุวิธ
ดูด้วยหนึ่ง

“คุณคงจะจำได้ เมื่อคราวไปเยี่ยมผม
ที่บ้านครั้งหลัง ผมหนังสือพิมพ์กองใหญ่
วางอยู่บนโต๊ะ นั้นแหละผมกำลังตรวจข่าว
ว่าจะมีเหตุ ออกฉกรรจ์ อะไร เกิดขึ้นในระหว่าง
เวลานั้น ซึ่งพอจะทำให้ผมประจักษ์เหตุผล
ได้ โปรดอ่านหนังสือขอรับ”

ม. กุวิธส หยิบหนังสือพิมพ์ที่ขึ้นอ่าน

“ผู้สื่อข่าวของเราที่ ลิล แจ็กมาว่า ได้
มีเหตุการณ์อันน่าแปลกเกิดขึ้นในจังหวัดนี้ คือ
ศพของชายผู้หนึ่งซึ่งได้ถูกรวางทับ การ
ไต่สวนของ เจ้าหน้าที่ ยังไม่ ปรากฏว่า ผู้ตาย

ถ. บำรุงพงศ์

สิงห์

“ซอโค แต่ในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น จากวัน
ที่ได้นำศพไปไว้ ที่ห้องพักรักษาของ โรงพยาบาล
ก็ปรากฏว่าศพได้หายไปเสียแล้ว เวลานั้นยัง
ไม่ทราบร่องรอยว่าใครเป็นผู้ลักเอาไป”

“แต่แกเชอทเคียว — — — —”

“ผมพ่วงมาจาก สล เมอวานัน” กานีมา
ตอบ “และการสืบสวนของผม ได้ผลเป็นที่
พอใจว่า ศพนั้นได้หายไปในวันเดียวกับที่
นายพันเอก สปรังมิง โท มีการประชุมสันนิบาต
มันได้ถูกนำไปที่วัดกาเปรย์ โดยรถยนต์ และ
รถยนต์นั้น ก็ยัง รอคอย อยู่ ข้างทาง รถไฟวัน
เวลาเย็น”

“ใกล้ทางเข้ามอญกันซี”

“ใกล้ ๆ กันนั้นแหละ ซอริบ”

“และศพนั้นมีเครื่องแต่งกาย ของนายพัน
เอก สปรังมิง โททุกอย่าง”

“ทุกอย่างที่เคียว”

“ถ้ากระนั้นนายพันเอกนั้น ยังไม่ตาย”

“ซอริบ, ยังหายใจอยู่เหมือนกับคุณและ
ผมนั่นแหละ”

“แต่ทำไมหนอ, เรื่องมันจึงยุ่งเหยิง
เสียเหลือเกิน ชั้นแรกมันหายไปแค่คืนเดียว
แล้วหาพบ แล้วหายไปทั้ง ๓๒ วัน ทำไม
จึงต้องมีการเชือดเชือดแจกมาประชุม? ทำไม

จึงต้องถกถกย้ายกระตังยุง ๆ นั้น? และทำไม
ยังจะต้องมีอะไร ๆ อีกหลายอย่าง? ที่เรื่อง
มันยิ่งกว่าจำเอนไม่ใช่หรือ กานีมา?”

“นั่นเป็นเพราะ คณะหยุดคดีเสีย แต่เพียง
ครึ่งทาง เหมือนผมเมื่อแรก แต่ที่เรา
นั้นเราจำเป็นต้อง ใช้ หัวคิดในทางที่ลงนามาก
ที่สุด หรือในทางที่ไม่อาจเป็นไปได้ เรื่องนี้
เราเกี่ยวข้องกับ อาชญากรรม เราจำเป็นต้อง
หาวิธีการสืบสวนโดยวิธีนอกครุสัททนต์ ถ้า
ใคร ๆ ไม่ทราบทางการของเรา ก็เลยมหาเรา
ว่าเป็นมาซึก ๆ ที่เกี่ยว ตรงกันข้ามจากวิธี
นั้นเอง ทำให้ผมจับเป็นเรื่องขึ้น ประการประคอง
กันได้ตลอด เด็กอมมือก็จะร้องว่าง่ายจริง
คุณลองคิดดูก็หรือว่า ถ้าเรื่องมันไม่จำเอน
และง่ายอย่างที่ถูกเข้าใจยาก คุณจะต้องจ้าง
เพื่อนใหม่? ทำเสียเองด้วยมือของตนจะมี
มิดชิดดีกว่าหรือ? ะได้ล่องรู้ไปตั้งหู
สองจะมีประโยชน์อะไร? ะจริงไหมครับ?
ถ้าเป็นคุณ”

“ว่าอะไรนะ, กานีมา แกว่าอย่างไรของ
แก” ม. ทูตสวรรค์ด้วยความรู้สึกยุ่งยากใจ
กานีมา ยกไหล่ “ผม ทราบดี ความ ขำขัน
ขำฉาน ของ เจ้าผู้ร้ายเจ้าจำนำ ของ ผมได้ก็
ทราบว่าเขาเป็นคนสามารถเพียงไร อะไร ๆ

พ.ศ. ๒๔

อาแซนลู่แปง

มันก็ทำด้วยตัวของมันเองทั้งนั้น แต่มันทำ
ให้เรื่องยุ่งขึ้นเพื่อกลยกลอนความสงสัยต่าง ๆ
เราคิดเอาอายคนที่ยายนั่นออกเสียได้ละ คราว
นี้ยังเหลือใครบ้างล่ะ ยังเหลือสปรามังโต
กับ อาแซนลู่แปง เขาสปรามังโตชอกเสีย
อีกคน —

“ก็ยังมีเหลือ อาแซนลู่แปง” นายตำรวจ
ใหญ่พูด

“ขอรับ ยังเหลือ ลู่แปง ของ เรา คน เดียว
นั่นเอง ข้าลู่แปงก็ใช้พยานชนะกับสระ
ผสมกัน ๕ ตัวนั่นเอง ลู่แปงปลอมตัวเป็น
ชาวขราซิล ลู่แปงพ้นจาก ความ มรณะ
ลู่แปง เปลี่ยน นาม เป็น นายพันเอกสปรามังโต
ภายในเวลา ๖ เดือนที่แล้วมา และได้ข้าม
ไปอังกฤษ เมื่อได้ข่าวเรื่องฆ่าคน ๓ คน
นักชอเขาไว้ แล้วคิดค้นทนายใครและใคร
การโจกรรมไว้เสร็จ เขาย้ายคนข่าวคราว
ให้มหาชนทราบกันทั่วว่า สปรามังโตกับลู่แปง
เป็นบุคคลที่มีสภาพต่างกัน ตรงกันข้าม ยิ่ง
กว่านั้นให้มหาชนเข้าใจว่าเป็นสัตว์กัน แล้ว
ได้มีการประชุมสโมสรเพื่อให้ โลก พิศวง ยิ่ง
ขึ้น เมื่อเหตุการณ์เป็นไปตามความคาดหมาย
ลู่แปงก็ชะ โมยเอาผ้ามาขึ้น แล้วแต่งเรื่อง
ให้เป็น สปรามังโต หาย สูญไป ด้วย ให้

มหาชนเข้าใจว่าไปตาย จะได้ เกิดความ
สงสัย ความสงสัยในและ โยกันไปตาม ๆ
นา ๆ ส่วน ลู่แปง คอยยื่น มีอริย แต่ ถึง
เงิน กลเม็ด ของ เขา สนิชยิ่ง ขึ้น ไป กว่านี้
อีกคือ —

กานีมา เฟ่ง ค สีหน้า ของ ขรุษ ผู้ เป็น นาย
เห็นคน และกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า
และชัดเจนว่า

“คือถึง แม่หม้ายรูปงามของเขาไว้”

“มากาม สปรามังโต ! แก่ เชื้อหรือ
กานีมา ?”

“เก็บเข้าตู้ สบายเถะ เรื่องมากามคนนั้น
นะ ไม่มีใครระตั้งใจทำงานอันใหญ่โตและ
ระมัดระวังเช่นนั้นได้ เมื่อยังไม่แลเห็นผล
คือเงินทองโต ๆ คอยอยู่ข้างหน้า”

“แต่ถ้าไร กัน ก็เห็นว่า มัน จะได้ โดย
ทางขายฆ่าคนว่า ที่ชาวอเมริกันหรือคน
อื่น ๆ จะเป็นคนซื้อนั่นเอง”

“นั่นอย่างหนึ่ง, ลู่แปง คิดไว้ เหมือนกัน
แต่ยังมีอีกทางหนึ่ง”

“ยังมีหนทางใดทำไรอีก”

“ขอรับ, คุณลืมเสียแล้วว่า นายพันเอก
สปรามังโต เจ้าทุก ข ผู้ถูก โจกรรมอย่าง
ใหญ่ และเขาคงถึงแก่กรรมด้วย ได้

ถ. บำรุงพงศ์

สิงห์

สละละทิ้งภรรยาหม้ายอยู่ข้างหลัง เป็นผู้
คอยรับเงิน”

“เงินอะไรกัน”

“เงินอะไร, เงินค่ารับประกันภยาน่าซี”

ม. ท้าวสัสทั้ง ขัณฑ์ใน สมอง ของเขา
ค่อย ๆ เสื่อมสิ้นไปเกือบหมดแล้ว เขาเข้าใจ
เหตุผลแจ่มแจ้งทีเดียว”

“จริงซี, จริงที่เดียว, ทานายพันเอกได้
รับประกันม่านภาพของแกไว้ เป็นจำนวน
เท่าไรนะ?”

“แปดแสนฟรังค์”

“แปดแสน”

“ขอรับ, ห้าวิธีที่ต่าง ๆ กัน”

“และ มาตามสปรามังโกได้เงินไปหมด
แล้ว”

“ได้ ไปแสนห้าหมื่นฟรังค์เมื่อวานนี้ และ
วันนี้, เมื่อย่านเอง มันยังได้ ไปอีก ๒ แสน
ฟรังค์ เพราะผมไม่อยู่เสีย ส่วนที่เหลือ
นั้น วิธีที่ต่าง ๆ จะ ต้อง จ่ายให้ภายใน
สัปดาห์หน้าจนครบ”

“ร้ายกาจจริง, แกควรจะไป — —”

“อะไรได้, ในระหว่างที่ ผมว่าหยุดเพื่อทำ
การสืบสวนนั่นเอง มันได้ ไปตกลงกับผู้จัก
การเสียเสร็จ ผมกลับมากลัวให้ทราบ”

รับไปทันทีทันที แต่ไม่ทันการ มันสาบสูญ
แล้ว แต่ที่เหลือนั้นยังมีหวังว่าพอจะแก้ไข
ได้บ้าง”

ผู้บัญชาการตำรวจหนึ่งไม่ปรียาก

“ผมไม่ทราบว่าจะพูดอะไรถูก มันฉลาด
พอ มันเห็น ว่า จะ ต้องให้ มหาชน ปราศ
จากความกินแหนงในส่วนตัว นายพันเอก
สปรามังโก เสียที่เดียว จึงขอยืมปากของ
บรรดาเพื่อนฝูง ที่เชิญมา ประชุม ช่วยประกาศ
ปล่อยให้ความโกรธแค้นและความพยายามไป
รวมอยู่ที่อาชญาชนผู้แย่งคนเขี้ยว มหาชนจะได้
พากันสังหารสมเภา เมื่อคิดสาวสวยแม่หม้าย
ดกยากซึ่งเป็นคนสันเนือประคาทวิ นางเจ้า
เล่ห์มันักสำคัญมากขอรับ ที่สัปดาห์สัปดาห์
สอนเข้าไปที่วิธีที่รับประกันภยาน่าซี ทำให้พอ
พวกเสมียนพนักงานเดินแรงเดินกา อยากรจะ
ประเคนเงินมาเทให้มัน เพื่อช่วยทุกข์ ทุก!”
บรรพตสองขยับกายเข้าใกล้ สายตาทางส
ประธานกัน ผู้เป็นหัวหน้าถามว่า
“และผู้หญิงนี้ใคร แกทราบไหม?”
“โซเนีย กวิชนีออฟ”
“โซเนีย กวิชนีออฟ”
“ขอรับ, นางผู้หญิงผมงามชาวรัสเซีย
ที่ผม รับได้ เมื่อ ครั้ง จะ โหม มหามงกุฏ เมื่อ

พ.ศ. ๒๔๗

อาแซนดูแปง

กลายัน แล้วลูแปงช่วยให้หนีไปได้”

“แนรี”

“แนรีที่เคียว ขอรัย, ที่แรกผมก็ยังจับเค้าไม่ได้ เพราะยังไม่พอสั่งที่กะเท่ห้ของลูแปงนั่นเอง จึงไม่ได้เอาใจใส่กับนางผู้หนึ่ง แต่พอผมทราบว่า นางเล่นบทยาทเป็นควัอะไร ผมก็จำใจ ที่เคียว มันคือโซเนียบที่เคียว ขอรัย นางโซเนียบที่ปลอมตัวเก่งที่สุด มันปลอมเป็น สตรีชาว อังกฤษ หน้าตา ก็ดูเหมือนจะเป็นคนบริสุทธิ์ ปราศจากแนวแห่งการทุจริต แต่ มัน ซ่อนกล มารยาไว้ในร่างกายอันอ่อนแอของมันไม่ผิดแปลกกว่าผู้พิศมัย มันอาจะเชียวต่อความตายได้ อย่างอาหญาญที่เคียวขอรัย เพราะมันรักอาบลูแปงนั่นเอง”

“ดีมาก ที่เคียว กานีมา” ม. กูตัวส กล่าวเห็นพ้องด้วย

“และผมยังมีคำถามนี้อีกครัย คุณ”

“อะไร”

“แม่เลี้ยง ของ อาแซนดูแปง”

“วิคตอร์ หรือ?”

“ขอรัย, มันปลอมตัวเป็นคนครว ทั้งแต่ มาตามสปรามังโต คำรงคนเป็นแม่หม้าย”

“โอโฮโฮ, ฉันท ชอบใจ แก มาก ที่เคียว

กานีมา”

“ยังอีกขอรัย, ข้าวดึกกว่านี้ยังมีอีก”

ม. กูตัวส เบิก ตากว้าง มือ ของ นายสารวัตรใหญ่ กำมือของบุรุษผู้ เป็นนายไว้แน่น และมีอาการตื่นเตาด้วยความคันคั้น

“แกหมายความว่าอะไร กานีมา?”

“คุณคิดหรือครัยว่า ผมจะนำคุณมา แกร่วในเวลาที่ดินเช่นนี้ โดยปราศจากผลที่ยิ่งกว่าเงินนางโซเนียบและวิคตอร์ได้ บ้า! พวกมันทั้งชะโงยถูกรัดมไว้แล้ว”

“แกหมายความว่า — —” ม. กูตัวส กล่าวขึ้นเบา ๆ แสดงว่าเข้าใจในความมุ่งหมายของนายสารวัตรใหญ่ดี

“คุณเคาถูกแล้วหรือครัย”

“มันอยุ่ที่นควัหรือ?”

“อยู่พร้อม”

“ซ่อนอยู่หรือ?”

“เปล่าเลย, มันปลอมตัว, ปลอมเป็นคนใช้ผู้ชาย”

ม. กูตัวส นั่งตลึงไปอีก เขาไม่เชื่อว่าลูแปง จะ กล้าหาญระเหิดหนีหน้ากับ ผู้พิทักษ์รักษากฎหมายด้วยอาการใจเย็นเช่นนั้นได้

“ต่อไปนี้ไม่ใช่ของยาก นางอติอุสาวสวจะต้องคิดกับ มันเองเป็นคนเรียกเจ้า

ถ. บำรุงพงศ์

สิงห์

ลูบแก้มให้มันคึกคักด้วย เพราะมันไม่ยอม
อยู่ห่างกัน มันเป็นผลดีแก่ผมยิ่งนัก ใน
ระหว่างที่ ผม ทำการ สืบสวน อยู่ สาม สัปดาห์
เต็ม ๆ นั้น มันสละกรรมชามผมอยู่ทุกสัปดาห์
และมันรู้ ว่าเป็นการสืบสวน ของผมว่าเป็นผล
ก็อย่างไร ?

“ แกจ๋า มันได้หรือ ? ”

“ ไม่มีใคร จำ มัน ได้ ออก ขอรัย, มัน
ชำนาญ ในการเปลี่ยนแปลง แก่หน้า และ ทำทาง
ของมันเป็นอย่างที่ ยิง ผมเองก็จำมัน ไม่ ได้
แต่เมื่อวานนี้ ผมแอบอยู่ที่ โต๊ะบรรณารักษ์ เพื่อ
รับกิริยาของนาง โซเนีย ผมได้ ยืน สืบ
มันเรียกเจ้าคนใช้ว่า “ ที่รัก ” ซึ่งไม่มีใคร
เลยนอกจากเจ้าลูบแก้มคนเดียวกัน ”

ม. กุตัวส่ายตัวพันกรอก เขาพยายาม
หาหนทางมีคอกาแซนลูบแก้มให้ผมมีเองได้

“ เราจับมันได้ละ, มันจะหนีไปไม่ได้
เป็นอันขาด ”

“ ขอรัย, ทั้งสามคน มันจะหนีไปแม้แต่
คนเดียวก็ไม่ได้ ”

“ เกียวนมันอยู่ที่ไหน ? ”

“ นางโซเนียกับวิคตอเรียอยู่ที่สอง แต่
เจ้าลูบแก้มอยู่ชั้นที่สาม ”

“ อ้อ, แกว่า มัน ส่ง ม่านภาพ ออก ทาง

หน้าต่าง เหล่านั้นไม่ใช่หรือ ? ”

“ ขอรัย ”

“ ถ้าเช่นนั้น ” ผู้บัญชาการพูดด้วยความ
ร้อนใจ “ เจ้าลูบแก้มมันก็จะออกทางหน้าต่าง
ด้านที่เห็นหน้าคึกคักถนน คาเฟ่นิวส์ ได้ ”

“ ขอรัยได้, แต่พอคุณมาผมก็สั่งให้
ตำรวจ ๔ นาย ไประวังรักษาที่นั่นทีเดียว
และผมได้สั่งแล้ว ถ้ามีผู้ใดพยายามจะ
ออกจากบ้านก็ให้ยิงทีเดียว นึกแวกใช้ลูก
เปล่า แต่มันก็สอง — — ”

“ ก็มาก, กานีมา, แกรอชคอยพอใช้ เรา
จะคอยจนกว่าพระอาทิตย์ขึ้น ”

“ เกียวก่อนขอรัย, คุณ, ส้าหริยแจ่มหา
โรตวัน เราจะต้องใช้ความคึกคักสักเล็กน้อย
เผื่อว่ามันต่อสู้ และเผื่อว่ามันจะซ่อนกล
เช่นที่เคย ๆ ทำมา แต่, แต่, ไม่ได้แน่
มันจะทำเช่นนั้นไม่ได้แน่นอน เราไม่ใช่
อายคุนให้มันทำเล่น ผมจะเป็นคนลากคอ
มันเองไม่ให้ ซักช้าเลย ลงมือเถิดครับ ”

กานีมาเมื่ออยู่อย่างหนึ่ง เขาเป็นคน
มันสละสัจฉริยะ ใจเร็ว โดหิดของเขาร้อน
ระอุ เพราะ ภาระที่จะ ละเอียด หน้า กับ
ฮาแซนลูบแก้ม ทันทีนั้นเองเขาไม่รอช้า จึง
ข้ามสวนไปยังคอกหลังใหญ่ และกลับมา

พ.ศ. ๒๔

อาแซ่นดูแปง

พร้อมด้วยตำรวจ ๖ นาย.

“เรียบร้อยก็ ขอรับ, คุณ, ผมออกให้ตำรวจกันทางถนนแคร์มบิง และตั้งที่หมายที่หน้าต้าง มาเถิด ขอรับ ช้าจะเสียการ”

ผู้พิทักษ์กฎหมายทั้ง ๘ นาย พากันวิ่งไปเจียบ ๆ พยายาม มิให้ มี เสียงเลย ม. กุศลรู้สึก ว่า กล้ามเนื้อ ของ เขา ตั้ง เคร่ง อารมณ์ ของ นายตำรวจ ทุก ๆ คน กระชับ แน่น กับ มือ เขา ทั้ง หมก ขยับ ขยับ ขยับ ขยับ ไป ขึ้น ที่ ๒ โดยหวัง ว่า จะ มี ให้ สัก หนึ่ง โอกาส ยิง กัน ตัว โท้ง.

“โยกประตูเร็ว” กานีมาตะ โท้ง พลัง ทยประคองนอนของมาคามสปีร่ามิงโค.

เจียบ

พอ สัน กระแส เสียง ของ กานีมา ประทุ ก็ พัง โครม ลง ด้วย แรง กัน จาก ย่า ของ ตำรวจ ไม่ มี ใคร ยืน ใน ห้อง นั้น เลย ใน ห้อง ของ นาง วิศกร ที่ ว้าง เปล่า เช่น เดียว กัน

“มัน ขึ้น ไป ข้างบน, ไป หา อ้าย ดูแปง, จงระวังให้”

ทั้ง แยก นาย รวม กำลัง ขยับ ขยับ ขยับ ขยับ ไป โดย เร็ว แต่ พากัน ปลากใจ เป็น อัน มาก เมื่อ เห็น ประตู ห้อง เปิก โลง ทุก ๆ ห้อง ของ ชั้น บน ที่ สุก ขึ้น

ว่างเปล่า

ปราศ จาก สิ่ง ที่ มี วิญญาณ

กานีมา คลั่ง

“อ้าย ลีระ ย่า” เขา คำราม “มัน หาย ไป ไหน หมก แล้ว”

เสียง ผู้ วิญญาณ การ ตำรวจ ซึ่ง กลับ ลง ไป ข้างล่าง เรียก กานีมา ก้าวลง ขอรโค ด้วย อากาการ หัวเสีย เขา เห็น หน้า ต้าง บน หนึ่ง ไม่ ได้ ไก่ กลอน และมี รอย คน ก้าว ขนลง

“นี่เอง” ม. กุศล รู้สึก ว่า “มัน ขึ้น ออก ไป ทาง นี้ ทาง บ้าน ถนน คาเพรต นีวส์ ที่ มัน เคย นำ เขา มาน ออก”

“ทำไม ตำรวจ ของ เรา ไม่ ยิง” กานีมา เช่น เขียว คำราม ด้วย ความ โกรธ เน้น “บ้าน นั้น ผม ให้ เผา อย่าง แฉ่ง แฉ่ง ที่ เคย”

“มัน ต้อง พากัน ไป ก่อน ตำรวจ เผา”

“ก็ เมื่อ ผม ไหว ศัพท์ ไป ถึง คุณ นั้น มัน ยัง อยู่ พร้อม กัน ทั้ง สาม คน ที่ เคย”

“ถ้า เช่น นั้น มัน ต้อง ไป ขณะ ที่ แยก ไป พยัคฆ์ ใน ส่วน”

“ถ้า มัน ไป เวลา นั้น ทำไม?” เขา เกาะ คีระ “ทำไม มัน ไม่ ไป เสีย ตั้งแต่ เมื่อวาน หรือ เมื่อวาน ชัน หรือ เมื่อ อาทิตย์ ก่อน นั้น แล้ว เงิน ค่า ประกันภัย มัน ก็ ได้ รับ ไป หมก แล้ว”

“เพราะ มี เหตุ ผล — แล เหตุ ผล เหล่า นั้น

ฉ. บำรุงพงศ์

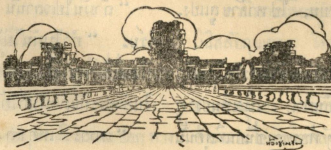
สิงห์

กานีมา พังได้ ทราบ จากจดหมายของอาแซน
ลูแปง ที่วางอยู่บนโต๊ะใกล้ ๆ นั้นเอง เขา
หยิบขึ้นดู จดหมายนั้นอ่านาของถึงเขา แล
เป็นจดหมายฉบับที่เขาได้ เขาส่ายหน้า เพื่อ
พิสูจน์ ในการกระทำของเขาให้มหาชนได้รับ
ความพอใจเป็นอันมาก:—

“ข้าพเจ้า ผู้มีนามว่าอาแซน ลูแปง
เป็นสภาพโร เป็นนายพันเอกนอกหน้าที่ เป็น
ผู้ที่พ้นจากความมรณะ และเป็นผู้ที่ทำการ
การ ด้วยตนเอง ทุกอย่าง ขอประกาศให้
ท่านทั้งหลายทราบว่า บุรุษผู้ มีสมญานามว่า
กานีมา ผู้นี้ ได้ สืบสวน ทหารอง รอย ขี้กม
ข้าพเจ้า ในระหว่างที่เขาทำการค้นหานัน
ด้วยความสามารถน่าชมเชยเป็นอย่างยิ่ง เขา
เป็นคน มีไหวพริบ และใช้ ความพิริย
พิเคราะห์อย่างเอกอุ เขาสืบค้นไม่พบหลัก
ถานเลย แต่ก็ยังได้ทราบวิถีการของข้าพเจ้า
ละเอียดละออ สมควรจะเป็นเยี่ยมอย่าง ที่แก่
นักสืบทั่วไป กานีมาได้ ทำลาย โครงการของ

ข้าพเจ้าเสียบางส่วน และช่วยบริษัทรียประ
กันภัยไว้ ได้เป็นจำนวนเงินถึง ๔๕๐,๐๐๐ ฟรังก์
ข้าพเจ้า ขอแสดง ความยินดี ไว้ ใน จดหมายนี้
ด้วย อันสาเหตุที่เขาต้องประ สัมกับ ความ
ไม่สมหวังครั้งนี้ ก็เพราะ ไม่ทราบว่าเครื่อง
โทรศัพท์ชั้นล่าง ที่เขาใช้พูดไปถึงผู้บัญชา
การของเขา นั้น ได้มีสายลาม ติดต่อกับ
เครื่องใน ห้องนอน ของ โชนีเยอกริวินอฟฟ์ด้วย
เป็นอันว่าเขาได้ ได้ข้าพเจ้าให้ออกไปเสียจาก
บ้านโดยเร็ว โดยความไม่ตั้งใจ หวังว่า
ความบกพร่องอันเล็กน้อยนี้ คงไม่ถึงกับ
ทำลายล้าง เกียรติคุณ ความดี ของ กานีมาให้
หม่นหมองได้ เขาได้ ทำการตามหน้าที่
ของเขาบรรลุล่วงที่หมาย และมีไชยชนะแล้ว
ในที่สุดนี้ ขอให้เขาได้รับความชมเชย
ด้วยน้ำใสใจจริงจากข้าพเจ้า ผู้เป็นเพื่อนสนิท
ของเขาผู้หนึ่งด้วย

อาแซนลูแปง”

วิสาขบูชา

นางสาว แฝง พทุธรัตน์

รวบรวม

ถ้าใช้เกลือสัก ๓-๔ ช้อนโต๊ะ ผสมกับ
น้ำแข็งซักผาครึ่งชามครึ่งวันก็ จะทำให้ผ้าที่
ซักนั้นนุ่มนวลในเมื่อได้ รีดแล้ว และในเวลา
รีดเท่าไรก็จะไม่ติดผ้าด้วย

๐ ๐ ๐

รองเท้าสูงที่ก่อนข้างกับ มักจะสรวมหรือ
ถลอกชกชก แต่ถ้ามองก่อนจะสรวม จึงเอา
เทียนไขถูตรงข้อเท้า, ขันเท้า, และภายใน
รองเท้าด้วย จะแก้ความยุ่งยากได้ เพราะ
เทียนไขจะทำให้มัน

๐ ๐ ๐

ขูดนมที่เขยอนเปรอะ ถ้าแม่ ล้างด้วยกากชา
หรือน้ำชาซึ่ง ขมขื่น ขวดแช่ทิ้งไว้ แล้วเชย
ไปมาบ่อย ๆ จะสะอาดก็

๐ ๐ ๐

น้ำหมักยางสนก็มักจะขึ้นราเป็นฝ้า จึง
เอากานพลู ๓-๒ ดอกทุบขยิบ ๆ ให้แบนใส่ลงใน
ในขวด หมักจะกลีบขี้ ขน หรือจะใช้กรร
คายอริค (Carboric) หรือน้ำส้ม ๒-๓ หยก
ละลายกับแอลกอฮอล์เล็กน้อยหยดลงไปก็ได้

๐ ๐ ๐

เนื้อวัวสดที่ผสมกลิ่นอื่น แสดงว่าเป็นเนื้อ
หุ้มเชื้อโรค เนื้อวัวสดที่ถูกต้องมี สีแดง เข้ม
สด ส่วน มันมีสีเหลือง เนื้อ และ ที่ มี
ลักษณะเช่นเดียวกับเนื้อวัว แต่มันต้องสีขาว

๐ ๐ ๐

กระทะหรือหม้อเคลือบใหม่ ๆ ก่อนที่จะ
ใช้จึงเอาน้ำเทลงในกระทะขรมก้า แล้วเอา
กระทะ หรือหม้อเคลือบแช่ลงไปแล้วเอา ขึ้นตึง
ไฟจนน้ำเดือด แล้วยกกระทะหรือหม้อเคลือบ

นางสาว แฉ่ง พทุธวิ

สิ่ง

ลงครั้งไว้นั้นเอง จะ ทำให้ ใช้ ได้ทนทาน ก็
ขึ้นและ ไม่ไหม้หรือกระเทาะ

๐ ๐ ๐

ถ้ารอยเกลือบ้นลงในเตาที่ทำขนม ซึ่ง
วาง หรือ ยิง บน เตา จะ ปราศจากกลิ่น ครว็นไฟ
และจะขึงกันมิให้ขนม ที่ วางบ้นนั้นติดกับเตา
ส่วนด้านที่จะติดไฟก็

เสื่อผืนหนึ่งห่มของเล็ก ถ้าจะ ขึงกันมิ
ให้เกิดไฟไหม้เสื่อผืนหนึ่ง ห่ม รวดเร็ว จน เกิด
อันตรายแก่ชีวิต ก็เกิด จงเอาเสื่อผืนนั้นห่ม
ลงในน้ำที่ผสมด้วยสาดส้ม หรือแอมโม-
เนียคาร์ โบนิกซ์ประมาณ ๑ ออนซ์แล้วผึ่งให้แห้ง
แล้วเสื่อผืนดังกล่าว ก็จะไม่ไหม้แต่ซ้ำๆ และ
ไม่เปลี่ยนแปลง

๐ ๐ ๐

ถ้าจะเปลี่ยนแปลงสีของหนังเช่น รองเท้า
ให้เป็นสีอื่นจากสีเดิม จง นำหนัง นั้นล้าง
สัยเพื่อเอากาก น้ำมัน ที่ ผสม อยู่กับสีที่หนังก่อน
แล้ว แช่ ใน น้ำ ที่ ผสม ด้วย โซเดียมโครเมตออฟ-
ไปเตซ (Bichromete of Potash) กับกรด
กำมะถัน (Sulphuric acid) ๒-๓ หยด จะ
ทำให้สีเก่าจางออกจนขาว (แต่อย่าแช่ให้
นานนัก) แล้วล้างน้ำหลาย ๆ ครั้ง และ ผึ่ง
ให้แห้ง ถ้าต้องการ สีใดก็ย้อมสีนั้น

๐ ๐ ๐

เครื่องลายครามหรือเครื่องเคลือบนำยาที่
มีรอยบ่อนจะ ชักเช็ดให้สะอาดได้ ด้วย น้ำมัน
พาราฟินผสมกับสบู่มง

๐ ๐ ๐

ถุงเท้าควรซักน้ำเย็นกับสบู่ขาว แล้ว
คลี่ให้เย็นแผ่แผ่ (ให้ ใช้ มือบีบไม่
ต้องบีบ) บนผ้าเช็ดตัวที่แห้ง ๆ ม้วน
ผ้าเช็ดตัวเข้าด้วย กันให้ แน่น ทั้ง ไร้นเท้า
แล้วดูด้วยผ้าสักหลาดแห้งเพื่อให้เย็นมัน

๐ ๐ ๐

ถ้าจะซักร่มสี จงเอาสบู่ก้อนแรงใหญ่ ๆ
ให้มาก ๆ กับน้ำอุ่น ๆ แล้วเอาเบรณนั้นถูกับร่ม
ซึ่งกางอยู่จนทั่วทั้งข้างนอกและข้างใน แล้ว
เอาน้ำอุ่นราดล้างสบู่ออกให้หมดทุกหลาย ๆ ครั้ง
แล้วจึงล้างลงต้มไว้น้ำแห้ง

เสื่อผ้าที่เยื่อสีน้ำมัน จงล้างให้สะอาด
ด้วยน้ำมัน สกกับแอมโมเนีย ผสม กัน แต่
วิธีนี้สำหรับเยื่อสีเงินจะย่ำ ถ้าเยื่อสีเงิน จะ
ทำตามวิธีข้างบนนี้ อาจจะทำให้สีที่เยื่อ
นั้นกระจายออกเยื่อเปราะ ผ้ามาก ขึ้น อีกได้
จึงลองใช้ วิธีนี้คือให้เอากะภาดสีขาวลงบน
ผ้าขาวที่เยื่อ แล้วค่อย ๆ ถู อีก ข้างหนึ่ง
ด้วยผ้าสักหลาดซึ่งชุ่มโคลิฟอรัมหรือน้ำมัน
เบนซีน ทั้ง ๒ สิ่งนี้จะทำให้สีจางออกและซึม

พ.ศ. ๒๔

วิชาสามัญ

ลงไปที่กระดากขี้กระทำทั้งนี้ จนกว่าสีจะ
หลุด ออกหมด

จึงผสมกับน้ำคือ Ferreus sulphate or copperas
ลงในน้ำเล็กน้อยแล้วเขียน เมื่อจะอ่านจึงผสม
Potassium ferricyanide ลงในน้ำเล็กน้อยแล้ว
ทาลงบนกระดากนั้นจะปรากฏเป็นอักษรสีคราม

ถ้าผ้าขี้ดถูกไฟไหม้รอยเกรียม ลงไป
น้ำส้ม ๓ ถ้วยชา สะบักขี้เฒ่า ๑ ถ้วยชา
ผ้าแห้ง (Pulle's earth) ๒ ถ้วยชา น้ำมะนาว
๑ ผลต้มให้เดือด หยอดน้ำที่ผสมไว้ลงใน
รอยเกรียมทั้งไว้จนแห้ง แล้วซักผ้าอีกครั้ง
หนึ่ง นี้ยารอยเกรียมนี้จะหาย

ถ้าเอาแอมโมเนียรียกกลงในแจกันดอกไม้
ไม้ ๒-๓ หยดจะทำให้ดอกไม้เน่าสลาย
และรักษาไม่ให้ดอกไม้เน่าสลายเหมือน
อันนี้ทั้งนี้ถ้าเอาแอสไพรีน ๑/๔ เมล็ดละลาย
ลงในน้ำนั้นก็ใช้ได้เหมือนกัน

หลอดไฟฟ้ายางทองซึ่งติดอยู่ นั้นมักเสีย
บ่อยๆ แต่ยางทองนานๆ จึงเสีย ซึ่งเกิดจาก
ทองโคใช้มากทองนั้นย่อมเสียก่อน เพราะ
ฉะนั้น ลอง สับ เปลี่ยน ทอง โคม กัน บ่อยๆ จะ
ทนทานดีไม่ค่อยเสียง่าย

น้ำฟอกสีซึ่งใช้ซักฟอกแล้วนั้น เป็นของ
ที่อย่างหนึ่งสำหรับซักผ้าหลาย
ถ้าเอาน้ำมันมะกอก (Olive oil) ไว้
ใกล้ๆ กับรากต้นเฟิร์นจะทำให้ โต เร็ว และ
งอกงามดี

เครื่องใช้ ที่เย็นเงิน จงดู ด้วยน้ำสะบู
หรือแอมโมเนียผสมกับดินสอพองกันๆ
ด้วยแปรงขนขาวก็ แล้ว จึงซับ แอมโมเนีย
ที่ผสมกับดินสอพองนั้นลงแต่ให้แห้ง แล้ว
ขัดชักเงาด้วยผ้าขัดจนดินสอพองออกหมด

รอง เท้า แพร หรือ ถั่ว จงเช็ด ด้วยผ้า
สักหลาดนุ่มแอลกอฮอล์พอชุ่มๆ แล้วค่อยๆ
เช็ดไปตามเส้นไหม จนสักหลาดที่เช็ดนั้น
เย็นจึงเปลี่ยนไหม ถังแพรและถั่วจะไม่
เสียสี รองเท้าแพร ขาว ควรเก็บ ห่อ ไว้ ใน
กระดากสีน้ำเงินจึงจะไม่เกิดสีเหลือง

การที่จะทำหมึกใช้สำหรับหนังสือเขียน

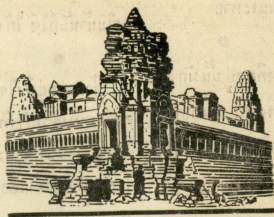

นางสาวแฝง พุทรวาท

สิ่งที

สุนัข หรือ แมว สัตว์ ที่เลี้ยงไว้เกิดมีหมัก
ขึ้นจึงใช้น้ำมัน Penny royal ทาให้ทั่วก็
หาย หรือมีละอุนางลงต้มคั้นหย้าหรือผัก
ต่าง ๆ เหนืออาชย สุนัข หรือ แมว อาทิตย ๑
ครั้งจะบอกรักได้

ขนมปังสกซึ่งทำแซนควิช ถ้าจะให้
อ่อนนุ่มอยู่เสมอ จึงเรียงใส่จานแบน ๆ ซ้อน
กันพอควร แล้วเอาผ้าขาวที่สะอาดชุบน้ำเย็น
คลุมไว้ แม้ขนมปังนี้จะ กระทั่งไป แล้วก็
ควรทำเช่นเดียวกัน

๑๕๘. ปรางค์ของโลกข้อมหมุนเวียน แม้สภาพอื่น ๆ ก็เช่นนั้น แผลงโดยคติสอง
คือเพื่อหาชนะและเพื่อภัยโยภาพ จะบูชาหลักแห่งความหมุนเวียน ต้อง
จดที่หัวต่อแห่งวิณน ความหมุนจึงจะทวีผล.

ของ น. ถ. พิชญาคติ

อัลนิมเบิ์

โกคโรหิต

แปลและเรียบเรียงจากฉบับของ
เอช.ไรเตอร์แฮร์ทการ์ด.

(ต่อจากหน้า ๕๑๘ ฉบับกรกฎ ๖๘)

ผู้อ่านใหม่

โปรดอ่านที่นี้ก่อน.

แอลแลนควอเทอร์เมน, นักท่องเที่ยว

ความประสงค์จะกู้วิญญาณของผู้ที่ตายแล้ว,

จึงไปขอความช่วยเหลือ จากซิกาลิ-ชายเตี้ยผู้

มีอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถนำวิญญาณของผู้

ที่ตายแล้วให้แลเห็นได้. แต่ไม่สมประสงค์

เพราะซิกาลิบอกว่าเขานำวิญญาณของคนผิว

ดำมาให้ดูได้, ส่วนวิญญาณของคนผิวขาว

นั้น เขาไม่สามารถทำได้, จึงได้แนะนำให้ไปหานางพญาผิวขาว หรือเรียกกันว่า 'สาว

สองพันปี' ที่อยู่ในใจกลางกาฟทวีป, กล่าวว่านางพญาผู้นี้ จะ ทำให้เห็น ได้ถึง ประสงค์.

แอลแลน ออกเดินทางไป จนพบกับ อิมสะ โลโยแกส ยอดคนกำร ของชาวซูลู และ ได้ร่วมทางมุ่ง

โกศโวกิต

สิงห์

ไปยังสถานที่อยู่ของสาวสองพี่น้อง ระหว่าง
ทางได้พบกับภยันตรายต่าง ๆ มีสิงห์ โกลา
อาทิ; วยภระทั้งถึงคำปลงหนึ่ง, มีชาวผิว
ดำพวกหนึ่ง คงเคสสถานอยู่. กับคน โวกิต
สันชาวสะกือตเป็นประมุขในตำบลนั้น. แอล
แล่นพักอยู่บ้านของตากกับคนผู้หนึ่ง, และ ได้
ชักชวนกันไปล่าช้างน้ำ. ทั้งนักโกลาส
ให้พวก อามะ อิกะ, มนุษย์ อีกคน ซึ่ง เป็นบริ
วารของสาวสองพี่น้อง, ลอบจับในขบตรสาว
ตากกับคนไปได้, พอทราบเรื่องตากกับคนพร้อม

ด้วยแอลแล่น จึงพากันยกพวก ออกติดตามไป
จนกระทั่งล่วง เข้าเขตแดน สตร พวก
บริษัทยุติความเห็นว่าควรจะใช้ ให้ผู้ โกลา
ไปตรวจจากเลาเสียก่อน, จึงพร้อมใจให้แอล
แล่นและฮันส์ รีบหนาทัน. ขณะเมื่อเขาทั้ง
สองค่อย ๆ คลานคืบไปตามพินกันนั้น, เป็น
เวลาล่วง เกือบคืนแล้ว. วยภคามแต่ความ
มืดและ ความเงยส่งสีที่น่าวังเวงไปเย็นล้นพัน !

เชิญอ่านต่อไป.

บทที่ ๙

ดื่มเลือดสัตว์.

สภาพของ รัตติกาล แห่ง กาล ทวีป

เต็มไปด้วยความ เขลียวเขล่ำ, ท้อง ฟ้ามุขคลุ้ม
คลุ้มด้วยทิวเมฆ, จะแหงนหน้ามอง ไปตรง
ส่วนไหนก็สับสน ดวงดาวอันต่างพร้อยเป็นประ
กายบิย ๆ รวากับมีวัญญาณ. มีลมเย็นพัด
มาผิว ๆ เป็นครั้งคราว กระ ทำให้ ใบไม้ และ
พวงหญ้าไหวเสียดสีกัน น่าวังเวงใจ. นาน ๆ
เราได้ยินเสียงสัตว์ ย่ำร้อง, ส่งสำเนียงคร่ำ
ครางมาตามสายลม.

ฮันส์และ ข้าพเจ้าไม่ได้ เข้ายืนยาว คิคมือ
ไปด้วย, โกลาทั้งใจจะทำให้เสียและให้ ได้

ผลที่สก. การเข้ายืนยาวติดไปด้วย เมื่อมีเหตุ
เพียงเล็กน้อย ก็อดขยับไม่ได้ และการยิงข้าพเจ้า
ไม่ท้องประสงค์ ในเวลานี้. อีกประการหนึ่ง,
หน้าที่ เช่นแมวมองน หา จำเป็น จะใช้ ขึ้นไม่.
กระนั้นแล้วสัก, ข้าพเจ้ายังคงอดคืบคืบไป
ด้วยหนึ่งกระบอก. ได้ตั้งใจอย่างแน่อนอนว่า
จะไม่หยุดใช้ ในเมื่อไม่มีอีกจำเ็น.

ขณะนั้นเราได้คลานไป สักสิบเส้น โกลาไม่
ได้ยินเสียงผิดปกติอย่างใด. การฝ่าฝืนไม่
อันที่บรรจง ในเมื่อปราศจากแสงสว่างนอก
จาก แสงดาวเท่านั้น ไม่ใช่เป็นงานที่ สะบาย

พ.ศ. ๒๔

อัสติมาเทวี

เลย. ถึงแม้ว่าเราต่างคน จะพยายามระวังมือและเท้าโดยเต็มกำลังแล้ว, ก็ยังไม่อาจมีเสียงแกรบกรอบในบางครั้ง.

ทันใดนั้น ชันส์ ก็ สะกิดแขน ข้าพเจ้า แล้วกระซิบว่า:

“คุณยาย, คุณนั่นะ, ทางขวามือระหว่างเกาหลีนามนั้น, เห็นไหม?”

ข้าพเจ้าเพ่งตามอง ตามมือที่ เขาชี้ไปเป็นระยะทางประมาณ ๒๐๐ หลา, ไม่ช้าก็ประสพสิ่งหนึ่งมีแสงเรืองอ่อน ๆ, ซึ่ง ถ้าไม่ใช่ ชันส์แล้ว, ก็คงไม่มีใครสังเกตเห็นได้. แสงนั้นอ่อนมาก, และคงไม่ใช่อะไรนอกจากซากฟอสฟอรัส ที่มียู่ ตาม ทราก สัตว์น้ำ และสถานที่ ๆ โสโครก!

แล้วชันส์ก็กระซิบอีกว่า: “ไฟที่มือกแล้วใกล้คริบ, ย้ายเนื้อที่เราเห็นควนเมื่อเย็น. ผมคิดว่าพวกมันคงไปกันหมดแล้ว, แต่เราตรวจดูอีกสักหน่อยเห็นจะดี!”

ข้าพเจ้าเห็นด้วยชันส์ จึงพากันคลานต่อไปด้วยความระมัดระวัง กว่าจะไปได้สักสองร้อยหลาก็กินเวลากว่าครึ่งชั่วโมงพิก.

ผลที่สุดเขาก็นานใกล้เข้าไปประมาณสักสี่สิบหลาจะถึงแสงเรือง ๆ นั้น. ชันส์แลข้าพเจ้าหยุดตงยั้งแทบจะไม่หายใจ. สองตา

ส่ายทวนรอบ ภายโดยไม่มีไว้ ใจ ในภย อันจะพึงบังเกิดขึ้น โดยปราศจากความรู้ สึกแห่งเราทั้งสอง. เป็นครูใหญ่ชันส์ จึง เฉลยศรัทธาชนที่ละน้อยแล้วจึงมองดูวัตถุที่เกาะคุ่มเป็นหย่อม ๆ ตรงเบื้องหน้าด้วยความพิเนพิเคราะห์. ข้าพเจ้าสังเกตเห็นเขาฉายรุยมุกเป็นระยะ ๆ พร้อมทั้งสูดอากาศเข้าไปเบา ๆ ทำอาการ คล้ายกับจะคม กลืนอะไร อย่างหนึ่ง. สักสอง อึดใจ ชันส์ก็เอียงศีรษะ มาทาง ข้าพเจ้า แล้ว กระซิบค่อย ๆ ว่า:

“คุณยาย, อ้ายพวก อามะอัคคะ ยังอยู่แน่; ผมได้กลิ่นสาบมันแล้ว.”

แม้ว่าจะมีลมเย็น ๆ พัดมาจากเบื้องหน้าเราก็ดาม, ฉานประสาทอันไวของข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้กระทบกลิ่นผิด ประหลาดอย่างใดเลย. คำขอล่าของชันส์ ยังทำให้หัวใจข้าพเจ้าสับสนโกลีตหนักกว่าเดิม, กรามทั้งสองขยกับแน่นสนิท. ข้าพเจ้า ค่อย ๆ สูด อากาศเข้าเต็มปอดเพื่อยับความคั่นคั่น อันแรงกล้าที่บังเกิดขึ้นในยักถลันนั้น, แล้วก็กระซิบบอกชันส์ว่าจำเเนะต้องคอยจับตาดูมันอีกสักครู่.

เราหมอบนั่งอยู่เช่นนั้นหลายนาที ก็พอสิ่งหนึ่งได้บังเกิดขึ้นโดยเร็วพลัน! ถึงแม้ ชันส์มียาง เป็นน้ำมัน ก็ยังเห็นได้หลก

โกศโรหิต

สิงห์

ร่วงลงมากลางกองไฟ กระทำให้ยังเกิดแสง
แฉกฉานฉายให้เห็น ภาพรอย ๆ นั้น โดยฉับ
เจน. เราเห็นเจ้าพวกมนุษย์ ก็นคนนอนอยู่รอบ
กองไฟเป็นกลุ่มใหญ่ !

ยิ่งไปกว่านั้น ! เรายังประสพภาพที่ทำให้
จิตจำใจของเราทั้งสองชุ่มชื้นด้วยความดี คือ
ถักออกไปสักสิบสองหลา, มีกระโจมผ้าสร้าง
ขึ้นอย่าง หยาบ กระโจมหนึ่ง ซึ่งไม่ต้องสงสัย
เลยว่า บุคคลที่อยู่ในนั้นจะไม่มีมลทินเชษ !
ความจริงที่เสริมให้เรายกใจแน่ชัดก็คือว่าทรง
ปากกระโจมนั้นเราเห็นเขื่อนนอนอยู่. หล่อนหัน
หน้ามาทางเรา. ขณะ ที่ไฟลุก วอมแวมเรา
สามารถเห็น สีหน้า ของ หล่อน ชัดชัดด้วย
ความทักขี ร้อนไฟ.

เมื่อสายตาของเรา ชื่นกับความ มีกลิ่น ๆ
นั้นมากเข้า, ข้าพเจ้าสังเกตเห็นเงาตะคุ่ม ๆ
ระหว่างเรากับกระโจมนั้น. เมื่อพินิจให้แน่
ชัดก็รู้สึกว่าจะมีคนคอยมาระวังเขตสองคนของ
พวกอำมาตย์. ความเห็นเห็นอ้อมเมยลาทำ
ให้มัน ทั้งสอง พลุ คิริยะ ลงกับ ซอกเข้า หลับ
สนิท.

อย่างไรก็ตาม, บัญหามิ อยู่ ว่าถ้าเรา
ประหาร เจ้า สองคน นี้ ได้ โดย สงบ เสียแล้ว,
การชิงเอามลทินและเย็นกลับมาก็ไม่เป็นของ

ลำบากยากเย็นอะไร. ข้าพเจ้าซึ่งใจทุกอย่าง
เร็วที่สุดเพราะรู้ สักว่าเวลาน้อยเต็มทีแล้ว. ใน
ที่สุดตกลงใจว่า จะต้องรีบ คว้าโอกาส อันว่าง
นี้เสีย, ไม่เช่นนั้นแล้วจะประสพได้อีกโดย

ยาก. การหวน กลับ ไป ชวน โรเบิร์ตสัน และ
อัมสเตอร์ ไปแกล้ง มาไม่ใช่ เป็นสิ่งที่ ควรจะ นัก
ฝัน. การต่อสู้ ไม่ใช่ว่าจะนำชัยชนะมาสู่
เราได้ง่าย. หากพลาดท่าลงด้วยมันรู้ ตัว
และเยือกเย็นไปเสียแล้ว ก็เป็นอัน ชาวกัน เท่านั้น
เอง. และ ร้ายไปกว่านั้น, หากว่า มัน เกิด
โทษะ ชนชนะโค, มันก็คงจะนำมลทินเช
เสียอย่างแน่นอน.

ใน ขณะ ที่ ใคร่ ตรอง อยู่ นั้น ชันส์ ก็ กระ
ซิบ ว่า:

“คุณชาย, ฟาตมันเสียเถะ ! ดิฉันคุณ,
มันกรนถึงฟี่ ๆ, น่าจะ ให้สนุกมือพิลึก.”

เห็นจะเป็นด้วยชันส์ นัก อุณใจ ว่ามันแต่งา
วิเศษ คักคิสิทซ์ อันนั้นอยู่ กระ มัง จึง กระเหิน
กระหือ่นัก. ข้าพเจ้าได้ตกลงใจว่าถ้าหาก
จะกระทำลง ไปแล้วก็จะต้องหวั่นไหวให้เงิบ
เสีย, มิฉะนั้น, ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคิริยะ
ของเราทั้งสองคงไม่อยู่กับตัว.

ผลที่สุดข้าพเจ้าก็กระซิบให้ ชันส์ลงมือ !
ชันส์ ถมมือกับขวา, ค่อย ๆ ขยี้กาย

กลานเข้าไปอย่าง เงียบกริบ; อากากรวิยา
ของเขาไม่ผิดกับบุพเพที่กล่าวถึงเปรี้ยว. ข้าพเจ้า
ถามหลังเขาเข้าไปอย่างระมัดระวัง และไม่
ซักถามกลานเป็นแนวเดียวไปกับเขา. เขาค่อย
เขิบ: เข้าไปที่ละน้อย กว่าจะได้แต่ละนิ้วต้อง
ผ่อนลม หายใจ เสียหลายครั้ง. บางคราวเรา
หยุดชะงัก และพวยลง ยิ่งพันกันโดย เงียบ สงบ
รอจนเห็นโอกาสปลอดโปร่งที จึงค่อยทำต่อไป.
เจ้ายามคนข้างซ้ายเริ่มเคลื่อนไหวไปมา และ
ข้าปากอันหนาตะเภาว แต่ครั้นแล้วกลับ
ไปอีก.

น่าที่กว่า ๆ ต่อมา เจ้าคนข้างขวา, หรือ
จะเรียกให้ถูกก็คือเหยื่อของข้าพเจ้า, ได้
เริ่มขยับตัวบ้าง, แสดงอาการคล้ายกับได้
บินเสียงพิลึกปรกติ. มันชูแขนขึ้นและยื่น
ฝ่ามือสองสามคำ แล้วก็พวยศีรษะกลับต่อไป.
ข้าพเจ้าคาดใจ ภายหลังว่า อากากรที่มันกระทำ
เช่นนั้นคงเนื่องมาจากมันกลัว หรือไม่เช่นนั้น
ก็คงจะบังเกิดสังหารณ์ ในใจขึ้นมาอย่างไร
กระมัง. ทั้งนี้ก็โดยว่าภายในไม่กี่ นาที
ชีวิตของมันก็ต้องหลุดลอยไปสู่สุคติโดยฝีมือ
ข้าพเจ้าแล้ว!

ในที่สุดเราทั้งสองก็เข้าถึงตัวมัน. ขณะ
กำลังมองอยู่ทางตอนนั้น, ทิวเมฆกลุ่มใหญ่

โตเลือนมาขยับบังแสงเดือนเสี้ยว, กระทำ
ให้บังเกิดความมืดสลัว ๆ ขึ้นทั่วบริเวณ. ข้า
พเจ้าไม่หาญจะลงมือพรอพรากลงไป, ลอย
ว่ามั่งร้องอะอะ ได้แล้ว! จะเอาชีวิตไปทิ้งเสีย
เปล่า. ตกกลางท้องหมอยคยออยู่เช่นนั้น รอ
แสงเดือนอันจะฉายให้เราเห็นเหยื่อของเราถนัด
ถนัดขึ้นอย่าง ใจเต้น.

ทิวเมฆเป็นสายขาวถูก ลมบนพัดกระจ่าย
ไปทางทิศตะวันตก. บางครั้งขณะที่ถูกลม
บางและแห้งโห้งมาประจวบกับดวงจันทร์แสง
โคมมหายักษ์ ก็ฉาย ลอกลงมาให้ความสว่าง
แก่เรา; แต่ครั้น แล้ว ภายหลัง ที่กลุ่ม หนา
และทึบลอยมาถึง แสงนวลนั้นก็ลบล้างไปสิ้น.
สภาพ ของ ท้อง อากาศ ได้ดำเนิน อยู่ เช่น นั้น
นาน — นานจนเรารู้ สึก เพิ่มความกระหายจะ
ดื่มเลือดสัตว์ยิ่งขึ้น. ประมาณสัก ๓๐ นาที
ทิวเมฆสายขาวก็สลับลง. ดวงเดือนเสี้ยว
เล็กฉายแสงนวลอ่อน อยู่ ณ ท่ามกลาง แห่งท้อง
ฟ้าสี น้ำเงินแก่. เราเพ่ง สายตา มองดู สัตว์
อย่างพิถีพิถระห์, เห็นมันพวยศีรษะลงชอก
เข้า, อวัยวะ ภายนอก ทุกส่วน ลงหนึ่ง รวากับ
ทรวดที่ปราศจากวิญญาน. ข้าพเจ้าฉวยปาก
เบา ๆ, พยายามกดสำเนียงให้คล้ายกับเสียง
งู, เพื่อเป็นอาณัติสัญญาณให้มันส่งมือ. จาก

โลกวิหิต

สิงห์

นั้นข้าพเจ้าก็เข้าขึ้นโดยเร็ว, สมองก็
ชวามชุลเลมใหญ่ขึ้นสูง พลันก็พาดควลง
ไปยัง ก้านคอ อันโค้ง ของสตรี คนหนึ่งจนสุด
แรงเกิด !

มนุษย์เคราะห์ร้าย สะตึงเชือกมือทั้งสอง
เลียบขึ้น, ครั้น แล้วก็ พยลงโดยไม่มีเสียง.
แผล ที่ คอ หะนะ หะ โลหิตไหล เท ออก แฉก
ฉาน. อย่างไรก็ดีตาม กระดูกคอ คงขาดออก
จากกัน. การฟื้นของข้าพเจ้าช่วงแน่นยำสม
ใจนัก. แม้ว่า อัมตะ โลโยเกสผู้ ชำนาญ
ชวานก็ไม่วางหัตถ์ขึ้นข้าพเจ้าได้เลย.

เหยื่อ ของฮันส์ ก็ได้ รับ ขาป เท่ากับสหาย
ของมันเหมือนกัน กล่าวคือ พ่อ เขาฝั่งมิก และ
ซึกออก มันก็ซึกกินของวิธ เข้ามาโดน แข่งข้าพ
เจ้า. ไม่ถึงนาทีก็แน่นิ่งไป. สตรีทั้งสองได้
คืบซัดไปแล้วโดยไม่ต้องทรงมานมากนัก !

ข้าพเจ้าไม่รอช้า รีบคลานเข้าไปยังกระ
โหม่นนอนนั้นโดยเร็ว. มีเสียงแกรกรกรากดังขึ้น
ภายใน ซึ่งคงเป็นเสียงไหเวกาของมิคเคินซ์.
ข้าพเจ้าจึงรีบกระซิบว่า :

“สงวยเสียง, มิสซินซ์ ! ฉันทมาแล้ว—
แอลแลนควอเตอร์แมนมาช่วยหล่อน. ตามฉันท
มาเร็ว !”

“ท่านหรือ ? โอ ! สวรรค์ ! ———”

หล่อนกระซิบตอบแล้วค่อย ๆ ทรงก่ายลุกขึ้น.
ทันใดนั้นเธอก็ล้มตาศน. หล่อนเห็นฮันส์
ยืนถือมีดอยู่ข้าง ๆ ก็เข้าใจว่าพวกอามะ อิคเค
จะเข้ามาทำร้าย, ไม่ทันใดศรีตรองอย่างใด
ก็ร้องกรีดขึ้น !

เสียงแหลมด้วยความตกใจนั้นถึงกับกระ
ทอนไปทั้งข่า, เป็นอาณัติ แสดงว่า การงาน
ของเราทั้งสอง ได้ถึง แก่ ความเหลวไหล ไป
สิ้นแล้ว.

ไม่ทันที่จะแก้ไขอย่างใด, เจ้าพวก
อามะ อิคเคก็ทั้งหมัดถุกขึ้นโดยเร็ว. มันวิ่ง
ตากันเข้ามาทางเสียงของเฮ็น. ข้าพเจ้า
หมกท่าจึง กระซิบ บอกมิส อีเนซว่า : “นอน
เงยขยเสียง !! เร็วเข้า ฉันทจะมาช่วยภาย
หลัง. คุณพ่อของหล่อนอยู่กับพวกเราแล้ว !”

ข้าพเจ้าและฮันส์ถอยหลัง กรุดเข้าทั้ง ไม่ ไป
โดยเร็ว แล้วก็ ลัดเลาะ รีบวิ่ง กลับ ไปตาม
ทางเดิม.

สองนาทีก่อนที่เราจะออกพ้นวงไม้ โกล
เขามาทางกระ โหมที่พักของเรา. ฮันส์กล่าว
แก่ข้าพเจ้าว่า :

“พ่อเจ้าประคุณ แต่งงา ช่าง คึกคักสิท
แท้. หาไม้ก็จอกมันแน่นละ, คุณยาส, แต่ก
ยังไม่วิเศษพอจะทำให้นางเฮ็นหายโง่งงได้.”

พ.ศ. ๒๔

อัสฌาเทวี

“เราเนอะ ชี้ไว้!” ข้าพเจ้าชี้ขึ้น “แกล้งจะรู้ไว้ ทั่วๆ หล่อนคงจะร้องกรีด แกล้งทำอะไรซะเพราเสียจริง ๆ.”

“นั่นนาซี, คุณชาย,” ฮันส์ตอบอ่อย ๆ “ผมมันไม่ควรเอง. ฝ่าย, ฐิยังตักทวนึง เยนเสียก่อน ก็สั้นเรื่อง เพราะไม่ทำเช่นนั้น มันก็ไม่มีเวลาส่งเบียงได้. อย่างไรก็ตาม, เราจะต้องผจญภัยอายพวก หมดนั่น จนถึงที่สุด.”

เราทั้งสองพบกับ โรเบิร์ตสันและฮัมสเตอร์โลโย แกล้งกลางทาง. ที่เป็นอย่างนั้นก็โดยเหตุที่คนเหล่านั้นได้ยินเสียงเอนรื่อง จึงชวนกันรีบตามมา. เมื่อข้าพเจ้าเล่าให้ฟังแล้ว, โรเบิร์ตสันคำรามขึ้นด้วยความโกรธและเสียใจ ส่วนฮัมสเตอร์โลโยแกล้งนั้นพูดว่า:

“ท่านมาคะมาชัน, ที่จริงเป็นความผิดของท่าน! ข้าเสียใจที่ท่านค่อนข้างทำการนัก. ถ้าหากว่ารีบกลับมายอดให้ข้ารู้ก่อนแล้ว อ้ายหมาทำพวกนี้จะไม่เหลือสักตัวเดียว.”

“จริงของแก, ฮัมสเตอร์โลโยแกล้ง.” ข้าพเจ้ารีบเลิก, “แต่เขาเด็ก, เราคงมีหวังที่จะตามมันทันคอก.”

เราชวนกันออกเดิน โดยข้าพเจ้าและฮันส์เป็นผู้นำทาง. แต่ว่า—อนิจจาเอ๊ย—พอไป

ถึงที่เขาสี, อ้ายนกยูงแสนร้ายก็เฝ้าพวยกันไปเกลี้ยงแล้ว, เหลือไว้ให้แค่เท้ารากศพ้ายอา มะอัคคะทั้งสองซึ่งตายด้วยมือเรา. เมื่อการณ์ได้กลับให้เสียช่นนั้นแล้ว, ต่างก็พากันเดิน คอตกกลียยังค่ายพักเพอรอเวลารุ่งเช้าขึ้นใกล้เข้ามาแล้ว.

แต่เรายังคงเคราะห์ร้ายอยู่อีก คือระหว่างที่เราไม่อยู่ ลูกน้องของโรเบิร์ตสันได้พากันหนีเข้าป่าไปสิ้น, เหลือแต่กันทรขลุของฮัมสเตอร์โลโยแกล้งเท่านั้น. ทั้งนึ่งเนื่องจากความซลาดและความลำบาก ตรากตรำของเขาเหล่านั้นนั่นเอง. ภายหลังข้าพเจ้าทราบว่า พวกนี้ได้ตายเสียในระหว่างทางสิ้น. ไม่มีใครกลับถึงบ้านสักคนเดียว.

เราจักแจจ ช่อนสัมภาระที่ไม่สามารถจะขนต่อไปได้อย่างมีคชิด, โดยมันใจว่าจะใช้เป็นประโยชน์ในคอนชากลีย. ขึ้นไรเพลิงเหลืออยู่หลายกระบอก. พวกลูกน้องของโรเบิร์ตสันหาได้เอาไปด้วยไม่. ข้าพเจ้าจึงแจกจ่ายให้กันทรของฮัมสเตอร์โลโยแกล้งถือเป็นการช่วยแยกเขาไปในตัว. ว่ากันที่ถูกต้องแล้ว, การช่วยขึ้นให้แก่นกันทรผู้ชำนาญ ขวานเหล่านี่หาเป็นของที่ควรกระทำไม่. นอกจากจะให้เขาช่วยเทลูก กระสุนทิ้งเล่นแล้วยังจะยังเกิดอัน

โลกวิทย์

สิงห์

คราวนี้เรา อีกหลาย ทาง. แต่ก็นับว่าเป็น
เคราะห์ ก็, ขณะที่เรา ปรารถนา, ชูล
เหล่านั้นคงยกเขาขวาน เป็นอาวุธที่มีเขาตาม
เก็บ.

หลังจากนั้นที่อายุ พวก อามะ อัคระ อพย
หนีไปนั้น, เราได้ออกติดตามประชิดเข้าไปโดย
มียอมให้เวลาเสียไปเปล่า ๆ. สรรพทั้งร้อย
ไว้ให้ตลอดทาง. ที่เป็นอย่างนั้นก็โดยเหตุว่ามัน
ไม่มีเวลาเลยหรือ ช้อนเร้น ร้องรอย อย่างฉลาด
ถึงที่เคยกระทำ. เราได้ สักว่ามันรีบรุดไปโดย
รวดเร็ว. ประกอบกับ พวกเรา ทั้งหมัดหนึ่ง
เห็นอยู่เมื่อใดทางยังต้อง แยกชนเขาสามาระที่
จำเป็นซึ่งเจ้าพวกขี้ฉลาดทั้งไว้, จึงเป็นอัน
ว่าเราจะกวัดมันให้ ทันนั้น เป็นการที่สุกวิสัยจะ
กระทำได้.

สามวันแรกเรารีบรุดไปในกองไม้เล็กใหญ่
ที่ขึ้นกระจ่าย อยู่ทั่วพื้นดิน อันลาคเท, ขณะ
เมื่อเราลุกขึ้นหุงหาอาหารอย่างฉวก ๆ ในตอน
ใกล้รุ่งแห่งวันทั้งสี่, เราเห็นทิวหมอกเป็นควัน
หนาปกคลุมไปจนสุดสายตา.

ทางเบื้องออร, มาตรการจะมีชาวทวย
ควันหมอกอันทึบ, เราก็ยังเห็นทิวเขาเป็นเงา
คำตะกุ่ม อยู่เรื่อย ขอบฟ้าได้. ลักษณะ สีข
นั้นสูงเงอม, มีแนวแห่งความปลาซสะกิดให้

ข้าพเจ้าจนถึงหรือ ในใจ. ที่แน่ชัดคือ
ซิกาลิแจ้งว่านางพญาผิขาวสถิตย์อยู่ณะเขา
ใหญ่ ซึ่งมีกลุ่มไฟศาลขวางหน้าอยู่. ถ้าเป็น
เช่นนั้นจริง, ————— สวรรค์!
ทิวหมอกหนาที่บดบัง เบื้องหน้า มีปกคลุมขึงนั้น
อยู่หรือ ?

ราตรีที่มานั้นได้พิสูจน์ความจริง ให้เรา
เห็นแล้วโดย ประจักษ์ คำ พยากรณ์ของ ซิกาลิ
นับว่าประเสริฐไว้ โดยแท้. เป็นเวลาค่ำสนิท
ขณะที่เราออกเดินทางต่อไป, เราได้ สักว่าพื้น
ดินที่ต่ำมีโคลนตมเป็น ตอน ๆ. ยิ่งนาน กง
พญากยิ่ง ทึบเป็น การ ลำบาก แก่เรา มาก ขึ้น.
พญาเหล่านั้นล้วนเป็นต้นกกและต้นแปยรัส ซึ่ง
มีระยิบระยับทั่วผืนดิน เราไม่สามารถจะมอง
เห็นอะไรได้ภายในระยะเกินกว่า ๑ หลา. ข้าพ
เจ้าได้ สักว่าขึงนั้น กินอาณาเขตที่ใหญ่โตมาก.
ความแผ่ไพศาล เปรียบกับยว ทะเลแห่ง กงพญา
ประการหนึ่ง และ ความ แห้งแล้ง กันการ อีก
ประการหนึ่ง เป็นมูลเหตุพอจะพาให้เราถึง
ซึ่งความมรณะได้ โดยง่ายกาย. เราได้ สักเยา
ใจที่ไทรอยเท้าของสัตว์ผู้ชำนาญเข้าเป็นเครื่อง
นำทาง, มิฉะนั้นแล้วก็น่ากลัวระหลังเล็ดไป
โดยหาทาง ออกไม่ได้. ข้าพเจ้าสังเกตเห็น
ตลอดทางที่เดินบุกไปนั้นมรณะเลือน ๆ แสดงว่า

พ.ศ. ๒๔

อัสมาเทวี

ได้เคยเป็นถนนมาแล้วในครั้งกระโน้น. เรา
พวยรยเห็นทีหลังและยบจนกินไปเป็นแห่ง ๆ ซึ่ง
ล้วนแต่มีผู้สร้างทำขึ้น. แต่ถึงกระนั้นแล้ว
มันก็ยัง ไม่เกินขีดพอจะนำเราไปโดยปราศจาก
ผู้นำทางได้.

ความเป็นห่วง ในมีสติในซบซึ้งก็ให้ โรเบิร์ต
สันรียรชไปก่อนโดย มิได้เห็นแก่ เห็นคเห็นอย.
คราวหนึ่งข้าพเจ้า ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ
เหลือจากเขา จึงถึงอัมสเตอร์ดัมไปแกล้วตามไป
ดูโดยด่วน. เมื่อแหวกพงหญ้าออกก็แลเห็น
สหาย ชาวสก็อต ของเราลงไปใน หล่ม
โคลน, ไม่สามารถจะถอนตัวขึ้นได้. ขณะนั้น
เขาจมลงไปครึ่งตัวแล้ว เหลือแต่มือทั้งสอง
โยกให้ช่วยอยู่วุ่นวาย. ข้าพเจ้าและอัมสเตอร์
ดัมไปแกล้วช่วยกันดึงขึ้นมาได้อย่างลำบาก. ตั้ง
แต่นั้นมา — พวกเราทั้งสองระวังตัวกันหนักขึ้น.

ที่แห่งหนึ่งเห็น รอยเท้าเดียว เป็น มุมฉาก,
เพราะเบื้องหน้าเป็นหล่มลึกเต็มไปด้วยก้อนทราย.
ความยากลำบากของการ เดินทาง ของเราตอน
นั้นนับว่าเป็นที่สุดของที่ได้ผ่านมามาก. นอก
จากว่าโคลนและตะมในบางแห่งจะทำให้ล่าช้า
ลงแล้ว, ยังต้องผจญกับใบหญ้าอันคมกริบอีก
ส่วนหนึ่ง ด้วย. นำส่งสาร ชาวซูล ซึ่งไม่มี
เครื่องปกคลุมกำบังกายเช่นเรา. เขาถูกใบ

หญ้าบาดนับ แผล ไม่ ถิ่น ทำให้ยังเกิดความ
อ่อนเพลียยิ่งกว่าเดิม.

ถึงซึ่งผจญเราใน ท่ามกลาง แห่งบึงหญ้า
นั้นได้ยังเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก. คือซูลคนหนึ่ง
ยังเอนเหยียบเอง พยร่ายเข้า และถูก มันกัด
เอาที่เท้า. ภายใน ๓ นาที, พยร่ายเข้า
ได้แล่นเข้ามาเข้าหัวใจ; เขามียศตัวไปมาแล้ว
ก็ประจักษ์เราไปอย่างสมเพช. เราพยายามหัก
ความเคี้ยวสลัก, ช่วยกันยกเอาศพทิ้งลงไปใน
หล่มโคลน สักสองสามอึกใจ โคลนก็ถูกเอา
ร่างของเขาจมลงไปจนหมด.

ความลำบากอย่างมหันต์ ยังคงมีอยู่ต่อไป
มิได้ลดหย่อนลง. อากาศอันชื้นเย็นทำให้เรา
ครั่นตัวราวกับจะเปื้อนไข้; ตกตอนเย็นเจ้าหมูน
ยังก็พากันบินว่อนอยู่ไม่ไหว. พอค่ำลงฝนก็
เทมาแฉะ รวมทั้งกับเข็บและรังที่เรารื้อ
ควมความน่าวิเวกวังเวงใจ. นาน ๆ เราเห็น
แสงไฟผุดขึ้นเป็นหย่อม ๆ ซึ่งคงไม่ใช่คนนอก
จากแก๊งค์ขึ้นมาจากน้ำเน่า. ยกเว้นคราวที่ไป
หาสมบัติพระคัลเสียแล้ว, ข้าพเจ้าเป็นยอม
รับว่าการ เดินทาง ของเรา คราวนี้ลำบากยาก
แค้นที่สุด.

ผลสุดท้าย, เราได้ สึกว่าหนทางข้างหน้า
กว่าเดิม. จากนั้นไม่ช้านักเราก็ได้เหยียบพื้น

โกศโรหิต

สิงห์

คืนอันมีธรรมชาติปรกติอีกวาระหนึ่ง.

ยี่สิบเราไ้^๕ ขึ้นมา^๕ อยู่บนเนิน^๕ ของเขา^๕ ลุก^๕ ที่เห็นนั้นโดย^๕ ไม่รู้^๕ ลึก^๕ ทัว^๕. ลักษณะ^๕ เขา^๕ นั้นสูงชัน^๕ ชะ^๕ โกง^๕ ง่าย^๕ ง่าย^๕ จะ^๕ รว^๕ เม^๕ น. เรา^๕ ทั้ง^๕ หลาย^๕ ต่าง^๕ ก็^๕ บัง^๕ เกิด^๕ ความ^๕ คั่น^๕ คั่น^๕ ใน^๕ สถาน^๕ อัน^๕ ปลาย^๕ เต็ม^๕ ไป^๕ ด้วย^๕ ความ^๕ วิเวก^๕ นั้น.

เมื่อ^๕ จิต^๕ แรง^๕ พัก^๕ หาย^๕ อาหาร^๕ กิน^๕ กัน^๕ ข้า^๕ พเจ้า^๕ มา^๕ รู้^๕ ลึก^๕ ปลาย^๕ ใน^๕ ใจ^๕ ที่^๕ ว่า^๕ เหตุ^๕ ไฉน^๕ สัตว์^๕ จึง^๕ ไม่^๕ เข้า^๕ โจม^๕ ที่^๕ เรา^๕ เสีย^๕ เม^๕ อย^๕ ยัง^๕ อยู่^๕ ใน^๕ กอง^๕ หลุม^๕. ควัน^๕ ไฟ

ชณะ^๕ ที่^๕ เรา^๕ หุง^๕ คัม^๕ อาหาร^๕ ย่อม^๕ จะ^๕ ชั้^๕ ทาง^๕ ให้^๕ มั่น^๕ ค^๕ แล้ว^๕. แต่^๕ อย^๕ ่าง^๕ ไ้^๕ ใด^๕ ตาม^๕, เจ้า^๕ มนุญ^๕ ใด^๕ ร้าย^๕ พวก^๕ นั้น^๕ ได้^๕ ค้ำ^๕ รั้ว^๕ ที่^๕ จะ^๕ เอา^๕ ไฟ^๕ ครอบ^๕ เรา^๕ เสีย^๕ เหมือน^๕ กัน^๕, แต่^๕ เกษะ^๕ บุญ^๕ ที่^๕ คง^๕ หลุม^๕ งาม^๕ มาก^๕ และ^๕ ลม^๕ สง^๕ ย^๕ ไฟ^๕ จึง^๕ ไม่^๕ ลุก^๕ ครอบ^๕ ไป^๕. ข้า^๕ พเจ้า^๕ ครว^๕ จู^๕ เห็น^๕ ขาง^๕ แห่ง^๕ ถูก^๕ ไฟ^๕ ใหม่^๕ เป็น^๕ เต้า^๕ ไป^๕ ก็^๕ มี^๕.

อ้าย^๕ หมา^๕ ค้า^๕ เหล่า^๕ นั้น^๕ คง^๕ จะ^๕ รี^๕ เล่น^๕ งาน^๕ เรา^๕ ใน^๕ โอกาส^๕ ที่^๕ แยก^๕ คาย^๕ กว่า^๕ น^๕ เป็น^๕ แน่^๕ แท้^๕ !

บทที่ ๑๐

ประจันบาน

ขุณเ เมื่อ^๕ พระ^๕ อาทิก^๕ ษ^๕ จะ^๕ ตก^๕ คิน^๕ เรา^๕ ก็^๕ ขึ้น^๕ ถึง^๕ ยอด^๕ เนิน^๕ โดย^๕ ใช้^๕ สาย^๕ ลำ^๕ ธาร^๕ เป็น^๕ เครื่อง^๕ ช^๕ ทาง^๕. ข้า^๕ พเจ้า^๕ แล^๕ ลง^๕ ไป^๕ ข้าง^๕ ล่าง^๕ เห็น^๕ เป็น^๕ ที่^๕ ลุ่ม^๕ ลึก^๕ มก^๕ ไม่^๕ ชิน^๕ ทบ^๕ เป็น^๕ แห่ง^๕ ๆ. ถึก^๕ จาก^๕ นั้น^๕ พน^๕ คิน^๕ เริ่ม^๕ สง^๕ ขึ้น^๕ และ^๕ ปก^๕ ลุม^๕ ไป^๕ ด้วย^๕ พง^๕ หลุม^๕ อัน^๕ เขียว^๕ หล่ม^๕ ประ^๕ ก^๕ ุ^๕ พรม^๕. พง^๕ หลุม^๕ แล^๕ อา^๕ ฉา^๕ เขต^๕ ด้^๕ ลอก^๕ ไป^๕ จน^๕ ถึง^๕ ผา^๕ หิน^๕ ซึ่ง^๕ ทง^๕ ชัน^๕ ได้^๕ ฉาก^๕ กั^๕ พิน^๕.

ลักษณะ^๕ ของ^๕ ผา^๕ ชัน^๕ สูง^๕ สล^๕ ้าง^๕ และ^๕ แผ่^๕ กว้าง^๕ ออก^๕ ไป^๕ ทาง^๕ ช้าย^๕ ขว^๕า^๕ รว^๕ กับ^๕ กำ^๕ แพง^๕ มห^๕ าย^๕ กั^๕ ษ^๕. เมื่อ^๕ พศ^๕ แล้ว^๕ ข้า^๕ พเจ้า^๕ ก็^๕ บัง^๕ เกิด^๕ ความ^๕ คั่น^๕ คั่น^๕ มาก^๕ เพราะ^๕ สิ่ง^๕ เหล่า^๕ นั้น^๕ เป็น^๕ ของ^๕ ประ^๕ หลา^๕ คม^๕ หัก^๕ จร^๕ วย^๕

มา^๕ แต่^๕ ครั้ง^๕ ขุน^๕ พลา^๕ ส^๕ ที่^๕ เกียว^๕. ข้า^๕ พเจ้า^๕ หย^๕ ีย^๕ ก^๕ ลัง^๕ ย่น^๕ ระยะ^๕ ทาง^๕ ชน^๕ มา^๕ สอง^๕ ก^๕, เห็น^๕ ผ่ง^๕ วั^๕ วย^๕ ควาย^๕ กำ^๕ ลัง^๕ และ^๕ เล็ม^๕ หญ้า^๕ อย^๕ ู่^๕ ทัว^๕ ซึ่ง^๕ ผา^๕ นั้น^๕. อย^๕ ่าง^๕ ไ้^๕ ใด^๕ ตาม^๕, คง^๕ จะ^๕ มี^๕ ชาน^๕ คน^๕ อย^๕ ู่^๕ ตาม^๕ แถ^๕ นั้น^๕ ย่าง^๕, แต่^๕ ก็^๕ ยัง^๕ หา^๕ เห็น^๕ ไม่^๕, เชื่อ^๕ ว่า^๕ คง^๕ จะ^๕ อย^๕ ู่^๕ ลับ^๕ เข้า^๕ ไป^๕ ใน^๕ เหลี่ยม^๕ เขา^๕.

ชณะ^๕ นั้น^๕ เป็น^๕ เวลา^๕ ตรี^๕ วัน^๕ ยอ^๕ แสง^๕. แสง^๕ แท^๕ ะ^๕ เหลือง^๕ อ่อน^๕ ฉาย^๕ ให้^๕ เห็น^๕ ภาพ^๕ อัน^๕ เต็ม^๕ ไป^๕ ด้วย^๕ ความ^๕ ปลาย^๕ คั่น^๕ ชั^๕ คั่น^๕. จะมี^๕ ความ^๕ ลึก^๕ ลับ^๕ ชั^๕ ชั^๕ ้น^๕ อย^๕ ่าง^๕ ไ้^๕ ทน^๕ อด^๕ ที่^๕ ช่อน^๕ อย^๕ ู่^๕ าย^๕ ใน^๕ ผา^๕ นั้น^๕. ข้า^๕ พเจ้า^๕ ช^๕ ให้^๕ โร^๕ ธิ^๕ สัน^๕ ฑู^๕ ภาพ^๕ เหล่า^๕ นั้น^๕ เมื่อ^๕ เวลา^๕ จวน^๕ จะ^๕ มก^๕ แล้ว^๕.

อัมสเตอร์โลไปเกสนั้นมัวสละวนอยู่กับการเลือกหาที่พักนอนสำหรับคนนั้น. เขาเลือกเอาโฮกสูงแห่งหนึ่งมีภูมิจากมนคง. ข้าพเจ้านึกชมในใจที่เห็นชนชุลฉลากไหวพริบสมเปนนกขบแท. โฮคนั้นสูงเด่นจากพันคน, ก้านหนึ่งไปสุดคองที่ผาชัน, อีกก้านหนึ่งมีลำธารลกลไหลผ่านไป, เหมาะแก่การต่อสู้อันจะพึงบังเกิดขึ้นในขณะใดขณะหนึ่ง. ผังหนึ่งของลำธารนั้นระกระระไปทั่วหินซึ่งถูกน้ำเซาะเป็นร่อง ๆ; หินชนิดนี้ ไก่มาก มักจะมีน้ำแอฟริกา.

ฮันส์เห็นดังนั้นจึงกระซิบกับข้าพเจ้าว่า: “คุณยาส, อัมสเตอร์โลไปเกสคงรู้ตัวว่าเราพากันอยู่พวกหมาเหล่านี้นั่น. คุช! เขาเลือกเอาที่เหมาะแท้ ๆ. เชื่อว่าถึงเราไม่ยอตัวก็คงสู้มันได้.”

ข้าพเจ้าไม่ตอบเขา, เป็นแต่ทอศคาตหมู่ชุล ซึ่งลุ่มตัวลงนอน หลับระระระนาคด้วยความเหนื่อยอ่อน. ส่วนอัมสเตอร์โลไปเกสยังคงยืนฟังขวานกระหังอันอยู่, สองตาจ้องดูขอบฟ้าซึ่งขยิบได้ ผิดลงแล้ว.

“ท่านมะคุมาชัน, ข้าว่าผานปลาทหนักหนา,” เขาเอ่ยขึ้น, “ถ้าลองเอาไปเปรียบกับเขาที่ข้าอยู่แล้ว, เขาก็ข้าอยู่เปรียบ

เหมือนเด็กตัวจิ๋วหลิวแน่ทีเดียว. ข้าสงสัยว่าจะมีอะไรซ่อนอยู่ข้างกระมิง, ภูมื่นเอือกเย็นในใจพิกลนัก.”

“น่าจะเป็นได้,” ข้าพเจ้าตอบ. หยคกรุ่นหนึ่งอัมสเตอร์โลไปเกสก็พูดว่า, “ข้าจะอยู่ยามเอง, ท่านมะคุมาชัน. ท่านจงพักผ่อนเสียเถิด, อย่าเป็นห่วงเลย. เชื่อว่าเขามีก้นเราจะได้เอาเลือกอ้ายหมากำกันอย่างสนุก.”

ข้าพเจ้าพึมพำขบใจ ความอาร์ของชนชุล แล้วก็ลุ่มตัวลงนอน. ไม่ถึงห้านาทีก็หลับสนิท, รู้สึกว่าเป็นการหลับที่สบายที่สุดในชีวิต, คนอยู่ราว ๔ หรือ ๕ ชั่วโมงก็หาเห็นจะได้ พอจวนสว่าง ก็ได้ยินเสียงอัมสเตอร์โลไปเกสเรียกเขา ๆ. ข้าพเจ้ารีบทะลึ่งลุกขึ้น, รู้สึกอัมเอียมมากลึงวังชากว่าเดิม. ขณะนั้นเขื่อนยังไม่ทันตก, จึงเห็นอัมสเตอร์โลไปเกสเดินตรงเข้ามาหาตน.

“ลุกขึ้น — เร็ว! ข้าเห็นมันมาแล้ว!” เขากระซิบ.

ขณะนั้นฮันส์ปรากฏเข้ามาหาแล้วพูดว่า, “คุณยาส, มันมากันแล้ว, กลุ่มใหญ่ทีเดียว. ผมคิดว่ามันคงจะเล่นงานเราอีกนุ่งนี้.”

ข้าพเจ้าได้ฟังแล้ว ก็ยังเกิดความตื้นตันอย่างแรงกล้า, หัวใจเต้นแรงด้วยความ

โลกโรหิต

สิงห์

กระหายใคร่จะยิงให้สิ้นกบฏ.

“จริงหรือฮันส์,” ข้าพเจ้าว่า, “ถ้าถึงถึงเวลาแล้ว ที่ แท่งงาวิเศษของแกละเริ่มแสดงฤทธิ์?”

“แน่ทีเดียว, คุณนาย,” ฮันส์ตอบแล้วเปลี่ยน คำพูดเป็นภาษากิต, ซึ่ง ฮัมสเตอร์ โลโปแกสฟัง ไม่ออก. “แต่จะขอร้องกันไว้สำหรับ

คุณกบฏเหล่านั้น. ผมเกรงว่าทหารชุดของนายที่มีพันนั้น จะลดจำนวน (ตาย) ลงหลายคนทีเดียว”

พอได้ ฟังดังนั้น ฮัมสเตอร์ โลโปแกส ก็ยังเกิดความสงสัยขึ้นในใจจึงถามข้าพเจ้าว่า, “ท่านมาคุยกัน, เจ้าฉวเหลียงนั้นพูดว่าอะไร?”

“เขาว่า จะ ต่อสู้ กันแน่, และ แกละ คงจะแสดงฝีมือเต็มที่” ข้าพเจ้าแสวงตอบไปเสียทางหนึ่ง.

“อา! มันต้องแน่ละซื่อนัน,” ขุนซูลร้องถึง, “ข้าจะหว่านให้มันกัดมึงก็แล้วแต่ — เกียว, ข้ายังสงสัยว่าเจ้าฉวเหลียงทำข้ากระมัง. คงว่าทหารของข้าจะแพ้ ผิด มื่ออ้ายหมาดำโน้นซึ่งจะเป็นที่ซอຍไปของเขา”

“ไม่ใช่ — ไม่ใช่! ฮัมสเตอร์ โลโปแกส” ข้าพเจ้ารีบยก, “ฮันส์จะคิดยิงมันได้ไฉ. ถ้าพวก แกล ถูกฆ่า เขาก็คง หนีไปไหนไม่พ้น.

เขาจะต้องหวัง พึ่ง แก่ วันยังค่ำ. เขาเถอะ, เรามาปลุกยุทธการกันดีกว่า.”

โรเบิร์ตสันเข้ามาร่วมวงงอยู่ด้วย. ในที่สุดเขาก็ตกลงช่วยกันลี้ภัยหนี ไปจากช่องไวแล้วเอาหนามสวะเป็นกองสูง, เพื่อจะใช้เป็นเครื่องกักขวาง ขณะที่เรา ทำการต่อสู้โดยใช้ วิชานอนยิง.

อย่างไรก็ดี, เจ้าพวกมุนษย์ ก็นั้นจะได้เปรียบเรากว่าจำนวนเท่านั้น. แกละนั้นก็ลี้ภัยหนีบ้านของมันมาก, มันคงไปเรียกกันมาช่วยรุมเราอย่างฝูงสุนัขบ้า. สตรูม็ททอชก็คนละอัน, ฉะนั้น ซึ่ง จะ ต่อสู้ ในระยะ ใกล้ นั้นเป็นการเสียเปรียบหลายเท่า. ข้าพเจ้าแกละให้ทหารชุดคนละกระบอก, เพื่อยิงกราดข่มกันไปก่อน คราวนั้น เจ้าประชิด ก็จะใช้ขวาน.

เรานอนคอยอยู่อย่างสงบเรียงรายจนเห็นแสงอุษาจับต้องฟ้าทางทิศบูรพา. ทันใดนั้นฮันส์ ก็สีกักข้าพเจ้าแล้วกระซิบว่า:

“ระวัง! มันมาแล้ว!”

เบื้องหน้าเราสัก ๓๐ หลา, ข้าพเจ้าเห็นเงาคำตะคุ่ม ๆ ขวักไขว่อยู่ในกองไม้. สตรูม็ททอชเข้ามาโดยซัดันไม้เป็นทักทายที่ละคน, ไม่ชักักประชิดเข้ามาทุกที.

“เตรียมตัว !” ข้าพเจ้าร้องบอก
โดยเร็ว.

เงาคำกลุ่มใหญ่ ของ ปรียักษ์ หายไป กับ
สิ้นเนิน. จากนั้นไม่ถึงนาทีเราเห็นหิวมัน โผล่
ขึ้นมาทีละน้อย. เมื่อเห็นสิ่งขบถขึ้นมาก็ชวน
กันวิ่งเข้ามามีโดยรวดเร็ว. ตรงนั้นเป็นทิว้าง,
และประภอยด้วยท้องฟ้าเริ่มสว่าง, เราจึงเห็น
มันถนัด. ข้าพเจ้ามองปราศรัยเกี่ยวกับข้ออ้าง
อ้างด้วยความตกคั่ง. ด้วยว่าฝ่ายปรียักษ์
อันมีจำนวนนับร้อยนั้นหาใช่พวกที่เราตาม
มาไม่ !

สตรีหน้าใหม่รูปร่างสูงใหญ่, ถือโล่ที่
ทาสี, บนศีรษะปกคลุมด้วยขนนกขาวโพลน !

“สวรค์ ! เราถูกมันข้อมเสียแล้ว. นี่
อะไรกัน ?” ข้าพเจ้าร้อง.

โรเบิร์ตสัน ก็กราม กรอด แล้วตอบว่า,
“สหายทั้งหลาย, ขอให้เรากอดคอ กันตาย
เถิด. เราต้องสู้จนหมดลม. โอ, สวรค์ !
จงยกปรียักษ์อันชั่วของข้าด้วย !”

เงียบบันครุหนึ่ง อิมสะ โลโยแกสก็บอกว่า,
“ท่าน มะกุ มาซัน, ท่าน จงเป็นหัวหน้า,
พวกข้าจะเป็นลูกสมุน วันนี้จะขอให้สนุกมือ.”

แม้ว่าสตรีจะรุกเข้ามาโดยรวดเร็ว, มัน
ก็ยังพยายามส่งเสียงที่สุก, โดยคิดว่าเรายัง

กำลังหลับ, พอละเห็นว่าใกล้เข้ามาในระยะ
ทำสยบล่า ข้าพเจ้าก็ร้องขึ้นเป็นภาษาซูลว่า,

“ยิง ! พวกเรายิง !”

พอข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็กดไกขึ้น ๆ กันไป,
เจ้าคนทาสีเข้ามาล้มลงเป็นราว.

“ยิง ! ยิง !! ยิง !!!”

บัดนี้ทหารซูลก็เริ่มกดไกขึ้นกันไปแล้ว
บรรดาใหม่, ทำอยู่เช่นนั้นเป็นเวลานาน, เนื่อง
ด้วยสหายผิวดำของเราไม่ใคร่ จะชินกับอาวุธ
ชนิดนี้นัก, จึงยิงเลี้ยวระสรวลไปโดยมาก.

โรเบิร์ตสัน, ซันส์ และข้าพเจ้านี้ว่าเป็นผู้ที่ทำ
ผลได้งามที่สุด. ภาพที่สตรีล้มลงซ้อน ๆ

กันราวกับใบไม้ร่วง นั้น เป็นภาพที่น่าพิศ,
น่า, น่าสนก, ซึ่งล้วนแต่เราให้ยังเกิดความ
ฮึกเหิมขึ้นในใจทั้งสิ้น. เสียงปืนดังกึก ๆ กัน
ไปเหมือนเสียงประทัด. รอบตัวเราปกคลุม
ไปด้วยกลุ่มควันขึ้นใหม่. ขณะนั้นเราทั้ง
สามคนไม่มีแก่ใจจะนึกถึงอะไรทั้งนั้น, คงมุ่ง
แต่จะให้ตรงออกสตรี แล้วก็กดไก, ทำอยู่
อย่างนั้นแทบไม่หยุดมือ.

สตรีปลากยังเกิดรวนเรกันยิ่งขึ้นเป็นลำดับ
จนคุมกันไม่ติด. เสียงปืนและผลที่มันได้
วิ้งทำให้มัน นึกว่าเรา คงจะเป็นผู้วิเศษ อะไร

สักอย่างหนึ่ง. ไม่นานนัก มันก็วิ่ง ดอย กลับไป
ยังแอ่งดินตามเดิม. เจ้าคนทีล้าหลังเป็นผู้
ที่เคราะห์ร้าย. ถูกข้าพเจ้ายิงคนอยู่กลางคืน
เหมือนกับสหายของมันที ได้ล่าโลกไปแล้ว.

เราต่างคนก็มองเห็น ความมีชัยได้วิ่ง ๆ,
และคิดหวังเสียว่า มันคง จะ ไม่กล้าเผยอหน้าขึ้น
มาอีกเลย. พอบรรจกระสุนขึ้นล้ากลึง
ใหม่ และ เพิ่งคา คอยอยู่ เช่นนั้น สัก ห้านาที,
ศัตรูก็ลุดลุดโลกขึ้น โดย รวดเร็วแล้ววิ่งคากัน
เข้าใส่เราอย่างเต็มล้าเท้าอีกครั้งหนึ่ง.

“เอามัน, สหาย!”

พอข้าพเจ้าร้องขาคำพวกเราทิ้งหมดก็เริ่ม
ทำงานหนักอีกสักหนึ่ง. ขึ้นทุกกระบอกส่ง
กระสุนหัวไปมิได้ว่าง. ประกอบกับมันวิ่ง
เข้ามาเป็นหมู่ใหญ่ทั้งนั้น, เราจึงเล็ดยิง
เอาอย่างสบาย. ประโยชน์ล้มลงเป็นราว, แต่
ทีเหลืก็มานะกัดฟัน ตงหน้าง เข้าใส่เรามีได้
ก็ดอย. มันรีบพุ่งหอกมาทั้งห้าสน. เล่ม
หนึ่งเล่มเข้าถูกขลุคคนหนึ่งทะลุหลัง. เจ้าคน
นั้นทิ้งบน แล้วก็ ผละ หาย ล้ม พุบ ลง สิ้น ลม
หายใจ.

มีข้าขลุคสองคนก็ต้องอาวเข้าอีก, แต่
มิสู้สำคัญนัก. ข้าพเจ้าเองก็เย็นใจเอาชีวิต
ไม่รอด. หอกเล่มหนึ่งเล่มเลียบชอกคอกไป,

รู้สึกเย็นวบบ. ศัตรูของเราคือหอกคนละเล่ม,
เมื่อมันใช้หมดแล้วก็เริ่มชักมือออก เตรียมตัว
เข้าประชิดทันที.

โรเบิร์ตสัน, ฮันส์ และข้าพเจ้ารีบดอย มา
ยึดเอาถันหินเบื้องหลังเป็นที่กำบังยิง, ปล่อย
ให้ทหาร ขลุค และ อัม สะ โล โปแกส รีบ มันไว้
ด้วยขวาน.

ทหาร ขลุค ของ เรา เริ่ม ทิ้ง บน แล้ว สวม
โล่ที่ ท้อมซ้าย, ชักขวานใหญ่ลุดขึ้นขึ้น
ฟากพื้นประกบกันอย่างทรห่น่าชม. อัม สะ โล
โปแกสยืนบนอยู่ท่ามกลางแต่ไม่ได้สวมโล่,
สองมือ จับ ขวาน อิน โกลี กวัก แกว่ง อยู่ อย่าง
ว่องไว. ทุกครั้งที่เขาประเคนลงไป, ศีรษะ
ศัตรูก็หลกกระเด็นหัวออกไปมีรอยอยู่ได้. เป็น
ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นเขาควงขวาน, ดูท่าทาง
ข้างองอาจเหมือนราชสีห์ ซึ่งพักเหยงอยู่ท่าม
กลางฝูงสุนัขป่า.

การรบโดยตั้งใจจริง ของ ฝ่ายเรา ทำให้
ศัตรูดอยไปหลายก้าว.

ข้าพเจ้า, โรเบิร์ตสัน และฮันส์มานะกัดฟัน
ช่วยกันสังหารประกบอย่างเต็มความสามารถ.
เรายิงข้ามศีรษะ ทหาร ขลุค ของเรามาก ประโยชน์
ล้มลงเรื่อย ๆ จนรู้สึก ว่า กระ บอกลง ร้อน
เหมือนไฟ. ไม่ถึงอกใจ, ศัตรูก็เริ่มดอย

พ.ศ. ๒๔

อิสธนาเทวี

ออกไปอีก.

ไม่ทันที่มันจะไปได้ถึงไหน, เจ้าหัวหนา
ก็ค้อนให้มันเข้าใส่เราก็งเค็ม. ส่วนมันเองนั้น
วิ่งดล้าเข้ามามาก, กวักแกว่งมืออย่าง
โกรธแค้น. ข้าพเจ้าวางมือเสียเพราะร้อนจน
จับไม่ได้, รีบชักขึ้นสนั่นเสียงไปหลายนัก.
กระสุนแล่นทะลอกมัน, ทันใดมันก็เริ่มหมุน
คว้างเหมือนนกตก, แล้วกลิ้งลงลงทันที.

เมื่อหมกหัวหนาเสียเช่นนั้น, ประกาย จึง
ระส่ำระสายยิ่งกว่าก่อน. ไม่ถึงอีกใจ, มันก็
ชวบก้นวิ่งกลับไปยังแอ่งดินเพื่อหนีกระสุนปืน.

เราทั้งหลายรู้สึกเขาใจและพอใจที่สามารถ
ขับไล่ประกายอันมีจำนวนยี่ร้อยนั้นดอยกลับ
ไปยังที่เดิมของมันได้. สิ่งที่น่าความวิปริตมา
สู่ก็คือซูลสามนายถูกหอกด้วยชีพพอยกับที่, อีก
สามนาย ขาดเจ็บ สิ้นชีพแล้ว. นายหนึ่งนั้น อากว
หนักมาก. บัดนี้บุคคลที่ปรกติก็เหลืออยู่เพียง
เจ็ดคนเท่านั้นรวมทั้งข้าพเจ้า. ถ้ามันหวน
กลับมาเล่นงานอีกครั้งหนึ่ง ก็น่ากลัวว่าจะต้อง
ลาโลกไปด้วยพร้อมกันเป็นแน่แท้.

ขณะนั้นท้องฟ้าเริ่มสว่าง, พอเห็นลายมือ
ถนัด. เราถอนใจใหญ่แล้วก็มองดูหน้ากัน
อย่างหมดหวัง.

ใน ที่สุด อัมสเตอร์ดัมก็เอ่ยขึ้นว่า,
“เพื่อนทั้งหลาย, ข้าเห็นว่าเราต้องถอยใจ
ให้เกิดซากเสียแล้ว. เราไม่สู้ก็ต้องถอย.”

ทันใดนั้นซูลซึ่ง ถูกขาดเจ็บ ทั้งสามก็ผงก
ศีรษะขึ้นจากพื้นดิน, คนหนึ่งพูดว่า, “พ่อ
ขุนของข้าเอ๋ย, ขออย่าเป็นห่วงเราเป็นอัน
ขาด. ถ้าอย่างไรก็ฆ่าข้าทั้งสามเสียเถิด,
แล้วจงรีบหนีไป ———— ทั้งข้าไว้ ทน ————

ข้าทั้งสามเต็มใจจะให้พ่อขุนอยู่คุ้มเกล้าชาว
ข้าต่อไปด้วยอิน โกลัน!”

“เพื่อนของข้า, เจ้าพูดก็เหลือ! ข้าขอ
ใจนัก,” อัมสเตอร์ดัมก็ตอบแล้วก็ถกถาม
กรอกด้วยความแค้น, หันมาทางข้าพเจ้า,
พูดว่า, “ท่านมะคุมารัน, ใครจะเป็น
หัวหน้าของเรา?”

ข้าพเจ้าชี้ไปที่โรเบิร์ตสัน และฮันส์แทนคำ
ตอบ. แล้วกล่าวว่า “อย่างไรเราก็ต้องถอย
มันก่อน, ขึ้นอยู่กับเห็นจะมีโอกาสสรอก
ต่อไปแล้ว.”

“เอาเถิด, ควบคุมเอเมน,” โรเบิร์ตสัน
สวนขึ้น, “ท่านจะถอยก็ได้, แต่ฉันขอ
อยู่ ทน — ตาย ทน! ฉันจะไปพบ อินช ที่
เมืองผี!”

อันลักล่าวว้า, “คุณยาส, เครื่องลาง
วิเศษ^๑ ยีรอปทรายไคเรากัไม่กลัมัน, ผมคึก
ว้าเราเรอยู่สิ^๒ มันให้ถึงที่สุด, ผมไม่้อยากจะ
ผ่านอายพงพญา^๓ นรณันอีกเลย.”

“เฮ้า, เฮากัเฮ้า!” ข้าพเจ้าคอบอย่าง
หนักแน่น.

เราลงมือ^๔ ตรีเตรียม คอบริบ สคร^๕ อีกครั้ง
หนึ่ง. กลังหิน และคันไม้ มาทีย ทำนยเก้า
ให้มันคง^๖ ขึ้น. นอกจาก นั้นเรายังช่วย กัน
ลากศพลครชนมา พากไว้ ข้างบนเพื่อ เปน การ
ทำลายขวัญ^๗ มันอีกส่วนหนึ่งด้วย. ขณะนั้น
ตะวันพ้งขึ้น, มีลมเย็นคอบนเข้าครุ^๘ พักมา
เอื่อย ๆ ทำให้รู้สึกสะท้านใจ.

แต่ไปตามเนินเบื้องหน้า, มีหิม^๙ คอบนไหว ๆ
อยู่ชายคาง. ข้าพเจ้าจึงหิยกลังย่นระยะทาง
ขึ้นสอง^{๑๐} กุ, เห็นบนแคร์กลางหมัน^{๑๑} นมหญิง
สองคนแต่งกายด้วยเครื่องชาว^{๑๒} นังอยู่.

ข้าพเจ้า สะกิดโรเบิตสันให้^{๑๓} คุแล้ว พุกว้า,
“นั่น้อย่างไร, มีสิดนชก^{๑๔} ยะนี!”

“โอ, สวรรค!” โรเบิตสัน ร้อง “อ้าย
หมา! มึงชนะข้าเสียทุกสิ่งทุกอย่าง!”

ก่อนมาลัครุภาพ^{๑๕} นัน^{๑๖} กัหายลัไป กัคังไม้.

ประมาณ สัก ชั่วโมง^{๑๗} หนึ่ง เราเห็นปลา
ยหอกไหล^{๑๘} ขึ้นมาจากสันเนิน^{๑๙} นั้นกลุ่มใหญ่, ไก่
บินเสียงสคร^{๒๐} พุกจากันแล้ว ๆ, เทาได้^{๒๑} ว้าเจ้าหัว
หน้าคางกำลังหนุนให้^{๒๒} ลัน^{๒๓} ้องมีใจเข้าประจันยาน
กับเรา อีกครั้งหนึ่ง.

“มันมากันแล้ว!” ข้าพเจ้าร้องชน.

“กัละ!” โรเบิตสันคอบ, “มันจะ
มาและเรากัจะไป! ไก่ฟ้าคันสันกมือแล้ว!
อา, ชีวิตมนุษย์^{๒๔} เปนของ ปลากัน^{๒๕} ะควอเคอร์
เมน. ไม่รู้^{๒๖} ว้ามันจะหมกเข้าวันไหน. ลัน
ปลากัน^{๒๗} ว้ามันจะโรย^{๒๘} ้อย่างที่ช่อนอยู่^{๒๙} ในชีวิตของ
นั? สุร^{๓๐} ห้า! สหายรัก! เราจะละ ให้สัน
ใจ! เราจะ ฆ่ามัน — อ้าย คน ชะโมย
ผู้หญิง!”

ข้าพเจ้าทรวัก^{๓๑} ว้าสติโรเบิตสัน^{๓๒} เวล^{๓๓} านเริ่ม
พัน^{๓๔} ่เพื่อนไป แล้ว. ทั้ง^{๓๕} ัน คงเปน เพราะความ
เสียใจ และความ ล้ายาก ทรวัก^{๓๖} าน^{๓๗} ึ่งเองเปน
ปฐมเหตุ.

“ยังมีหิวอยู่, สหายทั้งหลาย” ข้า
พเจ้ากล่าวคอบ, แล้วพยายาม^{๓๘} ม้อย่างว้า
เรีงราวกับไม่มีทุกข^{๓๙} ้ออะไรในใจ.

“ใครจะไปรู้^{๔๐} ไก่, ควอเคอร์เมนเอ๋ย!”

๑ แท่งงาของชิกาลิ

๒ หมายถึงยังพญาในบท ๔.

โลกโรหิต

๖๐๘ สิ่งที

เวลา. เสียง “ฉวีระ” และเสียงร้องคร่ำครวญ
กันไปไม่ขาด. อัมสเตอร์ดัม โดไปแกต เค็น อยู่
ระหว่างสตรูที่ปราศจากขวัญราวกับพยัคฆ์ร้าย
ที่กำลังกระชกรักวาง.

ปรียกษ วย วัง ลัก คง ไม่ ไปโดย รวค เร่ว.
ฮันส์ หัวเราะ ออกมาได้แล้ว ยกขึ้นขึ้นเล็กน้อย
เอาอย่างสนุกมือ. พอมันลึบไปก็คงไม่, เขา
ก็ทรุดตัวลงนั่ง, หยิบกลิ้งขึ้นมายึดยาเส้น
ทุกสูบ, ท่าที่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย.

ทันใดนั้นฮันส์ชะงัก, มือจับกลิ้ง แล้ว
หันมายอกแก่ข้าพเจ้าว่า, “คุณนาย, คุณ
อะไรนั่น!”

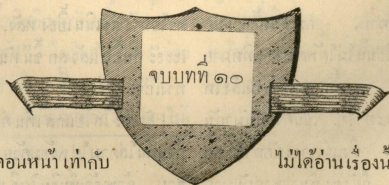
ข้าพเจ้าแลตามไปพลัน ก็เบี่ยงตามองด้วยความ
ปลาบปลื้มใจ.

ทางต้นเนินซึ่งเราเห็นสตรู โดลขึ้น มาเมื่อ
ครึ่งชั่วโมงก่อน, มีชายแก่ผู้หนึ่งเดินตรงเข้า
มาช้า ๆ. ชายผู้นั้นไว้หนวดยาว, สีขาวแน่น

ล้าล้า, สวมเสื้อคลุมขนนกทำมั่ววระระขาว
เช่นกัน. เขาโยกมือคล้ายเป็นอาณัติสัญญาณ
ว่าไม่ใช่สตรู. เบื้องหลังเขา, เราเห็นทิวทอก
โสว. ชายนั้นเห็นหลักศพมนุษย์ก็คนเข้ามา
อย่างสง่า, พอเห็นว่าใกล้พอควรก็หยุด แล้ว
กล่าวเป็นภาษาอาหรับ ซึ่ง ข้าพเจ้าเข้าใจว่า:

“ดินขอคืนรับท่านในนามของ พระนาง.
รู้สึกราวฉันมาทันเวลาพอเหมาะมิฉะนั้นท่านจะ
ลำบากไม่น้อยเลย. เหตุการณ์เหล่านี้พระนาง
ทรงทราบสิ้นแล้ว, วัลส์ให้ฉันออกมาพบ
ท่าน. ท่านรวยดีมาก, ท่านสหาย!” เขา
เอาเท้าเขี่ยศพ ๆ หนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า,
“ดีมาก, ก็แท้ ๆ, ท่านสมควรจะเป้นทหาร
เอกไค.”

ครั้นแล้ว เขาหยุดเลย, เราทั้งหมดยก
ต่างก็มีความปลาบปลื้มใจ ไคแต่ข้าเลือกตามอง
กันอยู่!

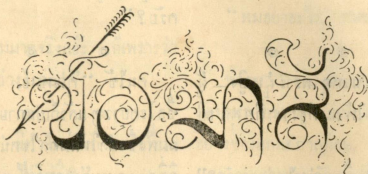

[ไม่อ่านตอนหน้า เท่ากับ

ไม่ได้อ่านเรื่องทั้งหมดค.]

สารเชษม

๒๐๖

รวบรวม

เสียงกระดังง์ไทรศัพทรวีรขึ้นเร็วดี
หมอมั่วมึงรีบไปรับ.

เสียงในสายพูดอย่างเร่งร้อน “คุณ
หมอมั่วมึงรีบ?”

หมอ “ย่ะ, หมอมั่วม. มีอะไรอะไร?”

เสียงในสาย “อ้อ, นั่นแหละ — แฉ่ง
ตรึงตร. มีเหตุเกิดขึ้นแก่ภรรยาผม ครบ
เป็นอะไรไปไม่ทราบ ปากอ้าไม่ได้ พูด
ก็ไม่ออก ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร.”

หมอ “อืม.....! อ้ายโรคพรรคนั้น
มันก็ไม่ใช่อื่น. โรคปากกันไกรแข็งนั่นเอง
ถ้าไม่รีบรักษา ก็พูดไม่ได้”

เสียงในสาย “คุณหมอมั่วมึงรีบรับ
อ้อ, มันอาจก็นำหรือเตือนนำถ้าคุณ

หมอมั่วมึงเดินผ่านมาทางบ้านผมละก็ ช่วย
แวะตรวจอาการดูด้วยนะครี.”

◎ ◎ ◎

ข้าอ้า ไปเยี่ยมลูกสาวซึ่งมีบุตรชาย & ขว
รู้สึกละลาไ้ที่หลานเล็ก กล่าวว่าเขาเข้าใจ
ภาษาอังกฤษ.

จึงถามหลานว่า “หลานพูดเล่นกะยาย
กระมัง อะไรข้างปลายเสียเหลือเกินที่เด็ก
ยายเท่านั้นที่เข้าใจภาษาอังกฤษ.”

หลาน & ขว “รู้ซึ้งๆ ยาย. งานนี้ก็เกี่ยว
คือ เวลาพ่อกระ แม่เขาพูดภาษาอังกฤษ กัน
หนูเป็นต้องถูกกรอกยาละ”

◎ ◎ ◎

หนูม (เล่นสำนวน) “แล้วเซอ ะ

ชื่อมาลี

สิงห์

วังเกียหรือไม่ว่าจะ ในการที่คุณแม่ของเธอ
จะมาเป็นแม่ยายของฉัน?”

สาว “โอ, ไม่วังเกียมิได้ค่ะ — ถ้า
ก็ฉันนี่เองสาว!”

พูดกับนายแกล้ง ๒ — ๓ คำ.”

คนใช้ “ได้เท่าไร โปรดนั่งรอ จนกว่า
นายผู้หญิงพูดกับ ท่านเสร็จเสีย ก่อนได้ใหม่
ครับ?”

นักโทษ “เป็นเหตุเพราะ ผู้หญิง — ผู้
หญิง นาครีบ ที่ ทำให้ ผม ต้อง มา ทัก คุยก อย
เกี่ยว”

ผู้เยี่ยม “มันเป็นเรื่องอย่างไรเล่าแก่เธอ?”

นักโทษ “คือรักครับ — พอผมจก หน้า
ต่าง กลานเข้าไป ถึง คุก เซฟ เท่านั้นแหละครับ
หล่อนก็ออกให้ตำรวจมาจับผมที่เกี่ยว”

เด็กหญิงมาลี (อายุ ๕ ขวบ) “น้ำจ๋า,
ฉันก็คิดว่า ถึง เวลาแล้วที่ฉันจะต้องหาตัวเสียแต่
เกี่ยว”

น้ำ (สาวกินทัก) “อะไร — อะไรอะไร
มาพูด, เหลวไหล!”

เด็กหญิงมาลี “ก็ฉันได้ยิน คุณพ่อพูด
น่ะ ว่าฉันจะหาตัวมาตั้ง ๓ ปี แล้วยังไม่
ได้สักคน เพราะฉันนี่เองต้องรีบหาเสียแต่
เกี่ยว”

คนใช้ “คุณหมอ, โปรดอย่าเอาอาย
ข้อโรคยา ๆ แล้วก็เป็นภาษาอังกฤษมาพูดให้
ผมฟังซึ่งทำให้ผมตกใจหน่อยเลยครับ. ทาง
ก็ที่สุดคุณหมอควรพูดสั้น ๆ เป็นภาษาไทยและ
ให้กระชับเชียว”

คุณหมอ “ได้, ผมจะปฏิบัติ ตาม คือว่า
คุณเป็นโรค **ซีเกียจ** พอใจ หรือยัง
ครับ?”

คนใช้ (รีบ กระ ซิบ) “เอ็ดไป ครับ,
คุณหมอ. เร็วๆ ซอ เป็นภาษาอังกฤษเถอะ
เกี่ยวเมียผมจะรู้เข้า!”

ผู้เสดกกล (พูดกับเด็กเล็ก คน ๓ ที่ ขน
มาบนเวที) “อ้า, หนูน้อย หนูไม่เคยเห็น
ฉัน มาก่อนไม่ใช่รึ?”

หนูน้อย “ไม่เคยหรอก, พ่อจ๋า”

ผู้มาหา (กับคนใช้) “ฉัน อยาก จะ

“ทำไมค่อยอยู่ดูรูลาย ถึงยาว?”

พ.ศ. ๒๔๗

ดาวเชชม

“เพราะว่ามันจะได้ และเต็ม คันไม้สูง ๆ ไปหัวเมืองทันที”
ได้!”

“แกล้งไม่เชื่อ คำแนะนำ ของ หมอชา
เป็นแน่”
“หมอชาอะไร, หมอความต่างหาก”

“อ้อ, ถามมากจริงแฮะ ก็เพราะว่า
มันจะได้กินถึง อย่งไรล่ะ!”

สาม “เฮ้, นี่ทำไมน้องถึงลงวันที่ ๓๐
ล่ะ, ก็วันนั้นวันที่ ๒๕ ไม่ใช่วี?”
กริยา “ถูกแล้ว, ก็น้อง จะ ฝาก คุณ พี่ ทั้ง
นั้นละ.”

เขาหญิง “น้องเป็นหญิงคนแรกที่คุณพี่
รักหรือคะ?”

เขาชาย “โฮย, แน่นอน ช่วยขอรัก
เพราะเมื่อก่อนพี่ได้ ครอบงำอยู่ชั่วร้ายต่อหญิงที่
พี่รักทั้งหมดแล้ว!”

หนอ “หยุด คุณคนถูกรอยนัยที่รัก
ประเคียวเถอะแม่”

มารดา (วิ่งจะไป) “เฮ้ย, มาเถื่อน่า.
ประเคียวก็มีอีกถมไป”

“กันไว้รับคำแนะนำว่าให้ออกเดินทาง

พ่อตา “อ้อ, เกยอกว่านังหนูของฉันทได้
วิจัยทหมายจากผู้ ๓ กล่าวถึงความชั่วร้ายบาง
อย่างของแกลแต่กาลก่อน, ทางที่ที่ ฉันทคิดว่า
แกลควรจะสารถภาพกับเขาเสีย”

ลูกเขย “พ่ชื้อ, คุณพ่อครับ. ผมเอง
ก็อยากจะสารถภาพหรือก แต่หล่อนไม่ยอม
ให้จกทหมายผม คุณ ีครับ ผมเลยไม่รู้จะ
สารถภาพ ความชั่วร้าย อย่ง ไหน ของ ผม ให้
หล่อนฟังได้.”

เท็กผู้ชายเล็ก ๆ คนหนึ่งมีสีหน้าขี้อึด
เค็นตรงเข้าไปหาตำรวจ ผู้หนึ่ง กล่าว ชน
อย่างเศร้า ๆ ว่า:

“ท่าน เ็น อยู่แถวนี้ เห็นสุภาพสตรี
ย่างไหม?”

ตำรวจ “เห็นหลายคนเที่ยว. ทำไม
หรือหน?”

เท็ก “อ้ออีกละ, ท่านเห็น สุภาพสตรีที่
ไม่มีเท็กผู้ชายเค็นไปด้วยไหม?”

ข้อมาลี

สิ่งที

คำรว “เห็น!”

เด็ก “นั่นท่านก็บอกฉันไ้ละว่าสภาพ
สัตว์นั้นไปทางไหน เพราะฉันเป็นเด็ก
ผู้ชายคนนั้น.”

◎ ◎ ◎

คุณเด็กกับสหายหลายคนได้พากันไปล่า
สัตว์ในป่าแห่งหนึ่ง ขณะนั้นนกวางตัวหนึ่ง
วิ่งผ่านไป คุณเด็กเป็นผู้แลเห็นก่อน จึง
วิ่งตามไปเพื่อจะยิง, จะเป็นด้วยคุณเด็กยิง
ขุ่นไม่เย็น หรือไม่แม่น ประการใดไม่ปรากฏ.
ปรากฏแต่ว่า คุณเด็กทำได้ยิ่งกว่า ครั้งนั้นไม่
จนทำให้สหายคนหนึ่งร้องตะโกนว่า:

“อ้าว, นั่น คุณ ทำอะไรยังไม่ยิงอีกแล้ว
ใกล้ยิงจนแล้ว?”

คุณเด็ก “แล้วกันซีคุณ ผมจะยิงอย่าง
ไรได้เมื่อมันยังวิ่งหนีแสงสว่างจากถั่ว สลัด
อย่างนั้น ผมมีเป็นคนฉลาดเต็มที” เขา
ไว้ให้มันหยุดเสียก่อนซีครับ”

◎ ◎ ◎

คุณเด็กมีความประสงค์จะซื้อแมวชนิดที่
จับหนูเก่งสักตัวหนึ่ง เพราะที่บ้านคุณเด็ก

มีหนูชมนัก ครั้นเย็นมาถึงหน้าร้านขาย
สัตว์ต่าง ๆ แห่งหนึ่ง คุณเด็กเห็นแมวตัว
หนึ่งท่าทางออกจะเชื่องในเชิงจับหนู.

ผู้ขาย “อ้อ, แมวตัวนี้ครับ ท่านซื้อ
ไปเป็นไม้เสียหลาย นะะ, ผมอาจกล่าวได้ว่า
กระบวนจับหนูเก่ง ละ เป็นไม้ดีไหนเกิน
ตัวนี้”

คุณเด็กรู้สึกพอใจในคำเบีรยของผู้ขาย
เป็นอันมาก ในทันใดละเห็นมีหนูวิ่งผ่านมา
ตัวหนึ่ง แต่เจ้าแมวตัวเชื่องก็หมอบนิ่งเสีย

คุณเด็ก “ไหนแถวๆแมวแถวจับหนูเก่ง
ทำไมหมอบกระดกอยู่เล่า?”

คนขาย “พทใช่ท่านก็, ก็อายหนูตัวนี้
มันรู้จักกันกันครับ ไม่เชื่อท่านลองหาหนู
ท่อนมาซี”

◎ ◎ ◎

มารดา “นี่นะ ลูก, ถ้าเจ้าหัดขี่ขี่
แม่จะให้เงินเจ้า ๕ บาท”

ลูกสาวเล็ก “หนูไม่เอา หนูได้มาก
กว่านั้นอีก คุณพ่อว่าถ้าหนูไม่ดะให้หนู
๓๐ บาท.”

จบแล้ว

— 0 —

ตามถ้อยคำใน น้ําทะเภา ของ อินทวาท
เกียวก่อนโตกล่าวว่า อินทวาทเป็นถ้อยคำ
สัททายของเดิมมัน ๆ เพื่อแสดงการเฉลียว
แต่ก็การโดยตรงของหนังสือเท่านั้น ใน
เกียวก่อนโตไม่เหตการฉอนโคเปลี่ยนแปลงแล้ว
ก็เป็นอย่างในเกียวก่อนที่จะ ไม่ ถ้าข้าพเจ้า
จำไม่ได้ ก็เหมือนอินทวาทยังไม่เคยมี

ตกหล่นเลยสักเดือนเดียว นอกจากฉันท
ขนานนามว่าไทยกำสรวล ซึ่งคณะได้จัด
พิมพ์ขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระ
มงกุฎเกล้า พระยอศุภมหาราชของชาว
ไทยฉันทเยี่ยมเท่านั้น เมื่อความจริงเป็นอย่างนั้น
จึงเป็นอันตกลงกันว่าในเดือนนี้จะไม่มี
อันตัวที่จริง ๆ เพื่อสนับสนุนถ้อยคำของ
อันตัวที่เกือนก่อน ครั้นเมื่อจบหนังสือ
จะแล้วเสร็จ ความหวังก็เป็นอันต้องล้มเลิก
ด้วยเหตุการณที่หาได้อำนวยให้ ไม่ คณะ
มีความจำเป็นจะต้องแสดงการด้อยอย่าง
ขอใหญ่ใจความก็ขอได้ มีผู้กรุณาส่ง
หนังสือมาสมทบจำนวนหนังสือในท้องสมุด
ของคณะ คณะจึงจำเป็นต้องยอมโอน
ด้วยความรู้สึกสยดสยองไม่ใช่ตามเคย

ตามที่กล่าวแล้วว่าเป็นการจำเอน ใน
สมัยนี้จึงต้องขอกล่าวค่านุโมทนาเสียก่อนว่า
คณะไทยเขมมขอมขอยคุณ สภาภาษาสยาม
ส่ง หนังสือ คำนาน สภาภาษาสยาม เล่ม ๓
มาให้ ๓ เล่ม หนังสือพรรณนาถึงกำเนิด
และ เหตุการณ์ ต่าง ๆ ของ กอง การกุศลนี้
โดยแจ่มแจ้ง

นาย พลพัน หุ้ม แพร เจ้า ของ นาม
ปากกา อันมีชื่อ ว่า “สมห์หอม” ได้
ส่งหนังสืออาร์แซนดแปลเล่ม ๒ ซึ่งเป็น
เล่มจบ มาผสมกับเล่มต้นคือเล่ม ๑ ซึ่ง
ได้กรรมาส่งมาแล้วนั้น ๑ เล่ม หนังสือเล่ม
ใหม่นี้ นำปากกมาใช้ภาพสีเต็ม ภาพประกอบ
เรื่องก็ไม่เลวคั่นน้อยกว่าเล่ม ๑ ซ้ำท่านเจ้าของ
พยายามเขียนดียิ่งขึ้นมาก แต่ราคากงเดิม
เพียง ๗๕ สตางค์เท่านั้น

ในโอกาสอันเดียวกันนี้ คณะไทยเขมม
ขอมขอยคุณ นาย ต. เจริญชัย เจ้าของหนังสือ
ภาพยนต์เรื่องสงครามเมืองนรก ด้วยอีกผู้หนึ่ง
ซึ่งได้ ส่งหนังสือทักกล่าวแล้ว มาถึงสำนักงาน
๓ เล่ม ผู้ที่ชวยภาพยนต์ควรจะซื้ออ่าน จะ
ได้เป็นเครื่องมือส่งเสริมรสชาดิกแก่ท่านในเมื่อ
ท่านได้ มีโอกาสหนึ่งหย่อนใจ ในโรงภาพยนตร์

ครั้งนี้ ความ จำเอนได้ ประลุ ล่วง จึง
ตั้งใจจะบอกกันอย่างไม่มีขลุ่ย ก็พดิดท่าน
เจ้าของเรื่องอิศสมาเทวี่ ส่งข้อความมาให้ผสม
โรงด้วย มีใจความว่า เรื่องของท่านซึ่งได้
นำลงแล้ว ๒ เกียน ได้พยายามเขียนอย่าง
ดัดให้ดำเนินเรื่องโดยเร็ว เพราะเรื่องชนิดนี้
โดยมากมักจะกล่าวถึงเคยในตอนที่นั้น อาจ
ทำให้ผู้อ่านเบื่อหน่ายได้ จึงเป็นการจำเอน
ต้องกล่าวอย่างรวบรัด เท่าที่ลงมาแล้วจึง
รู้สึกน้อยอยู่สักหน่อย จนกระทั่งมีผู้ยืนยัน
เข้าหของผู้เขียน การที่กระทำเช่นนั้นก็เกรงว่า
กว่าจะจบคงกินเวลาถึงแรมย อีกประการ ๓
เมื่อความยักเยื้องของเรื่องในคั่นคั่นได้ผ่านพ้น
ไปแล้ว จะ ได้ ค่อยแปลให้ละเอียดขึ้นตาม
ลำดับ ทั้งในตอนสำคัญที่พบสวสองพันย
เป็นต้นไป

อนึ่ง ผู้ตรวจใบลง (ปรุฟ) ขอให้รบกวน
ท่านโปรดจนเคราะห์แก่คำว่า “รวมราชชนน
จิตการ ท้าวผู้” ฉบับกรกฎ น้า ๓๔๔
โคลงที่ ๔. บท ๒ ว่า “รวมราชชนนจิตา
จารีย์ ท้าวผู้”

เมื่อกล่าวถึงเพียงนี้แล้ว จึงทำให้เจ้าพ
เจ้าผู้เขียนอันควาที่ระกุดถึงคำไม่ประมาทใน

พ.ศ. ๒๔

อินทวาที

เมืองน่า ซึ่งคณะได้ออกตัวไว้อ่อนไต่ จึง
เป็นโอกาสให้ เรือเจอยกออกไปไต่ ออกเรือหนึ่ง
ว่าไม่แน่ใจในเรื่องครัวไทยเขมร ของหลาน
แม่ครัวหิวยาก ในเคื่อนั้น คงเป็นอันว่าเป็น
กรรมของ ข้าพเจ้า ต้อง ล้ม รส ไม่เคย ปาก ไป
ตามเดิม

แต่ถ้าข้าพเจ้ายังไม่หวังไว้ว่า เมื่อใด
จะไต่ ล้ม รส ที่เคยปาก หรือท่านผู้ใดจะ
เป็นผู้ตกที่นั่งอย่าง ข้าพเจ้า ด้วยแล้ว จง
กระหม่อมไว้อ่อนเถิดว่า เมื่อต้องเสียเวลา
ค้นคว้าสลับเปลี่ยนแม่ครัวกันบ่อย ๆ คน เรา
คงจะได้พบรสอันโอชาสักเมื่อ ๓ เป็นแน่ จะ
เร็วหรือช้าเท่านั้น ข้าพเจ้าขอเรียนโดย
จริงใจว่า ถ้าคิดเรื่องอันนี้จะไม่เพียงเสียแล้ว
หรือจะ พுகกัน ตรง ๆ ว่า ความตายไม่มา เป็น
อุปสรรคอะไร ก็ คงจะได้ ยริ โภกรสอาหาร อัน
โอชาดังเคยในวันหนึ่ง

การที่ข้าพเจ้าแนะนำหนทางให้ท่านทั้งหลาย
ให้มีหวัง น้ำลายสอ ๆ เพื่อจะได้ เป็นการช่วย
ให้อาหารที่คอยรสมรสชาติยิ่งขึ้น ท่านเอง
ท่านแม่ทัพผู้มั่งคั่งนัก ขอบอกแก่พลทหารซึ่ง
ได้ เดินทาง กรากกว่า คอแห้งผาก ด้วยความ
กระหายน้ำ ว่าจงพยายามกินไปสักเล็กน้อย

จะถึงต้นมะขามใหญ่ ก็ห้ามไว้ ข้าพเจ้า
กล่าว ด้วย มี หลัก อยู่ว่า กรุง ศรีอยุธยาไม่ สิ้น
คนก็ฉนั้น

เพื่อสนับสนุนหลักของข้าพเจ้าว่า กรุง
ศรีอยุธยาไม่สิ้นคนกันนี้ ข้าพเจ้าจะไม่

ขอยกเรื่องราว หรือเหตุการณ์ ที่ไม่ใกล้เคียง
มาพดลเลย ข้าพเจ้าจะยกเรื่องครัวหรือแม่
ครัวไทยเขมร มาให้ท่านเห็นโดยแจ่มแจ้ง
ว่าตั้งแต่ ใน รัชสมัย ของ พระบาท สมเด็จพระ
รามาธิบดีที่ ๕ พระ บิรมหาราช ของ ชาวเรา
จนกระทั่ง กลาง รัชสมัย ของ พระบาท สมเด็จพระ
รามาธิบดีที่ ๖ พระยอศมหาราช ของเรา
ชาวสยามแล้ว ในเรื่องการสทกรรมเป็นไม่มี
ตัวจับท่านแม่ครัวหิวยาก นี่ยังเป็นแม่ศรีครัว
โดยแท้ จริง ครั้นเมื่อ สิ้น ท่าน ผู้ นั้น แล้ว
ก็มี หลาน แม่ ครัว หิวยาก มา แทน ตำแหน่ง
กันเป็นคั่น เมื่อท่านผู้รับตำแหน่งแม่ศรีครัว
(ของไทยเขมร) ต้องมาในภาระกิจจะต้อง

หยุดชงักเสีย หาก จะ สูญ หาย ไปจาก
ไทยเขมร ท่านจะกลานกละหรือว่าจะ ไม่มี
แม่ศรีครัว บงเกิดหรือ ผิดขึ้น ฉะ ครัว เรือน อัน
ส่วนข้าพเจ้าผู้ฉนั้นในหลักซึ่งกล่าวแล้ว แม่
ว่าจะมีภยันอันตรายยุคคละ หลยเลียง ได้แล้ว

วีน

สิงห์

ข้าพเจ้าก็ยังเชื่อว่า คงต้องมีเหล่านี้อาจารย์
ตำแหน่งแน่นอน

ด้วยเหตุที่ บรรดาข้าราชการ แขนงราชการ ข้าราชการ
ที่ข้าพเจ้าเขียนอันคิดว่า เขียนให้มาก ๆ
หน่อย เกือบน่าจะล้นจะ ไม่ถึง ๒๐ ยก ข้าพ
เจ้าก็เข้าไปตามเรื่องนั้น หวังว่าท่านผู้
ได้สละเวลาอ่านด้วยคำ ของข้าพเจ้า คง
จะ อภัยแก่ ข้าพ เจ้าผู้ เขย่ง ย่น ขน สัก เว้น
เป็น ย่อม

รวมใจความในเรื่องครวไทยเขมร ความ
จริงถ้าจะพูดกันแล้วก็ไม่อะไร นอกจาก
จะแจ้งให้ ท่านทราบว่า ในเขื่อนนั้นคณะ
ไทยเขมร ก็ยังจำใจจำแม่ครัวก็ ๆ ทั้งเขื่อน
ก่อน เท่าที่พบมาอย่างนี้ว่าท่วมทุ่งนั้น ก็

วีน

๑๕๕. ความรักของผู้จิตเชื้อ ตรึงตราด้วยสีเนหะ เป็นความรักยากที่จะสลัดให้
หลุด แต่เมื่อมีมารสังหารสายสีเนหะ ให้พละคลายสลับออก ความรัก
จะแปรเป็นความชัง ความหันหน้าประนอมกัน จะเปลี่ยนเป็นหันหลัง
ให้กันทันที.

ของ ผ. ล. พิชญาตี